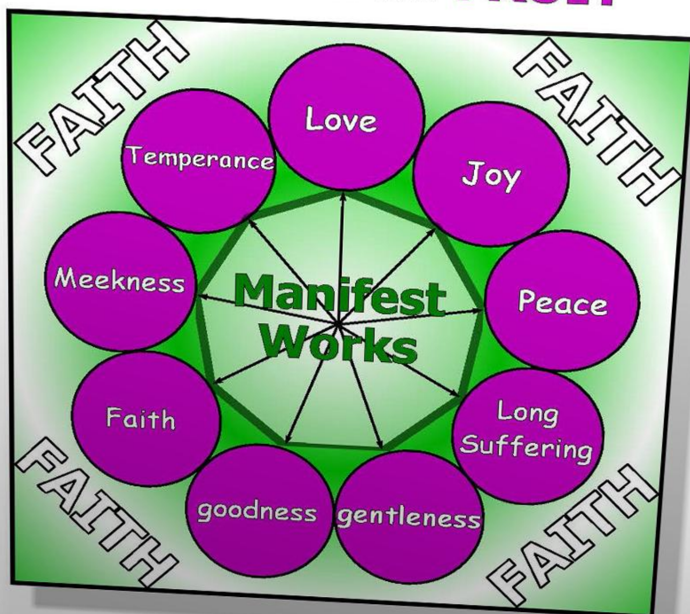

Vertaald naar het Nederlands

Voorwoord

Het zou moeilijk zijn de brief van Jacobus te begrijpen zonder zijn historische context.

Jacobus was de eerste bisschop van Jeruzalem, geroepen om de "moederkerk" te leiden na het martelaarschap van de andere Jacobus, wiens verhaal in Handelingen 12 wordt verteld. Deze "Jakobus de Kleine" was de discipel met die naam, en niet te verwarren met de broer van Jezus die ook bekend stond onder dezelfde naam en die de brief schreef die wij bestuderen.

Jakobus was teruggekeerd naar Jeruzalem van een evangelisatiereis naar Spanje, omdat hij daar het Pascha wilde houden. Lucas vertelt ons in Handelingen 12 ook dat Petrus, nadat Jakobus was gedood, ontsnapte naar Caesarea, de Romeinse haven aan de kust van Judea. Hij vond daar bescherming van het Romeinse garnizoen, hoewel Herodes zelf hem volgde en probeerde hem op te pakken. Herodes stierf daar, naar behoren veroordeeld door God, en Petrus begon zijn bediening in andere delen van het rijk.

Dit gebeurde in 44 na Christus, slechts elf jaar nadat Jezus was gekruisigd. De opstanding van Christus maakte hem eindelijk tot een overtuigd gelovige, terwijl we eerder in **Johannes 7:5** lezen: "*want zelfs zijn broeders geloofden niet in Hem*." Deze Jacobus behoorde dus niet tot de oorspronkelijke twaalf discipelen.

De brief van Jacobus was gericht aan de twaalf stammen, waarvan er tien 700 jaar eerder waren verspreid toen het Huis

Israël ophield te bestaan. De andere twee stammen vonden weliswaar een thuis in Judea, maar hadden veel landgenoten in het buitenland. Jacobus wilde zijn brief niet beperken tot de een of de ander, maar richtte zich tot allen.

Daarom is het belangrijk in gedachten te houden tot wie de brief gericht is, want Jakobus gaat in op de redenen voor Israëls verstrooiing. Hij geeft praktische adviezen voor een godvruchtig leven in gevangenschap, die ook voor een breder publiek gelden.

Hoofdstuk 1

De Twaalf Stammen in Verspreiding

Jakobus 1:1 zegt,

[1] Jacobus, een dienaar van God en van de Heer Jezus Christus, aan de twaalf stammen in de verstrooiing, groet. [The Emphatic Diaglott].

Aan wie schreef Jacobus zijn brief? Aan de Israëlieten "in de verstrooiing". Het Griekse woord is *diaspora*. Vaak wordt aangenomen dat Jakobus schreef aan Joden die in verschillende landen woonden. Maar Jakobus zei dat hij schreef aan de "twaalf stammen", niet alleen aan de twee of drie stammen Juda, Benjamin en Levi.

Hoe kon hij aan de andere tien stammen van Israël schrijven, tenzij hij wist waar tenminste enkelen van hen zich bevonden? Die andere Israëlitische stammen waren meer dan 700 jaar eerder naar Assyrië gevoerd, en zij keerden niet terug. Het was echter algemeen bekend waar zij zich bevonden, want Josephus vermeldt dit tegen het einde van de eerste eeuw, door te zeggen,

"Daarom zijn er slechts twee stammen in Azië en Europa onderworpen aan de Romeinen; terwijl de tien stammen tot nu toe voorbij de Eufraat zijn; en zij zijn een immense menigte, en niet te schatten door aantallen." [Oudheden der Joden, XI, v, 2].

Josephus kwam uit een priesterlijke familie en was goed geschoold in de geschiedenis zoals die in zijn tijd bekend was. Hij staat ook niet alleen in zijn overtuiging dat de tien stammen van Israël in dispersie waren gebleven. In 1888 verscheen in

*The Jewish Quarterly Review (*Vol. 1) een artikel van Dr. A. Neubauer, waarin op bladzijde 15 wordt gezegd,

"De gevangenen van Israël die voorbij de Eufraat werden verbannen, keerden niet in hun geheel terug naar Palestina, samen met hun broeders, de gevangenen van Juda.

De Schrift zelf vertelt ons waar ze zich vestigden. **2 Koningen 18:11** zegt,

11 Toen voerde de koning van Assyrië Israël weg in ballingschap naar Assyrië, en zette hen in Hala en aan de Habor, de rivier van Gozan, en in de steden van de Meden.

Eerder bevestigt **2 Koningen 17:18** dit, zeggende,

18 Dus was de Heer zeer boos op Israël en verwijderde hen uit zijn zicht; niemand bleef over behalve de stam van Juda.

Sommigen hebben geprobeerd te beargumenteren dat genoeg individuen van elk van deze tien stammen aan de gevangenschap zijn ontsnapt om alle twaalf stammen binnen het koninkrijk Juda te vormen. Zij lijken vers 18 (hierboven) te verwerpen.

Wat is een wettige stam?

Het lijdt geen twijfel dat bepaalde individuen aan de Assyrische deportatie zijn ontsnapt, maar individuen vormen geen stam, en aantallen doen er ook niet toe. Wat telt is dat de prinsen van die stammen - zij die het geboorterecht van elke stameenheid bezaten - in gevangenschap werden genomen. De "stam" ging

met hen mee. Alle leiders van de tien stammen werden meegenomen naar Assyrië.

In feite, als individuen de stam kunnen vormen, bedenk dan dat de Assyriërs ook de meeste Judahieten meenamen naar Assyrië. We lezen in **2 Koningen 18:13**,

> [13] **In het veertiende jaar van koning Hizkia kwam Sennacherib, koning van Assyrië, tegen alle versterkte steden van Juda op en nam ze in.**

De Assyrische koning veroverde 46 steden in Juda en deporteerde de overlevenden naar Assyrië. Het Prisma van Sennacherib vertelt het verhaal in zijn eigen woorden:

Omdat Hizkia, koning van Juda, zich niet aan mijn juk wilde onderwerpen, ben ik tegen hem opgetrokken, en met wapengeweld en met de kracht van mijn macht heb ik 46 van zijn sterk omheinde steden ingenomen; en van de kleinere steden die verspreid lagen, heb ik een ontelbaar aantal ingenomen en geplunderd. Uit deze plaatsen heb ik 200.156 personen weggevoerd, oud en jong, man en vrouw, samen met paarden en muildieren, ezels en kamelen, ossen en schapen, een ontelbare menigte; en Hizkia zelf heb ik in Jeruzalem, zijn hoofdstad, opgesloten als een vogel in een kooi, waarbij ik torens rond de stad heb gebouwd om hem in te sluiten, en aardwallen tegen de poorten heb opgeworpen, om ontsnapping te verhinderen....

Hij kon natuurlijk niet zeggen dat hij Jeruzalem had veroverd, want de engel van de Heer had zijn hele leger van 185.000 in één nacht weggevaagd. Dat detail laat hij onvermeld. Toch leren we dat hij 46 ommuurde steden van Juda heeft ingenomen en 200.156 mensen in gevangenschap heeft gedeporteerd. Er is

geen vermelding dat die Judahieten ooit terugkeerden. Ze werden verspreid samen met de andere tien stammen.

Het punt is dat als individuen een stam zouden vormen, men zou kunnen aanvoeren dat alle twaalf stammen verspreid waren *en niet bekend stonden als Joden*. De koning van Juda was echter Hizkia, en de tribale eenheid was daar waar de koning was. Die verhuisde niet met individuele stamleden. Daarom zegt de Schrift: "*Niemand bleef over, behalve de stam van Juda*."

Een eeuw later stond Babylon op en wierp Assyrië omver. Daarna zette Babylon zijn veroveringstocht voort totdat het Jeruzalem en de stam Juda naar Babylon had gedeporteerd. Koning Zedekia werd gedood, maar anderen van de lijn van David werden gevangen genomen naar Babylon. Zeventig jaar later keerden zij terug, en 500 jaar daarna werd Jezus uit dat geslacht geboren om zijn troonrechten op te eisen.

Opnieuw ging de stam met de koning mee. Dit was de messiaanse lijn van David die de oorlog had overleefd en naar Babylon was gedeporteerd. Drie generaties later keerde Zerubbabel terug naar het land Juda als gouverneur en ook als erfgenaam van Davids troon (**Matt. 1:13**; **Luk. 3:27**). De "stam" verhuisde met hem terug naar Juda, en via zijn geslacht werd Jezus geboren als de laatste Erfgenaam van de wereld.

Toen Jezus aan het volk werd voorgesteld als de beloofde Messias, verwierpen de religieuze leiders Hem. Zij betwistten Zijn erfrecht, en de priesters eigenden zich de troon van David toe door te beweren dat zij op de stoel van Mozes zaten. Jezus zei in **Matt. 23:1**, **2**,

[1] Toen sprak Jezus tot de menigte en zijn discipelen,[2] en zei: "De schriftgeleerden en de Farizeeën hebben plaatsgenomen op de stoel van Mozes."

Als Levieten in het volk Juda beweerden deze overweldigers Joden te zijn, d.w.z. burgers van Juda, maar omdat zij zich afscheidden van de rechtmatige Koning van Juda, verloren zij hun burgerschap wat God betreft. Zij die de rechtmatige troonopvolger volgden, waren degenen die in de stam van Juda zelf bleven. Paulus zegt dat de ware Joden degenen waren die Christus volgden en het Nieuwe Verbond dat Hij oprichtte met het teken van de hartbesnijdenis (**Rom. 2:28**, **29**).

Aan de andere kant behielden de troonopvolgers de controle over het politieke en religieuze apparaat, waardoor het voor hen gemakkelijk was te beweren dat zij Joden waren (d.w.z. van de stam van Juda). Zo bleven de meeste mensen de overweldigers Joden noemen, maar God kende de volgelingen van koning Jezus als de echte leden van de stam. Daarom wordt in **Openb. 2:9** Johannes spreekt tot de Kerk en verwijst naar de overweldigers als godslasteraars:

[9] Ik ken uw verdrukking en uw armoede (maar u bent rijk), en de godslastering door hen die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar een synagoge van Satan zijn.

De implicatie is dat de Kerk van Smyrna (en die van Filadelfia in 3:9) ware Joden zijn, terwijl degenen die beweerden Joden te zijn, een vals getuigenis aflegden (godslastering). Verdere studie hiervan kan worden verkregen door het lezen van mijn boek, **Wie is een Jood?**

Om terug te komen op de brief van Jacobus: het lijdt geen twijfel dat hij kopieën per boden naar het noorden stuurde, naar

het gebied bij de Zwarte Zee, waar die Israëlieten zich vanuit Hala en Habor hadden verspreid. Na zeven eeuwen was hun bevolking sterk toegenomen, zoals Josephus zei, en velen waren vanaf de Kaspische Zee oostwaarts getrokken naar wat nu Noord-Turkije is.

Hoofdstuk 2

Petrus' brief aan de Dispersie

Als Jacobus wist waar ze waren, dan wist Petrus dat ook, want ze hadden een nauwe band in de bediening. Petrus schreef hen ook. **1 Petrus 1:1**, **2** zegt,

> **[1] Petrus, apostel van Jezus Christus, aan de inwoners van de Dispersie van Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië,[2] uitverkoren volgens de voorkennis van God.... [The Emphatic Diaglott].**

Dit waren provincies in Azië (nu Turkije), waar een grote bevolking van Israëlieten woonde. Petrus doet een beroep op hen in 2:9-12, zeggende,

> **[9] Maar u bent een uitverkoren ras, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk voor Gods eigen bezit, opdat u de uitnemendheid verkondigt van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht;[10] want u was eens geen volk, maar nu bent u een volk van God [Hosea 2:23]; u had geen barmhartigheid ontvangen, maar nu hebt u barmhartigheid ontvangen. [11] Geliefden, ik spoor u aan om u als vreemdelingen en vreemdelingen te onthouden van vleselijke begeerten, die oorlog voeren tegen de ziel. [12] Houd uw gedrag uitstekend onder de heidenen ....**

De Israëlieten waren verstrooid en als zaad gezaaid onder de volkeren om een grote oogst in de wereld voort te brengen. Petrus zegt hun een goed getuigenis onder de volken te bewaren, opdat zij een zegen zouden zijn voor alle geslachten der aarde.

Waar waren de verstrooide Israëlieten?

Petrus' eerste brief is specifiek gericht aan de verloren stammen van Israël "in de verstrooiing". In een meer beperkte context schrijft hij echter aan de weinigen die door de zendingsinspanningen van de apostelen tot geloof in Jezus Christus waren gekomen.

Het is duidelijk dat Petrus schreef aan mensen die zich hun vroegere Israëlitische erfenis nog herinnerden. Dat is heel goed mogelijk, want we weten dat sommige ex-Israëlieten die aan de noordkant van de Zwarte Zee woonden, zich hun erfgoed ook herinnerden. Er zijn grote begraafplaatsen van deze ex-Israëlieten die die kennis vaak weerspiegelen. Op één grafsteen staat te lezen,

"Dit is de grafsteen van Buki, de zoon van Itchak [Isaac] de priester; moge zijn rust zijn in Eden, ten tijde van de verlossing van Israël. In het jaar 702 van de jaren van onze ballingschap."

Als we de ballingschap dateren vanaf de val van Samaria in 721 v.C., dan was het jaar 702 het jaar 19 v.C. Petrus schreef slechts een generatie later aan Israëlieten, zodat er weinig twijfel over kan bestaan dat hun identiteit nog niet volledig verloren was gegaan. Een ander langer grafschrift luidt:

Ik, Jehuda ben Mose ha Nagolon, van het Oostland, ben Jehuda ha-Gibbor van de stam Naftali, van het geslacht Schillem, die in ballingschap ging met de ballingen die met Hosea, de koning van Israël, werden verdreven, samen met de stammen van Simeon en Dan en enkele geslachten van de andere stammen van Israël, die (allen) door de vijand Sjalmanezer in ballingschap werden gevoerd vanuit Schomron en hun steden

naar Chalach, d.i. Baclack en naar Chabar, d.i, Chabul en naar Hara, dat is Herat, en naar Gosan, dat is Gozna, de steden van de verbannen stammen van Ruben, Gad en de helft van Manasse, die Pilneser in ballingschap dreef en zich daar vestigden (en van daaruit verspreidden zij zich over het gehele land van het Oosten tot Sinim toe) - toen ik terugkeerde van het zwerven in het land van hun ballingschap en van het reizen in de woonplaatsen van de nakomelingen van hun generaties in hun rustplaatsen van het Land van Krim....[Krim]. (Academia Scientiarum Imperialis, Memoires, door A. E. Harkavy, 1863, Vol. 24, No. 1, p. 9.)

Het feit dat groepen Israëlieten Assyrië hadden verlaten en naar het noorden boven de Zwarte Zee waren geëmigreerd is opgetekend in het apocriefe boek **2 Esdras 13:40-45**,

[40] Dat zijn de tien stammen, die in den tijd van den koning Osea gevangenen uit hun eigen land weggevoerd werden, die Sjalmanezer, den koning van Assyrië, gevangen genomen heeft, en hij voerde hen over de wateren, en zoo kwamen zij in een ander land. [41] Maar zij namen deze raad onder zich, dat zij de menigte der volken zouden verlaten, en uitgaan in een verder land, waar nooit mensen woonden,[42] opdat zij daar hun inzettingen zouden houden, die zij in hun eigen land nooit hielden. [43] En zij gingen de Eufraat binnen door de nauwe doorgangen van de rivier. [44] Want de Allerhoogste toonde toen tekenen voor hen, en hield de vloed tegen, totdat zij waren overgetrokken. [45] Want door dat land was een grote weg te gaan, namelijk van anderhalf jaar; en dezelfde streek wordt Arsareth genoemd.

Petrus was duidelijk zeer geïnteresseerd in hen, zoals blijkt uit zijn brief. In feite waren de Israëlieten in ballingschap, "vreemdelingen van de verstrooiing", zeer interessant voor het

volk van Judea. De profeten hadden veel gezegd over hun herstel, en ze hadden allemaal verschillende ideeën over hoe God zijn Woord zou gaan vervullen.

Het standpunt van Petrus is voor ons van belang, omdat hij deze brief schreef die deel is gaan uitmaken van de Schrift. Petrus erkent in 2:6-8 dat sommigen van deze ex-Israëlieten geloofden en anderen niet.

> [6] **Want dit staat in de Schrift: "*Zie, Ik leg in Sion een uitgelezen steen, een kostbare hoeksteen, en wie in Hem gelooft, zal niet teleurgesteld worden.*" [7] Deze kostbare waarde is dus voor u die gelooft. Maar voor hen die niet geloven: "*De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is de hoeksteen geworden,*"[8] en "*een steen des aanstoots en een rots der aanstoot*"; want zij struikelen omdat zij ongehoorzaam zijn aan het woord; en daartoe zijn zij ook aangesteld.**

Vandaar dat verschillende Schriften van toepassing waren op gelovigen en ongelovigen onder hen. Hoewel deze ex-Israëlieten in ballingschap waren en schijnbaar niets te maken hadden met de verwerping van Christus, betrekt Petrus de ongelovige Israëlieten bij de vervulling van de Schrift. Waarom? Omdat toen zij in het oude land waren, hun Koning Jezus Christus was, hoewel zij Hem kenden onder de naam Jahweh. Hun rebellie tegen Zijn wet, die de oorzaak was van hun ballingschap, was eigenlijk een verwerping van Jezus Christus.

En zo bleven in de tijd van Petrus de meesten van hen als ongelovigen in het land van hun gevangenschap. Sommigen echter hadden Jezus Christus leren kennen als gelovigen en de apostelen kwamen met het goede nieuws van het Evangelie. De

eersten die het evangelie hoorden waren degenen die het dichtst bij Jeruzalem woonden in het noorden, oosten en midden van Klein-Azië (nu Turkije). Dit waren de provincies "Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië". (Voor een kaart van deze gebieden, zie **bijlage 7** van mijn boek, **Lessen uit Church de Kerkgeschiedenis, deel 1**.)

Hosea's profetie over Israël

Petrus spreekt deze verstrooide Israëlieten aan op grond van bijbelse profetie. In **1 Petrus 2:10** herinnert hij hen specifiek aan de profetie van Hosea, die gericht was tot de Israëlieten,

> **[10] want eens was u geen volk, maar nu bent u het volk van God; u had geen barmhartigheid ontvangen, maar nu hebt u barmhartigheid ontvangen.**

Hosea was natuurlijk goddelijk geleid om te trouwen met Gomer, de hoer, en zij kregen drie kinderen waarvan de namen profetisch waren voor Israël in de verstrooiing. De Messias zou Israël en Juda herenigen, hen genade schenken en hen weer tot "Mijn volk" maken. In feite konden alleen door de Messias zowel de afgesneden Joden als de verstrooide Israëlieten hun verbondsrelatie met God herwinnen (**Hos. 1:11**). Wettelijk gezien is niemand een Judahiet of Israëliet zonder Jezus Christus te volgen.

Hosea's vrouw, Gomer, werd genoemd naar de officiële naam waaronder de Assyriërs de Israëlieten hadden genoemd: Gomri, of Gimirra. De naam *Gomri* betekent eenvoudigweg "van Gomer", of misschien "Gomerieten". Volgens Theophilus G. Pinches noemden de Assyriërs Israël het "huis van Omri," en

werd zijn naam oorspronkelijk uitgesproken als *Ghomri*. (Zie zijn boek, The Old Testament in the Light of the Historical Records and Legends of Assyria and Babylonia, 3rd editie, 1908.)

De kinderen van Hosea en Gomer werden Jezreel, Lo-ruhamah en Lo-ammi genoemd.

Jezreel betekent "*God verstrooit; of God zaait*," omdat Israël in de wereld verstrooid zou worden zoals God hen op het veld zaaide.

Lo-ruhamah betekent "geen medelijden", want "*Ik zal geen medelijden meer hebben met het huis van Israël*" (**Hos. 1:6**).

Lo-ammi betekent "niet mijn volk", want "*jullie zijn niet mijn volk en ik ben niet jullie God*" (**Hos. 1:9**).

En toch was Gods doel om hen in de akker (wereld) te zaaien, om een grote oogst te verkrijgen. En wanneer het goddelijke plan in werking wordt gezet, worden hun namen Ammi en Ruhamah (**Hos. 2:1**). De climax van de profetie staat in **Hos. 2:23**,

23 **En Ik zal haar voor Mijzelf in de aarde** [Jezreel] **zaaien**. **Ik zal ook medelijden** [Ruhamah] **hebben met haar die geen medelijden had gekregen, en Ik zal zeggen tegen hen die Mijn volk niet waren: "Gij zijt Mijn volk!"** [Ammi] **en zij zullen zeggen: "Gij zijt mijn God!"**

Dit is het vers dat Petrus aanhaalt in **1 Petrus 2:10**. Hij begreep dat deze ex-Israëlieten, die "niet Mijn volk" waren geweest, nu terugkeerden om het volk van God te worden door hun geloof in Jezus Christus.

Het verstrooide Israël moest een licht zijn

Verder riep Petrus hen op om een licht, een getuige, een getuigenis van de waarheid te zijn voor de wereld om hen heen. Met andere woorden, zij moesten het oorspronkelijke doel van Gods verbond met Abraham vervullen: een zegen zijn voor alle geslachten op aarde. **Jesaja 41:8**, **9** profeteert aan Israël,

> **[8] Maar Gij, Israël, Mijn dienaar, Jakob die Ik heb uitverkoren, afstammeling van Abraham, Mijn vriend,[9] Gij, die Ik uit de uiteinden van de aarde heb genomen en uit haar verste uithoeken heb geroepen, en tegen jou heb gezegd: "Gij bent Mijn dienaar, Ik heb je uitverkoren en niet verworpen."**

Jesaja vervolgt in 49:6: "*Ik zal U ook tot een licht der volken maken, zodat Mijn heil* [yeshua] *reikt tot het einde der aarde*."

Met andere woorden, God verstrooide Israël om Yeshua (Jezus Christus) naar de uiteinden van de aarde te brengen. Hij gebruikte juist hun rebellie om Zijn plan voor de hele aarde te vervullen. Petrus begreep dit, en hij was opgewonden om deze gelovigen te vertellen dat zij Bijbelse profetie vervulden. De ongelovigen vervulden de profetieën van het verwerpen van de Steen, terwijl de gelovigen de kans kregen om een licht voor de naties te zijn, en het licht van Jesjoea naar de uiteinden van de aarde te brengen.

Petrus zegt in 2:12,

> **[12] Houd uw gedrag uitstekend onder de volkeren, opdat zij, wanneer zij u als boosdoeners belasteren, wegens uw goede**

daden, zoals zij die waarnemen, God zullen verheerlijken op de dag der bezoeking.

Hij draagt hen ook op niet te handelen als gevangenen, maar als vrije mensen in Christus:

16 Handel als vrije mensen, en gebruik uw vrijheid niet als een dekmantel voor het kwaad, maar gebruik haar als slaven van God.

Israël was inderdaad veroordeeld tot gevangenschap omdat het weigerde God te gehoorzamen. Maar hun geloof in Christus had een einde gemaakt aan hun gevangenschap. Zij werden nu verzameld als Israëlieten die bevrijd waren door de kracht van het kruis en de opstanding van Christus. Dit was het begin van het herstel van het huis van Israël, en vele anderen werden met hen verzameld (**Jes. 56:8**).

8 De Here God, die de verstrooiden van Israël verzamelt, verklaart: "Nog anderen zal Ik bij hen verzamelen, bij hen die reeds verzameld zijn."

Zo zegt Jesaja in het vorige vers: "*Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden voor alle volken*."

Petrus erkende dat deze gelovigen onder de verstrooide Israëlieten waren als verloren schapen die naar God terugkeerden, zoals voorspeld in **Ezechiël 34:5**"*zij waren verstrooid bij gebrek aan een herder*." Zo vertelt hij hen in **1 Petrus 2:25**,

25 Want jullie dwaalden voortdurend als schapen, maar nu zijn jullie teruggekeerd naar de Herder en Beschermer van jullie zielen.

Hoofdstuk 3

Israëls gedrag in gevangenschap

Ik heb laten zien hoe Petrus troost gaf aan de gelovigen van de Israëlitische verstrooiing, door hen te vertellen dat hun gevangenschap in wezen was geëindigd. Zij moesten zich als vrije mensen gedragen, in plaats van als slaven. **1 Petrus 2:16** zegt,

> **16 Handel als vrije mensen, en gebruik uw vrijheid niet als dekmantel voor het kwaad, maar gebruik haar als slaven van God.**

De apostelen beschouwden zichzelf allemaal als slaven van God, of (zoals Paulus het zegt in **Rom. 1:1**) "*een dienaar van Christus Jezus*". Dit volgt de basiswet van verlossing die te vinden is in **Lev. 25:53**, waar ons wordt verteld dat een verloste slaaf voor zijn verlosser moet werken totdat de schuld volledig is betaald of totdat het Jubeljaar hem vrijmaakt.

Maar deze nieuw gevonden vrijheid in Christus betekende niet dat zij deze vrijheid nu mochten gebruiken als excuus om de wet te overtreden (d.w.z. te zondigen). Bovendien instrueerde Petrus hen in de verzen 13-15,

> **13 Onderwerpt u omwille van de Heer aan elke menselijke instelling, hetzij aan een koning als gezagsdrager, 14 of aan gouverneurs als door hem gezonden voor de bestraffing van boosdoeners en de lof van hen die goed doen. 15 Want dat is de wil van God, dat u door goed te doen de onwetendheid van dwaze mensen tot zwijgen brengt.**

Persoonlijke vrijheid in Christus betekent niet vrijheid van regering - zelfs niet van slechte regering. We moeten erkennen dat God mensen vaak heeft onderworpen aan het gezag van slechte mensen, opdat we zouden leren hoe we NIET moeten regeren als onze tijd komt.

Petrus erkende ook dat deze onvolmaakte regeringen van mensen de gelovigen vaak zouden vervolgen, dus wijst hij op het voorbeeld van Jezus zelf.

[21] Want daartoe bent u geroepen, want ook Christus heeft voor u geleden en u een voorbeeld nagelaten om in zijn voetsporen te treden,[22] die geen zonde heeft begaan en in zijn mond geen bedrog heeft gevonden;[23] en terwijl Hij werd beschimpt, heeft Hij niet beschimpt; terwijl Hij leed, heeft Hij niet gedreigd, maar zich steeds toevertrouwd aan Hem die rechtvaardig oordeelt.

Met andere woorden, Petrus begreep het principe van Jeremia 24 volledig. Wanneer God een volk oordeelt, worden zelfs de rechtvaardigen onder hen opgeroepen zich te onderwerpen aan het goddelijke oordeel. De reactie van het volk op Gods oordeel bepaalt in feite het verschil tussen een "goede vijg" en een "slechte vijg", zoals Jeremia uitlegt.

Rome was het IJzeren Rijk dat Babylon, Perzië en Griekenland had opgevolgd onder het goddelijke mandaat om zowel over Israël als over Juda te oordelen. Terwijl het grootste deel van het Judeese volk zich onder de Romeinse heerschappij schuurde en uitvluchten zocht om in opstand te komen tegen degenen die God over hen had geplaatst, waren de discipelen van Jezus de "goede vijgen" van hun tijd. Zelfs Simon Zelotes ("de Zeloot") was getemd door de Geest van God.

Petrus was dus voorzichtig om deze verstrooide Israëlitische gelovigen de beginselen van Jeremia te leren, met Jezus als het voornaamste voorbeeld van hoe te leven onder de heerschappij van de door God aangewezen "beest"-koninkrijken.

Jacobus deed hetzelfde in zijn brief aan de twaalf stammen. In feite begon hij meteen na zijn groet met dit punt.

[2] Beschouw het als vreugde, mijn broeders, wanneer u verschillende beproevingen ondergaat,[3] wetende dat de beproeving van uw geloof uithoudingsvermogen voortbrengt. [4] En laat het uithoudingsvermogen zijn volmaakte resultaat hebben, zodat het u aan niets ontbreekt.

De oordelen van God zijn bedoeld om vruchten voort te brengen in ons leven. Ze zijn corrigerend van aard. In dit geval had God Rome in een machtspositie geplaatst, als opvolger van het Griekse Rijk. Er waren natuurlijk verspreide Israëlieten in Parthië, aan de overkant van de Eufraat in het gebied rond de Kaspische Zee. Het principe gold ook voor hen, want ook Parthië was na de val van Assyrië, Babylon en de Seleuciden opgestaan als een van de koninkrijken der mensen.

De Israëlieten werden geacht collectief te leren zich *te* onderwerpen aan hen die hen onderdrukten, zodat zij ook zouden weten hoe zij zich aan God moesten onderwerpen, *die zij als onderdrukkend hadden beschouwd toen zij in Israël woonden*.

Jakobus vertelde hun echter dat het geregeerd worden door onderdrukkende regeringen van mensen bedoeld was om hun geloof te testen. Geloof is pas echt geloof als het een stresstest heeft ondergaan. Wanneer de omstandigheden rooskleurig zijn,

kan iedereen beweren geloof te hebben. Alleen wanneer het onder druk wordt gezet, komt het hart van de mensen werkelijk tot uiting, en dan kan iedereen zien of het geloof van de mensen echt of oppervlakkig is.

Beproefd geloof resulteert in volharding, zegt Jakobus (NASB). De KJV vertaalt het met "geduld". Het is hetzelfde woord dat Paulus gebruikt in **Romeinen 5:3**, waar de apostel zegt: "*Verdrukking maakt geduldig*". Het is het vermogen om geduldig te verdragen zonder in te storten of goddeloos te reageren.

Jezus is ons voornaamste voorbeeld, want Hij was zo zachtmoedig als een lam toen Hij vals beschuldigd werd van godslastering en veroordeeld werd tot het kruis. Ook de apostelen verdroegen vele dingen, waaronder terechtstelling en afranselingen vanwege hun geloof. Toch kunnen wij vaak geen eenvoudige belediging verdragen, maar worden wij beledigd en zoeken wij vaak wraak voor de geringste dingen.

Daarom roept God velen tot voorbede. Voorbede is iemand die een tijd van verdrukking moet doorstaan om uit te lopen wat anderen ervaren. Het is het principe van identificatie, iets wat Jezus zelf deed als de Grote Voorbidder. Hij identificeerde zich met de mensheid en verdroeg hun ontberingen om voor hen te bemiddelen. Zie mijn boek, **Principes van Voorbede**.

Als wij alle omstandigheden van het leven behandelen als geloofsproeven, bedoeld om uithoudingsvermogen en geduld op te wekken, en als wij ze zien als onderdeel van de levenservaring van voorbede als het lichaam van Christus, zal ons leven veranderen. Dit betekent natuurlijk niet dat we over alles fatalistisch moeten zijn. We moeten in gedachten houden,

zoals Jezus deed, dat wanneer Hij geconfronteerd werd met problemen, Hij geroepen was om de problemen te overwinnen.

Toen blinden Hem confronteerden met hun probleem van blindheid, genas Hij hen. Hij zei niet alleen dat ze eraan moesten wennen. Jezus' roeping - en de onze - staat in **Lucas 4:18** en **19**,

> **18 De Geest van de Heer is op mij, omdat hij mij gezalfd heeft om de armen het evangelie te verkondigen. Hij heeft mij gezonden om de gevangenen vrij te laten en de blinden het zicht terug te geven, om de verdrukten te bevrijden, 19 om het gunstige jaar van de Heer te verkondigen.**

We moeten dat evenwicht vinden tussen ons onderwerpen aan het goddelijke plan en mensen agressief bevrijden. Hoe weten we het verschil? Het is altijd door geloof, want geloof komt door HOREN (**Rom. 10:17**). Hoor in elke situatie de stem van God en wees gehoorzaam aan wat je hoort. Als je hoort "laat het staan", doe dan niets. Als je hoort "verander de situatie", werk dan de verandering door het gezag dat in jou is gelegd.

Al het andere is fatalistisch of rebels.

Ken ook de tijden en seizoenen, want dat zal een grote hulp zijn bij het bepalen hoe je je in de wereld moet gedragen. Weet dat in de dagen van Jeremia het volk van Juda zich aan Babylon moest onderwerpen, terwijl het in de dagen van Daniël Babylon moest verlaten. Elke profeet kende de tijden en seizoenen en handelde daarnaar.

Wij leven zelf in de dagen van Daniël. God is nu bezig de aarde te bevrijden. Daniël wist dat het tijd was om te bidden voor bevrijding (**Dan. 9:2**, **3**). Hij vastte, bad en voerde zelfs

geestelijke oorlogsvoering om naties omver te werpen (**Dan. 10**). Ook wij hebben het voorbeeld van Daniël gevolgd, wetende dat het mandaat van de koninkrijken van het beest zijn loop heeft gehad. Ons mandaat is "*de gevangenen vrij te laten*" en de ogen van de blinden te openen.

Hoofdstuk 4

Het gebed dat altijd beantwoord wordt

Jakobus 1:5 zegt,

> **[5] Maar als iemand van u geen wijsheid heeft, laat hem dan vragen aan God, die aan alle mensen gul en zonder verwijt geeft, en het zal hem gegeven worden.**

Het is een van Gods voornaamste doelen om ons wijsheid bij te brengen. Wijsheid is eenvoudigweg de manier waarop God de dingen op aarde doet. God is macht, liefde en wijsheid. Zijn macht geeft Hem het *vermogen* om alle dingen te doen. Zijn liefde is het *doel* van alles wat Hij doet. Zijn wijsheid is Zijn *manier* om alle dingen te volbrengen op een manier die liefde uitstraalt.

Dus als we willen weten hoe God macht kan uitoefenen zonder van de liefde af te wijken, moeten we om wijsheid vragen. Macht zonder liefde is tiranniek, onrechtvaardig en egoïstisch. Liefde of wijsheid zonder macht is louter wishful thinking. Zonder wijsheid zou de liefde niet weten hoe zij in haar verlangen kan slagen.

Toen God Israël de wet gaf, leerde Hij het volk over Zichzelf. De wet was de uitdrukking van Zijn geest en karakter. Daarin lag wijsheid, want we lezen in **Deut. 4:5**, **6**,

> **[5] Zie, ik heb u inzettingen en oordelen geleerd, zoals de Here, mijn God, mij geboden heeft, dat gij aldus moet doen in het land waar gij binnengaat om het te bezitten. [6] Houd u daaraan en doe ze, want dat is uw wijsheid en uw begrip in de ogen van de volkeren, die al deze inzettingen zullen**

horen en zeggen: "Dit grote volk is toch een wijs en verstandig volk."

De brief van Jacobus aan de twaalf stammen was bedoeld om enige basiswijsheid uit de wet te leren. Zijn oproep om te bidden om wijsheid is zijn inleiding tot het begrijpen van de wet. Hij weet dat het hart van de mens opstandig is, en dus behoefte heeft aan wijsheid. Zonder God om wijsheid aan te roepen, is het niet waarschijnlijk dat de mens de geest van God, zoals uitgedrukt in zijn wet, werkelijk zal begrijpen. Zonder zulke wijsheid zullen de mensen de wet verwerpen als onrechtvaardig, als liefdeloos, of als het karakter van God onwaardig.

De Wetgever is Jezus Christus

Het oneens zijn met de wet is het oneens zijn met de Auteur ervan, Jezus Christus, die de wet aan Mozes gaf onder de naam Jahweh. Het is belangrijk te weten dat de Wetgever Zichzelf aan Mozes identificeerde als Jahweh in **Exodus 6:3** en dat het lied in **Exodus 15:2** zegt,

2 Jahweh is mijn kracht en lied, en Hij is mijn Jesjoea geworden; Dit is mijn God, en ik zal Hem loven; Mijns vaders God, en ik zal Hem verheerlijken.

Dit wordt herhaald in **Jesaja 12:2**, **3**. Yeshua is de Hebreeuwse naam voor Jezus. De naam betekent "redding". Het is duidelijk dat Simeon uit deze woord-naam begreep dat de Messias onder deze naam bekend zou staan, want hij wachtte in de tempel op een kind met die naam dat daar gebracht zou worden. Toen Maria's 40 dagen van reiniging waren volbracht, bracht zij

Jezus naar de tempel en offerde een tortelduif, zoals voorgeschreven in **Lev. 12:6**.

Simeon kan uit de profetie begrepen hebben dat de Messias geboren zou worden op het Bazuinenfeest. Daaruit kon hij afleiden dat 40 dagen na Bazuinen een Judeese moeder haar kind naar de tempel zou brengen. Zo kon hij de dag van het jaar, de plaats en de naam van het kind weten. In ieder geval, toen hij het kind zag, zei hij in **Lucas 2:30**,

[30] **Want mijn ogen hebben Uw redding gezien**.

Jezus zelf kende de betekenis van zijn eigen naam en hoe die profeteerde, want in **Johannes 7:38** citeerde hij uit **Jesaja 12:2**, **3** en paste de profetie op Zichzelf toe. Jesaja schreef:

[2] Zie, God is mijn Yeshua, ik zal vertrouwen en niet bang zijn, want Jah Yahweh is mijn kracht en lied, en Hij is mijn Yeshua geworden. [3] Daarom zult u met vreugde water putten uit de bronnen van Yeshua.

Jezus zei in **Johannes 7:37**, **38**,

[37] . . . Als iemand dorst heeft, laat hem tot Mij komen en drinken. [38] Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt, "uit zijn binnenste zullen rivieren van levend water stromen."

Met andere woorden, **Jesaja 12:3** toegepast op Jezus zelf. Hoe? Omdat Jesaja de Hebreeuwse naam voor Jezus gebruikte, daarmee profeterend dat "*God is mijn Jesjoea*," en dat Jahweh "*mijn Jesjoea is geworden*," en dat diezelfde Jesjoea de bron van levend water zou zijn.

Uit dit alles blijkt dat Jesjoea-Jezus de God van het Oude Testament is, die Mozes kende als Jahweh, de Wetgever.

Zelfs als sommigen niet overtuigd zijn, kunnen we ons beroepen op Jezus' woorden in **Johannes 10:30**: "*Ik en de Vader zijn één*." Sommigen menen dat dit betekent dat zij dezelfde persoon zijn; anderen dat zij dezelfde gezindheid hebben. Hoe dan ook, het is duidelijk dat Jezus niet kwam om het oneens te zijn met de wet of deze op enigerlei wijze te herroepen.

Lucas 1:32 geeft aan dat Jezus "*de Zoon van de Allerhoogste*" was, een naam die voor het eerst voorkomt in **Gen. 14:18**. Van Melchizedek werd gezegd dat hij "een priester van de Allerhoogste" was, d.w.z. El Elyon. Van Melchizedek werd gezegd dat hij "*een priester van de Allerhoogste God*" was, d.w.z. El Elyon. Daarom wordt de Vader van Jezus geopenbaard onder de naam El Elyon, in plaats van Jahweh. Anderzijds wordt van Jahweh gezegd dat hij "*mijn Jesjoea wordt*".

Geloof is horen en gehoorzamen

Om de wet te begrijpen en haar wijsheid en liefde te zien, moet men geloof hebben in de Auteur - dat wil zeggen, men moet oren hebben om te horen. Geloof komt door horen, en horen uit zich in gehoorzaamheid. Dat is het onderliggende thema van het boek Jakobus.

Als een mens geen oren heeft om een deel van het Woord te horen, ontbreekt het hem aan waar geloof op dat gebied van het leven. Jakobus erkent dit in vers 6,

[6] Maar laat hem in geloof vragen zonder te twijfelen, want wie twijfelt is als de branding van de zee die door de wind gedreven en geslingerd wordt. [7] Want laat die man niet verwachten dat hij iets van de Heer zal ontvangen,[8] die een dubbelzinnig mens is, instabiel in al zijn wegen.

Omdat het Hebreeuwse woord *shema* zowel *horen* als *gehoorzamen* betekent, en omdat geloof voortkomt uit horen/gehoorzamen, is het duidelijk dat elk beroep op wijsheid moet worden gedaan met open oren en met de bedoeling om te gehoorzamen. Het is de eigenaardige trots van de vleselijke geest die alleen gehoorzaamt als hij het eens is met wat God zegt. De vleselijke geest behoudt voor zichzelf het recht om de Schrift te bewerken en te kiezen welke geboden gehoorzaamd moeten worden. De vleselijke geest geeft zichzelf het recht Gods motieven te beoordelen, want als een mens de wijsheid en liefde die in Zijn geboden geworteld zijn nog niet begrijpt, meent zijn vleselijke geest het recht te hebben Zijn Woord te verwerpen.

In zijn trots denkt de vleselijke geest dat hij God is.

De juiste manier van leven is gehoorzaam te zijn ongeacht het begrip, maar als er enig gebrek aan begrip is, laat hem dan om wijsheid vragen, zodat hij in volledige overeenstemming komt met de gezindheid van Christus.

Ik herinner me vele momenten in mijn vroege studie van het bijbelse recht waarop ik geen inzicht had en klaar stond om de Bijbel door de kamer te gooien. Het probleem was niet het Woord van God, maar mijn gebrek aan wijsheid. Ik merkte echter dat God altijd trouw was om Zijn bedoeling en de betekenis van elke wet te openbaren toen ik ernaar vroeg.

Ik had bijvoorbeeld uit Exodus 21 de verschillende wetten over het huwelijk gelezen. Getrouwd zijn met een slavin werd anders behandeld dan getrouwd zijn met een vrije vrouw. Ik vond dat nogal willekeurig en onrechtvaardig. In mijn frustratie zei ik tegen God: "*Wat is dit*?" Ik geef toe dat mijn toon niet veel respect toonde, maar Hij verkoos dit te negeren en beantwoordde mijn vraag door te zeggen: **"Abraham had twee vrouwen."**

Die openbaring gaf ons het inzicht dat God twee soorten huwelijksrelaties erkent. We kunnen een Hagar-achtige relatie met God hebben, of een Sarah-achtige relatie. Dit is de basis van Paulus' commentaar in Galaten 4. Gods liefde komt tot uiting in het feit dat Hij bereid is onze slavenmentaliteit tegemoet te komen door daadwerkelijk een relatie met ons aan te gaan die minder is dan het ideaal. Het doel daarvan is ons tijd te geven om te groeien tot geestelijke volwassenheid, wanneer we in staat zijn ons tot Hem te verhouden als de vrije vrouw (Sara).

De barmhartigheid en liefde van God komt hierin tot uiting. Maar als we de relatie met Hagar zien als een doodlopend huwelijk, dan zien we alleen maar sombere onderdrukking, slavernij om voor altijd te doen wat we niet willen doen. Wij moeten inzien dat niemand opgesloten zit in een slavenrelatie met Jezus Christus. Zijn uiteindelijke doel is ons iets beters te leren, een relatie die niet gericht is op gehoorzaamheid, maar die instemming als doel heeft.

De Kerk richt zich gewoonlijk op onze gehoorzaamheid aan Christus, en ziet Hem als het Hoofd van de relatie. Dat is goed, maar het is niet het doel van de relatie. Wij kunnen Christus zien als de hoogste Autoriteit, en dat illustreren met de relatie man-vrouw, zonder te begrijpen dat Jezus Christus meer zoekt

dan een onderdanige Hagar-bruid. Hij zoekt een bruid die Zijn gedachten, Zijn opvattingen, Zijn verlangens, Zijn belangen deelt - kortom, een bruid die het met Hem eens is en die niet voortdurend hoeft te worden verteld wat zij moet doen.

Christus zoekt iemand die EEN is met Hem. Dit is de uiteindelijke betekenis van **Gen. 2:24**, "*zij zullen één vlees worden*". Gezag is zeker van God, maar het is alleen nodig omdat mensen het niet met elkaar eens zijn. Het doel van echt gezag is om overeenstemming te brengen. Vleselijke mensen gebruiken gezag om anderen te laten instemmen met hun vleselijke opvattingen of handelingen, maar Christus gebruikt gezag om mensen in overeenstemming te brengen met de volmaakte wet van God.

Israëlische stammen verstrooid voor rebellie

Jakobus schrijft dus aan de twaalf stammen, hun geschiedenis van rebellie tegen God kennende. Hij roept hen op te geloven in Jezus Christus, de Auteur van de goddelijke wet. Zij waren meer dan 700 jaar eerder in gevangenschap gedreven vanwege hun weigering de wet van God te houden; maar nu sommigen van hen in Christus waren gaan geloven, moesten zij de levensstijl van hun vaderen afzweren en het Woord van God aanhoren.

De onenigheid van hun voorvaderen met de wet had bij hen als geheel geestelijke blindheid veroorzaakt, en alleen oprecht berouw kon die blindheid genezen. Telkens wanneer wij een deel van het Woord van God verwerpen, komt er een onzichtbare sluier over onze ogen. Ultieme blindheid is wanneer we niet eens weten dat we blind zijn. Maar als we het

op wat voor manier dan ook oneens zijn met God, kun je er zeker van zijn dat er ergens in ons leven een sluier zit. De oplossing is om Jezus' voorbeeld te volgen in **Matt. 4:4**,

4 Er staat geschreven: "Van brood alleen zal de mens niet leven, maar van elk woord dat uit de mond van God voortkomt."

Wanneer een mens de wet om welke reden dan ook verwerpt of veracht, verblindt een sluier hem op dat levensgebied, en alleen oprecht gebed kan de sluier oplichten en zijn ogen openen. Ik ben daar geweest; ik weet uit eigen ervaring wat blindheid is. Ik wist ooit dat er iets mis was, maar kon de oorsprong ervan niet zien. Er was een maand bidden en vasten voor nodig om het te zien. Maar ik vroeg om wijsheid, en God was genadig genoeg om in te grijpen, want ik vond het onmogelijk om mijn eigen blindheid te genezen.

Jakobus vertelt ons dat goddelijke wijsheid voor iedereen beschikbaar is, als we erom vragen. Het enige voorbehoud is dat we in geloof moeten vragen, met oren om te horen en een hart dat bereid is te gehoorzamen.

Hoofdstuk 5

Nederigheid

A.W. Tozer noemde nederigheid "de wortel van alle genade". Jakobus toont het belang van nederigheid in het eerste hoofdstuk van zijn brief:

> **[9] Maar laat de broeder in nederige omstandigheden roemen in zijn hoge positie;[10] en laat de rijke man roemen in zijn vernedering, want als bloeiend gras zal hij vergaan. [11] Want de zon gaat op met een verzengende wind, en verdort het gras, en zijn bloem valt af, en de schoonheid van zijn uiterlijk wordt vernietigd; zo zal ook de rijke man midden in zijn bezigheden verwelken.**

Dit heeft echt te maken met ons zelfbeeld en hoe wij onszelf zien in relatie tot God en de mens. Het is gemakkelijk om nederig te zijn voor God, maar de echte test van nederigheid is de plaats die wij innemen ten opzichte van onze medemensen.

In vers 9 vat Jacobus al het onderwijs over onze verheven positie in Christus samen, en dan stelt hij die onmiddellijk tegenover onze gelijkheid onder de mensen. Hoewel hij niet in detail treedt, is zijn onderwijs in overeenstemming met de rest van de apostelen en profeten. Paulus schrijft bijvoorbeeld in **Ef. 2:4-6**,

> **[4] Maar God, rijk aan barmhartigheid, heeft vanwege zijn grote liefde waarmee hij ons heeft liefgehad,[5] zelfs toen wij dood waren in onze overtredingen, ons samen met Christus levend gemaakt (uit genade bent u gered),[6] en ons met hem opgewekt en met hem gezeten in de hemelse gewesten, in Christus Jezus.**

Als Paulus spreekt over onze verheven positie in Christus, herinnert hij ons, net als Jakobus, in de verzen 8 en 9 aan onze reden tot nederigheid,

8 Want uit genade bent u gered door het geloof; en dat niet uit uzelf, het is een gave van God,9 niet uit werken, opdat niemand zich beroemt.

Zij die depressief zijn hebben de neiging te laag over zichzelf te denken, niet uit oprechte nederigheid, maar vanwege een minderwaardigheidscomplex. Er is een groot verschil tussen nederigheid en een laag zelfbeeld, maar niet velen begrijpen echt het verschil. Nederigheid is een bijproduct van genade. Een minderwaardigheidscomplex, net zoals trots, is een bijproduct van werken. Genade leert ons dat we iets hebben ontvangen dat we eigenlijk niet hebben verdiend door ons werk of onze inspanningen, maar door het werk van Jezus Christus.

Het voorbeeld van Jezus

In zijn studie over nederigheid erkent Jakobus dat zij uit de lagere klassen een verheven positie in Christus genieten, terwijl de rijken en machtigen Gods wegen moeten waarderen die bedoeld zijn om hem de genade van nederigheid te brengen.

Bedenk dat wij zelf in opleiding zijn voor de troon. Begrijp hoe God Jozef en David trainde voor de troon. Beiden werden getraind door ontberingen. Beiden leerden geloof in God door moeilijke omstandigheden. Beiden worstelden met de oude man. Beiden leerden nederigheid, wat hen goed van pas kwam tijdens hun tijd op de troon.

Paulus zegt dat "*de heiligen de wereld zullen oordelen*" (**1 Kor. 6:2**). Maar ieders verheffing zal in overeenstemming zijn met zijn mate van nederigheid. Jezus zei in **Lucas 14:11**,

11 Want wie zich verheft, zal vernederd worden, en wie zich vernedert, zal verheven worden.

Jezus zei opnieuw in **Matt. 20:26-28**,

26 ... wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, 27 en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; 28 zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, en zijn leven te geven als losgeld voor velen.

Jezus is ons voorbeeld van nederigheid.

Hoofdstuk 6

Zalig zijn de beproefden

Nederigheid wordt gewoonlijk geleerd door ontberingen en wordt voor iedereen duidelijk wanneer zij op de proef wordt gesteld. Jacobus schrijft in 1:12,

> [12] **Zalig is de mens die volhardt onder de beproeving** [*peirasmos*]**, want als hij eenmaal is goedgekeurd, zal hij de kroon des levens ontvangen, die de Heer heeft beloofd aan hen die hem liefhebben.**

Jakobus maakt duidelijk dat het karakter, het geloof en de heiligheid van gelovigen op de proef worden gesteld, en wanneer zij zo'n beproeving doorstaan, zijn zij "*de kroon des levens*" waardig. Het Griekse woord voor "beproeving" is *peirasmos*, en het heeft te maken met kijken of iemand in staat is een test te doorstaan - dat wil zeggen, nederig te blijven in plaats van geïrriteerd te raken. Hoe kan iemand een instrument vertrouwen dat niet getest is?

Hieruit blijkt het onderscheid tussen gelovigen en overwinnaars. Een gelovige komt in aanmerking voor dergelijke beproevingen, maar een overwinnaar is iemand die door beproevingen is bewezen. Gelovigen moeten wellicht vele van dergelijke beproevingen doorstaan totdat zij zevenmaal in het vuur zijn gelouterd voor het werk waartoe God hen heeft geroepen.

Het lag voor de hand dat de Israëlieten in de verstrooiing een test in de woestijn ondergingen, net zoals hun voorouders onder Mozes in de woestijn op de proef werden gesteld. De meesten van hen faalden. De echte vraag is wie het is die de gelovigen

beproeft. Doet God dat rechtstreeks, of huurt Hij een agent in om dit werk te doen? Jakobus behandelt dit als volgt:

> [13] **Laat niemand zeggen wanneer hij wordt verzocht** [*peirazo*]**: "Ik word verzocht door God"; want God kan niet worden verzocht** [*apeirastos,* "is niet te beproeven"]**, en Hijzelf brengt niemand in verzoeking** [*peirazo*]**.** [14] **Maar ieder wordt verzocht** [*pereizo*] **als hij zich laat meeslepen en verleiden door zijn eigen begeerte.** [15] **Wanneer dan de begeerte is bevrucht, baart zij de zonde; en wanneer de zonde is volbracht, brengt zij de dood voort.** [16] **Laat u niet misleiden, mijn geliefde broeders.**

Vrijwel alle gelovigen worden beproefd. Het woord "verleiden" geeft ons gewoonlijk de verkeerde betekenis van het woord. Verleiding heeft een specifieke morele connotatie waar het meestal niet om gaat. Het is waarschijnlijk om deze reden dat de NASB de term "getest" gebruikt, in plaats van het oude Engelse woord "tempt", zoals in de KJV. Paulus gebruikt de term in **Galaten 6:1**waar hij zegt,

> [1] **Broeders, indien iemand op een overtreding betrapt wordt, dan moet u, die geestelijk bent, hem in een geest van zachtmoedigheid herstellen, ieder voor zich, opdat ook u niet in verzoeking komt**.

Door de passieve tijd te gebruiken, schrijft Paulus de verzoeking niet toe aan God of iemand anders dan de persoon "*die in een overtreding is betrapt*". De soevereiniteit van God zou erop wijzen dat het Gods bedoeling was dat mensen op de proef werden gesteld, want dat is Zijn manier om de harten van de gelovigen te bewijzen. Toch zegt Jakobus dat we de beproeving of verzoeking niet aan God moeten toeschrijven, want dat is een onjuiste manier om het te bekijken. Jakobus had

het niet over de soevereiniteit van God, maar over de specifieke entiteit die ons beproeft.

De test, zegt Jakobus, wordt veroorzaakt door onze eigen begeerte - dat zijn de begeerten van het vlees. De test is geslaagd wanneer die begeerten van het vlees worden overwonnen door de begeerten van de Geest. Wanneer de Nieuwe Schepper in ons sterker wordt dan de oude Adamische mens, dan kan gezegd worden dat de gelovige de test heeft overwonnen of doorstaan.

Paulus schrijft verleiding ook toe aan "de verleider" in **1 Thess. 3:5**, ongetwijfeld een verwijzing naar de verleider in Genesis 3. Nogmaals, in **Hebreeën 2:18** lezen we,

> 18 **Want omdat Hij zelf verzocht** [*peirazo*] **werd in hetgeen Hij heeft geleden, is Hij in staat hen die verzocht** [*peirazo*] **worden te hulp te komen**.

De formulering is weer in de passieve tijd, "*zij die verzocht worden*", en de verzoeking wordt niet rechtstreeks aan God toegeschreven. Evenzo lezen we in **Hebr. 11:37** dat gelovige mannen "*werden gestenigd, in tweeën gezaagd, verzocht*. . ." De auteur schrijft de beproeving of verzoeking niet rechtstreeks toe aan God zelf.

We zien dat mensen God vele malen verleiden door hun gebrek aan geloof (**Deut. 6:16**; **Num. 14:22**). Maar in **Mal. 3:10** daagt God het volk uit om Hem te "bewijzen" (*bachan*) op het gebied van tienden en offers, om te zien of God trouw is aan zijn woord.

De schrijvers van het Nieuwe Testament waren voorzichtig om deze beproevingen niet aan God persoonlijk toe te schrijven. De

moeilijkheid komt wanneer we het Oude Testament vergelijken en ontdekken dat God vaak de eer krijgt om de Israëlieten te testen, vooral in de woestijn. **Deut. 8:2** zegt,

> [2] **En gij zult gedenken de gehele weg, die de Here, uw God, u in de woestijn heeft geleid, deze veertig jaren, opdat Hij u zou vernederen, u beproeven** [*nasah*]**, om te weten wat in uw hart was, of gij Zijn geboden zoudt bewaren of niet.**

Evenzo vertelde God hen in **Rechters 2:21**, **22**,

> [21] **Ik zal ook geen van de volken meer voor hen uitdrijven, die Jozua bij zijn dood heeft achtergelaten,**[22] **om Israël door hen te beproeven** [*nasah*] **of zij de weg des Heren zullen houden om daarin te wandelen zoals hun vaderen deden, of niet.**

In beide passages wordt het woord *nasah* in de Septuagint in het Grieks vertaald met het woord *peirazo*. Hieruit blijkt dat *peirazo* het standaard Griekse woord was om de Hebreeuwse betekenis van *nasah* over te brengen.

In deze en vele andere passages krijgt God de eer om Israël te beproeven. Dit zijn passages die bedoeld zijn om de soevereiniteit van God te benadrukken. In **Rechters 2:22** zien we dat God het deed, maar Hij gebruikte de Kanaänieten als Zijn beproevingsmiddel. Dit stelt hetzelfde principe vast als wat we vinden bij de verleider in de hof, en bij elke andere test die we in de loop van het leven ondergaan.

Onze conclusie is dus dat Jakobus gelijk heeft als hij zegt dat God niemand (rechtstreeks) op de proef stelt; maar Mozes heeft ook gelijk als hij Israëls beproevingen toeschrijft aan God zelf. De oplossing van dit schijnbare conflict is te zeggen dat God

soeverein genoeg is om verleiders en al het kwaad in de wereld te gebruiken om de harten van de mensen te testen.

Dit lijkt misschien een pietluttig punt, maar het is eigenlijk vergelijkbaar met een andere kwestie die Jakobus aan de orde stelt - het idee dat werken deel uitmaken van onze rechtvaardiging. Zowel Paulus als Jakobus citeren **Gen. 15:6**, maar lijken tot tegengestelde conclusies te komen met betrekking tot geloof en werken. Dit heeft ertoe geleid dat velen Paulus tegen Jakobus opzetten, zelfs tot het punt dat ze de een of de ander terzijde schuiven. Maar als we begrijpen dat de twee auteurs twee verschillende waarheden benadrukten, kunnen we zien dat ze het eigenlijk met elkaar eens waren.

Zo ook in dit schijnbare geschil tussen Mozes en de schrijvers van het Nieuwe Testament. We moeten de waarheid vanuit beide gezichtspunten bekijken. God is inderdaad soeverein zoals Mozes zegt, en daarom heeft God het absolute recht om Zijn volk in de woestijn te bewijzen of op de proef te stellen, met behulp van manna (**Ex. 16:4**), water (**Deut. 33:8**), de vurige wet (**Deut. 33:2 KJV**), of andere volken (**Rechters 3:1**).

Maar in alle gevallen heeft God hen slechts indirect op de proef gesteld, met behulp van deze andere natuurlijke elementen en mensen. Daarom moeten we de soevereiniteit van God in alle dingen erkennen, en tegelijkertijd erkennen dat de vleselijke verlangens van onze oude Adamische natuur de dingen zijn die ons in verleiding brengen, zoals Jakobus zegt. Er is geen reden voor ons om Jakobus te gebruiken om Gods soevereiniteit te ontkennen, noch om Mozes te gebruiken om tegen te spreken wat Jakobus heeft geschreven. Elk heeft een eigen accent.

Het is belangrijk deze twee standpunten met elkaar te verzoenen om Gods soevereiniteit te kunnen erkennen zonder Hem te

misgunnen. Velen hebben God in twijfel getrokken in verband met hun eigen beproevingen in het leven, zich afvragend hoe een goede God kan toelaten dat hen slechte dingen overkomen, of waarom Hij hen niet beschermt tegen zulke tegenspoed.

Maar het komt eigenlijk terug op de eerste instructie die Jakobus gaf in 1:2: "*Beschouw het als vreugde, mijn broeders, wanneer u verschillende beproevingen tegenkomt*." Men kan moeilijk vreugdevol zijn te midden van beproevingen, tenzij men enig begrip heeft van de soevereiniteit van God. Jakobus begreep zeker dat al deze beproevingen ten goede zouden uitwerken, zoals Paulus zegt in **Rom. 8:28**.

Wij mogen ons inderdaad gelukkig prijzen dat God soeverein is, niet om Hem op een negatieve manier de schuld te geven, maar zodat wij erop kunnen vertrouwen dat ons niets kan overkomen dat God kan verrassen of dat buiten Zijn macht ligt.

Hoofdstuk 7

De eerste vruchten van de schepping

Jakobus schrijft in 1:16, 17,

> **17 Al het geschonken goed en alle volmaakte gaven komen van boven, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering of verschuivende schaduw is.**

De ultieme "volmaakte gave" van God is Jezus Christus zelf, die uit de hemel werd gezonden. Jezus zei in **Johannes 6:38**,

> **38 Want Ik ben uit de hemel neergedaald, niet om Mijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft.**

Hij vergeleek Zichzelf ook met het manna in de woestijn in **Johannes 6:48-51**, zeggende,

> **48 Ik ben het brood des levens. 49 Uw vaderen aten het manna in de woestijn, en zij stierven. 50 Dit is het brood dat uit de hemel neerdaalt, zodat men ervan kan eten en niet sterven. 51 Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald; als iemand van dit brood eet, zal hij eeuwig leven, en ook het brood dat Ik zal geven voor het leven van de wereld is Mijn vlees.**

De oproep hier is aan de verstrooide Israëlieten om terug te keren tot Jezus Christus, die hen door zijn goedheid en barmhartigheid had gekocht met zijn bloed, zodat er een einde zou komen aan hun gevangenschap. Door Christus zouden zij tot Hem worden teruggebracht in het Koninkrijk van God. Door Christus konden zij zich voegen bij de broeders van Juda die

ook het evangelie hadden geloofd. Op deze wijze zou **Hosea 1:10** in vervulling gaan, zeggende,

> [11] **En de zonen van Juda en de zonen van Israël zullen verzameld worden, en zij zullen voor zichzelf een Leider aanstellen, en zij zullen uit het land optrekken, want groot zal de dag van Jizreël zijn.**

Dit is duidelijk een Messiaanse profetie. Er is geen echte herverzameling van Israël en Juda zonder dat het volk Jezus Christus aanwijst als hun Leider. Het volk van Juda kreeg als eerste de gelegenheid om trouw te verklaren aan Jezus Christus. Sommigen deden dat, terwijl de meerderheid weigerde. Jakobus schreef nu aan de twaalf stammen van de verstrooiing om hen dezelfde gelegenheid te geven. Opnieuw namen enkelen Christus aan, maar de meerderheid niet.

Zij die "*voor zichzelf een Leider aanwezen*" werden opnieuw burgers van het Koninkrijk, zelfs toen zij nog verspreid waren. Hun fysieke locatie deed er niet meer toe, want Jezus was gestorven om hen te verlossen en verrezen opdat anderen zouden geloven dat Hij inderdaad de Messias was.

En dus, zoals we eerder lieten zien, toen Petrus aan de stammen in de verstrooiing schreef, vertelde hij hen over hun recht in Christus om niet langer als slaven te handelen, maar als vrije mensen in Christus (**1 Petrus 2:16**). Zij hadden dit recht alleen als berouwvolle Israëlieten die het Nieuwe Verbond, bemiddeld door Jezus Christus, hadden aanvaard.

Jakobus gaat verder in vers 18, dat we zullen citeren uit The Emphatic Diaglott, een meer letterlijke vertaling dan de NASB:

[18] **Omdat Hij het gewild heeft, heeft Hij ons verwekt door het woord der waarheid, opdat wij een eerste vrucht zouden zijn van zijn schepselen** [*ktisma*, "geschapen dingen", d.w.z. de schepping zelf].

Wie zijn deze eerste vruchten? Het zijn duidelijk gelovigen. Jakobus erkent dat Israël zelf geroepen was om de eerste vrucht van de schepping te zijn. Het plan van het Oude Verbond had echter gefaald in zijn opzet en was geëindigd met de gevangenschap van Israël en Juda. Met de instelling van het Nieuwe Verbond werd voor hen de weg vrijgemaakt om "terug te keren" door geloof in Jezus Christus, samen met vele andere niet-Israëlitische gelovigen.

De wet van de eerste vruchten

Hoewel het Nieuwe Verbond (net als het Oude) specifiek gericht was tot Juda en Israël, was het altijd Gods bedoeling dat de twaalf stammen de eerste vruchten zouden zijn van een grotere oogst. De schepping is die grotere oogst.

Er zijn echter ook andere eerstelingen. In zijn commentaar op de opstanding zegt Paulus in **1 Kor. 15:20**,

[20] **Maar nu is Christus opgewekt uit de doden, de eerste vrucht van hen die slapen.**

Hier zien we dat Christus niet de eerste vrucht van de schepping was, maar slechts de eerste vrucht van hen die later uit de doden zouden worden opgewekt. Nogmaals, in **Openb. 14:4** lezen we over de overwinnaars:

[4] . . . Deze zijn gekocht uit de mensen als eerste vruchten voor God en het Lam.

Vandaar dat we verschillende soorten eerstelingen zien, elk met een verschillend doel. Jezus Christus was de eersteling van hen die in het algemeen uit de doden moeten worden opgewekt, maar meer in het bijzonder van hen die de eerste opstanding moeten verkrijgen (**Openb. 20:4-6**). Dit zijn de overwinnaars, die uit de doden worden opgewekt (**Fil. 3:11**). Deze laten bij hun opstanding doden achter, waaruit blijkt dat zij deel uitmaken van een beperkt aantal mensen.

Johannes 5:28, **29** zegt,

[28] Verwondert u hier niet over, want er komt een uur waarin allen die in de graven zijn Zijn stem zullen horen,[29] en tevoorschijn zullen komen; zij die de goede daden hebben verricht tot een opstanding ten leven, zij die de slechte daden hebben verricht tot een opstanding ten oordeel.

Deze opstanding is duidelijk niet de eerste opstanding van **Openb. 20:4-6**want deze omvat "*allen die in de graven zijn*". In deze opstanding blijft niemand in het graf achter. Dit staat in duidelijk contrast met de eerste opstanding, waarin "*de rest van de doden niet tot leven kwam voordat de duizend jaar voleindigd waren*" (**Openb. 20:5**).

Verder zei Jezus dat deze algemene opstanding zowel de goeden als de kwaden zou omvatten, en dat sommigen het leven zouden ontvangen, terwijl anderen het oordeel zouden ontvangen (**Johannes 5:29**). Dit in tegenstelling tot de eerste opstanding, die alleen degenen omvat die "gezegend en heilig" zijn (**Openb. 20:6**).

Daarom moeten we concluderen dat de eerste opstanding beperkt is tot de overwinnaars. De tweede is de algemene opstanding, die zou plaatsvinden aan het einde van de duizend jaar en zowel de rest van de gelovigen (die het leven zullen ontvangen) als de ongelovigen (die geoordeeld zullen worden) zal omvatten.

Daarom zijn de overwinnaars, die in de eerste opstanding het leven krijgen, de eerste vruchten van de rest van de Kerk, die aan het einde van de duizend jaar het leven (onsterfelijkheid) krijgt.

Het doel van de eerste vruchten is de oogst te heiligen. Paulus spreekt hierover in **Romeinen 11:16**,

> **16 En als het eerste stuk deeg heilig is, is de klomp dat ook; en als de wortel heilig is, zijn de takken dat ook.**

Paulus verwees naar de wet in **Num. 15:18-21**,

> **18 Spreek tot de zonen van Israël en zeg tot hen: "Wanneer jullie het land binnengaan waar ik jullie breng,19 dan zal het zijn, dat wanneer jullie van het voedsel van het land eten, jullie een offer voor de Heer zullen opheffen. 20 Van de eerste van uw deeg zult gij een koek als offerande opheffen; gelijk het offer van de dorsvloer, zo zult gij het opheffen. 21 Van de eerste van uw deeg zult gij den Heer een offerande geven in uw geslachten.**

Het kleine offer aan het begin staat dus bekend als het eerste vruchtoffer. Als het "heilig" is, is de hele "massa" heilig. Volgens hetzelfde principe zegt Paulus: "Als de wortel heilig is, zijn de takken dat ook". In het geval van de grote

eerstelingenoffers die op de drie grote feesten werden gegeven, heiligde elk offer de rest van de oogst.

Er waren drie eerstelingenoffers in de wet, elk op een andere feestdag. *Gerst* was de eerste vrucht van Pesach; *tarwe* werd geofferd met Pinksteren; en *wijn* (druif) was voor Loofhutten. In alle gevallen heiligde de aanvaarding van de eerste vruchten de hele graan- of wijnoogst. Het was niet Gods bedoeling zich te beperken tot de eerste vruchten, maar deze te gebruiken om het begin van het oogstseizoen aan te geven.

Jakobus paste deze wet van de eerstelingen toe op de Kerk, die volgens hem de eerste vruchten van de schepping was. Met andere woorden, Jacobus verwachtte dat de Kerk slechts de eerste zou zijn van hen die gered zouden worden, want het zou niet logisch zijn voor God om de eerste vruchten te ontvangen zonder de hele oogst van zielen te verwachten. In feite was het aannemen van de eerste vruchten de *garantie* dat de hele oogst geheiligd was voor de oogst.

Omgekeerd zou zonder de eerste vruchten de rest van de oogst verloren gaan. **1 Kor. 15:17** zegt dat zonder de opstanding van Christus ons geloof zelf waardeloos zou zijn, omdat de eerste vruchten nodig zijn om de oogst te heiligen.

Hoofdstuk 8

Wees langzaam boos - zoals God

Jakobus 1:19 begint met: "*Dit weet gij, mijn geliefde broeders*." Met andere woorden, de wet van de eerste vruchten was zijn lezers bekend en behoefde geen verdere uitleg.

Dan gaat Jacobus verder met een nieuwe gedachtegang,

> **[19] ... Maar laat iedereen snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, en langzaam om boos te worden;[20] want de boosheid van de mens bereikt niet de gerechtigheid van God.**

Ik herinner me de eerste dagen van mijn training in de woestijn (1982), toen ik boos werd op God omdat Hij me mishandelde (zo geloofde ik). Hij zei me **Jacobus 1:19** op te zoeken, en toen ik dat deed, zei Hij: **"U hebt veel van Mij gevraagd."** Ik realiseerde me toen dat ik deze problemen over mezelf had afgeroepen door Hem te vragen me te brengen in de roeping die Hij voor me had. In die tijd wist ik niet dat God eerst mensen zou opleiden, of dat de opleiding gepaard zou gaan met ontberingen en frustraties. Ik leerde toen dat hoe groter de roeping, hoe groter de training.

Twee jaar later, in 1984, gaf een man mij een woord van de Heer, waarin hij zei dat ik geroepen was tot "een bediening van verzoening". Dit stond in contrast met anderen wier roeping er een van oordeel was - dat wil zeggen, die de nadruk legden op de oordelen van God over zondaars, de Kerk of de naties. Mijn roeping was om verder te kijken dan het oordeel en het *doel ervan te* zien, namelijk het corrigeren en herstellen van mensen en naties tot God.

Waarom raadde Jacobus de twaalf verstrooide stammen aan langzaam tot toorn te zijn? Ik denk dat het antwoord te vinden is in het boek Jona.

De stammen van Israël waren verspreid door de Assyriërs (745-721 v. Chr.). Hun hoofdstad was Nineve. Voorafgaand aan hun gevangenschap had God een profeet, Jona genaamd, verwekt om het Woord aan Nineve te verkondigen. Jona wist blijkbaar dat de Assyriërs het oordeel van God over Israël zouden uitspreken, en daarom wilde hij als goede patriot niet dat zij zich zouden bekeren en aan het oordeel zouden ontsnappen. Dus nam hij een schip in tegenovergestelde richting om aan de roeping van God te ontkomen.

God riep echter een grote vis om hem weer aan land te brengen. Toen kreeg Jona de tweede oproep om aan Nineve te prediken (**Jona 3:1-3**). Deze keer gehoorzaamde hij, en hij werd een van de eerste echt succesvolle profeten in de geschiedenis. De hele stad Nineve, van de koning tot de beesten des velds, trok een zak aan, en "*zij keerden zich af van hun boze weg*" (3:10).

Nineve werd gespaard voor het oordeel van God, en dit maakte Jona boos, omdat hij wist dat ze spoedig zouden komen om Israël te veroveren en te deporteren naar andere landen. **Jona 4:2** zegt,

2 En hij bad tot de Heer en zei: "Alstublieft, Heer, was dit niet wat ik zei toen ik nog in mijn eigen land was? Daarom vluchtte ik, om dit te voorkomen, naar Tarshish, want ik wist dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, traag tot

toorn en overvloedig in goedertierenheid, en iemand die zich over rampspoed ontfermt."

Jona was boos omdat hij het niet eens was met de omvang van de liefde van God. Ja, profeten zijn ook mensen.

[4] En de Heer zei: "Heb je een goede reden om boos te zijn?"

Het antwoord ligt voor de hand, maar bleef onbeantwoord tot God de vraag opnieuw stelde in vers 9. Toen antwoordde Jona boos: "*Ik heb goede redenen om boos te zijn, zelfs tot de dood*." Gods enige antwoord werd uitgedrukt in het laatste vers:

[11] "En zou ik geen medelijden hebben met Nineve, de grote stad waar meer dan 120.000 mensen wonen die het verschil niet kennen tussen hun rechter- en linkerhand, evenals vele dieren?"

De rechterhand spreekt van barmhartigheid; de linkerhand spreekt van oordeel. De Assyriërs kenden het verschil niet echt, want zij misten het goddelijke perspectief. Ironisch genoeg was Jona niet anders, want hij miste het mededogen en de liefde die God had voor niet-Israëlieten. Jona hield zich alleen bezig met het liefhebben van zijn eigen volk. Hij had geen mondiaal perspectief. Het boek Jona is een bijbels commentaar op de omvang van Gods liefde en de uitwerking daarvan in het herstel van alle dingen.

Jona en Nineve als profetische typen

Nineve spreekt op twee niveaus. Ten eerste, als de "Stad van de Vis" (*Nun* is het Hebreeuwse woord voor vis), aanbaden zij de visgod. De Wikipedia zegt,

De oorsprong van de naam Nineve is onduidelijk. Mogelijk betekende het oorspronkelijk de zetel van Ishtar, aangezien Nina een van de Babylonische namen van die godin was. Het ideogram betekent "huis of plaats van vissen", en was misschien te danken aan de populaire etymologie (vergelijk Aramees "nuna," dat "vis" betekent).

Jona werd opgeslokt door de grote vis, daarmee profeterend dat Israël spoedig zou worden opgeslokt door het beestensysteem-Vissenstad. Zo vertegenwoordigde Jona het huis Israël en voorspelde hij de tijd van Israëls verspreiding onder de volkeren. Ook Paulus voorzag de opstanding van de verloren stammen van Israël. In **Romeinen 11:15** verwijst hij naar deze gebeurtenis als "*leven uit de dood*". In vers 26 zegt hij: "*heel Israël zal gered worden*."

Dit is een verwijzing naar de openbaring van het ware Israël aan de wereld op de derde dag, dat wil zeggen het derde millennium waarin wij nu leven. Als we dit moeten dateren vanaf Christus' dood, in plaats van vanaf zijn geboorte, dan begint het derde millennium in 2033.

Jona was een type van Christus in zowel Zijn eerste als Zijn tweede komst. In deze visie was Jona Christus, en was Nineve de aarde, waar Jezus begraven werd en waaruit Hij herrees. Toen Jona zijn eerste roeping kreeg (1:2) om aan Nineve te

prediken, belandde hij in de buik van de walvis en werd later uitgebraakt. Dit profeteerde van Christus' dood en opstanding.

Toen Jona de tweede keer werd geroepen (3:1), predikte hij vrijmoedig het Woord, en Nineve keerde zich tot God. Zo is ook de tweede komst van Christus niet bedoeld om de wereld, vertegenwoordigd door Nineve, te vernietigen, maar om berouw te prediken en succes te zien.

De Kerk is de Stad van Vis

Op nog een ander niveau weten we dat de Kerk ook de Stad van de Vis is, want het teken van de vis werd vanaf de vroegste dagen van de Kerk op de Kerk toegepast. In dit opzicht is Jona niet alleen een type van Christus, maar ook een type van het overwinnende gezelschap, dat door de Kerk wordt verzwolgen. Wanneer zij als in de opstanding tevoorschijn komen, worden de overwinnaars geroepen om het Woord aan de Kerk te verkondigen, omdat zij het verschil tussen hun linker- en rechterhand (oordeel en barmhartigheid) niet kunnen bevatten.

De Kerk moet de liefde en het mededogen van God begrijpen, niet alleen voor de andere volkeren, maar ook voor "Gods vijanden". God wil hen redden, niet vernietigen. Hij wil zijn vijanden vernietigen door ze in vrienden te veranderen.

De vraag is dit: Maakt dit ons kwaad? Hebben we het recht boos te zijn op de liefde van God? Jona's patriottisme bracht hem in de problemen, omdat hij de belangen van Israël boven die van God stelde. Hij wilde niet dat de walvis van Assyrië het huis van Israël zou "opslokken". **Hosea 8:8**, **9** zegt,

8 Israël is verzwolgen; zij zijn nu onder de volken als een vat waarin niemand zich vermaakt. 9 Want zij zijn opgegaan naar Assyrië ....

In feite probeerde Jona Israël te beschermen tegen het goddelijke oordeel. Hij werd boos op God toen hij begreep dat God Nineve had gespaard om een oordeel over zijn volk te vellen.

Zo vindt ook de Kerk, die het teken van de vis draagt, het moeilijk het goddelijk oordeel over zichzelf te aanvaarden. Net als bij het oude Israël begrijpen de meeste mensen de geest van God niet en geloven ze niet dat ze iets verkeerds doen.

Het evangelie van de sterren

In de Bijbel krijgt God de eer om de sterren en sterrenbeelden te benoemen. **Psalm 147:4** zegt,

4 Hij telt het aantal sterren en geeft ze allemaal een naam.

Genesis 1:14 zegt: "*Laat ze tot tekenen en tot seizoenen zijn*," en **Psalm 19:1** zegt: "*De hemelen vertellen van de heerlijkheid van God*." Het evangelie van de sterren was de oorspronkelijke Bijbel die aan de mensheid werd gegeven, zoals Mozes zei in **Deut. 4:19**. Hij vertelde Israël de sterren van de hemel niet te aanbidden, "*die de Here, uw God, aan alle volkeren onder de gehele hemel heeft toegekend*." Het gebod was tegen het misbruik van de sterren, niet tegen de boodschap die zij oorspronkelijk overbrachten.

God had alle volkeren de waarheid gegeven die in de hemelen geschreven staat, zodat zij, zoals Paulus zei, "zonder excuus" zijn. De sterren profeteerden van de geboorte van Christus uit een maagd (Maagd), voorspelden Zijn dood aan het kruis (Kruis) als het Pesachlam (Ram).

De namen van de sterren profeteren van Christus' dubbele natuur als Zoon van God en Zoon des Mensen (Centaurus), de kroon die Hij kreeg (Corona), en Zijn gevecht met de slang (Serpens) die Zijn hiel lijkt aan te vallen. Hij wordt afgebeeld als Orion, de komende prins, in wiens sterrenbeeld een heldere ster staat met de naam Rigel, "de voet van hem die verplettert".

We zien zijn overwinning afgebeeld (Hydra), de beker van toorn uitgegoten (Krater), en zelfs de roofvogels gezonden om te verslinden in **Openbaring 19:17, 18**. Pegasus stelt Zijn tweede komst op het witte paard voor (**Openb. 19:11**); Waterman profeteert de uitstorting van de Heilige Geest in de bek van de vis (Vissen).

Tenslotte stelt Andromeda de gevangen vrouw voor, de bruid van Christus, die opgeslokt dreigt te worden door Cetus, het zeemonster, dat een profetisch beeld is van Nineve. Christus (Perseus) komt haar redden en bevrijdt haar als Cassiopeia, de tronende Bruid. De komende (Bootes) wordt tenslotte in kracht en majesteit afgebeeld als de Leeuw van de stam Juda (Leeuw).

God plaatste ook twee vissen in de hemel, genaamd Vissen. Ze werden samengebonden door een band. **Zacharia 11:7** stelt de twee vissen voor als "stokken" die door "banden" bij elkaar worden gehouden. Het zijn Israël en Juda, waarvan de twee stokken uiteindelijk zouden worden herenigd onder één Hoofd, Jezus Christus (**Ez. 37:19**).

De twee vissen, Israël en Juda, waren als broeders verbonden en toch in twee naties gescheiden. De ene vis keek naar het noorden, symbolisch naar de hemel, terwijl de andere horizontaal zwom om hun locatie en bediening op aarde weer te geven.

De kerk en de overwinnaars

Het onderscheid tussen de Kerk en de overwinnaars wordt afgebeeld in de twee schaapskooien, algemeen bekend als de Grote en Kleine Beer (Ursa Major en Ursa Minor).

In nieuwtestamentische zin stellen de vissen ook de Kerk en de overwinnaars voor. Zoals ik heb uitgelegd in mijn boek, **Wie is een Jood?** is de Kerk Juda, omdat zij bestaat uit hen die geloven dat Jezus Christus kwam om aan het kruis te sterven en uit de dood te worden opgewekt. Dit was de missie van Christus bij Zijn eerste verschijning, toen Hij werd geboren uit de stam van Juda om haar Koning te zijn.

De andere vis, die naar de hemel kijkt, verbeeldt de overwinnaars die geloof hebben in het tweede werk van Christus als Jozef-Israël. Dit is het werk van het zoonschap, want **Gen. 49:22** zegt: "*Jozef is een vruchtbare tak*." Het Hebreeuwse woord voor "boom" is *ben*, dat wil zeggen "een zoon". Jozef kreeg het geboorterecht toen Ruben werd gediskwalificeerd (**1 Kron. 5:1**, **2**), hoewel de naam Ruben "*Zie, een zoon*" betekent.

Hij komt de tweede keer om de openbaring van de zonen van God teweeg te brengen (**Rom. 8, 19**), een gebeurtenis waar de hele schepping op wacht. Het is alsof de hele stad Nineve

wachtte op de manifestatie van Jona in zijn opgestane staat. Om dit te bereiken heeft God de gelovigen getraind om gelijkvormig te worden aan het beeld van Christus (**Rom. 8:29**), zodat zij niet boos worden op God wanneer zij het goddelijke plan voor Nineve en de wereld vernemen.

Liefde faalt nooit.

Hoofdstuk 9

Doeners van het Woord zijn

Nadat de bisschop van Jeruzalem ons in **Jacobus 1:21** heeft opgedragen "*alle vuiligheid en al wat overblijft van goddeloosheid*" af te leggen, geeft hij ons vervolgens de basis van de rest van zijn onderwijs over de bijbelse wet.

22 Maar toont u daders van het woord en niet slechts hoorders die zichzelf voor de gek houden. 23 Want als iemand een hoorder van het woord is en geen dader, is hij als iemand die zijn natuurlijke gezicht in een spiegel bekijkt;24 want als hij eenmaal naar zichzelf heeft gekeken en weg is gegaan, is hij onmiddellijk vergeten wat voor persoon hij was. 25 Maar wie de volmaakte wet, de wet van de vrijheid, aandachtig bekijkt en zich daaraan houdt, niet als een vergeetachtige hoorder, maar als een effectieve doener, die zal gezegend worden in wat hij doet.

Het doel van de wet is de norm te stellen voor rechtvaardig gedrag en een richtsnoer vast te stellen voor de wijze waarop men zijn naaste moet liefhebben volgens de gezindheid van God. De goddelijke wet is de rechtvaardige norm van God zoals die tot uitdrukking komt in het leven en het voorbeeld van Jezus Christus.

De wet van de vrijheid

Jakobus zegt dat het "*de volmaakte wet*" is, waarmee hij de Ode aan de Wet van Koning David in Psalm 19 weergeeft,

[7] De wet van de Heer is volmaakt en herstelt de ziel; de getuigenis van de Heer is zeker en maakt de eenvoudigen wijs. [8] De voorschriften van de Heer zijn juist, en verblijden het hart; het gebod van de Heer is zuiver, en verlicht de ogen. [9] De vreze des Heren is schoon, eeuwig durend; de oordelen des Heren zijn waarachtig; zij zijn volkomen rechtvaardig.

Het is ook *de wet van de vrijheid*, omdat haar doel is de mensen vrij te maken van de macht van de zonde en de ongerechtigheid (*anomia*, "wetteloosheid"). Christus' dood aan het kruis maakte de mensen niet vrij om ongestraft te zondigen, maar maakte hen vrij van de macht van de zonde, zodat wij NIET ZONDIGEN, maar het beeld van God en de volheid van de gestalte van Christus bereiken.

Paulus bevestigt dit ook in **Gal. 5:13**,

[13] Want u bent tot vrijheid geroepen, broeders; alleen, maak van uw vrijheid geen gelegenheid voor het vlees, maar dien elkaar door liefde. [14] Want de hele wet is in één woord vervuld in de uitspraak: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf."

Paulus' brief aan de Galaten is niet geschreven om ons het voorrecht te geven de wet van God te overtreden, maar om ons te bevrijden van het Oude Verbond, dat volmaakte gehoorzaamheid als voorwaarde stelde voor rechtvaardiging. Zie mijn commentaar op Galaten.

Het doel is ons te bevrijden van de macht van de zonde, en uiteindelijk de hele schepping te brengen in de glorieuze vrijheid van de kinderen van God. Dit doel is voorspeld in de

wet van het Jubeljaar, want **Lev. 25:10**, geciteerd op onze "Liberty Bell" in Philadelphia, luidt,

[10] Gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid afkondigen in het gehele land aan al zijn inwoners. Het zal voor u een jubeljaar zijn. . . .

In het lied, *America the Beautiful*, eindigt het tweede couplet:

Amerika! Amerika!
God helpe u van elke fout,
Bevestig uw ziel in zelfbeheersing,
Uw vrijheid in recht!

Het laatste couplet van het lied eindigt zo:

Amerika! Amerika!
God stort zijn genade over u uit
Tot nobele mensen opnieuw
Uw wittere jubileum!

Een "witter jubileum" was natuurlijk niet bedoeld als een racistisch statement. Het betekende een beter of groter Jubileum dan alleen de vrijheid die door de Grondwet zelf was ingesteld. Nu we het spoedig naderende einde zien van de slavernij van het Mysterie Babylon, hebben de "edelen" de gelegenheid om dit gebed te vervullen.

De goddelijke wet wijst de weg naar ware vrijheid. Het doel ervan was niet om mensen tot slaaf te maken, maar om ze vrij te maken. Het wees naar het doel, en het profeteerde van Christus op elke bladzijde. Het probleem was dat de gevallen mens niet in staat was de gerechtigheid van God te bereiken door de kracht van zijn eigen wil en de kracht van positief denken.

De Israëlieten beloofden perfecte gehoorzaamheid in **Ex. 19:8** en zeiden: "*Alles wat de Heer gesproken heeft, zullen wij doen*!". Zij hadden bewonderenswaardige bedoelingen, maar hun vlees was zwak. Zij hadden meer vertrouwen in de wil van het vlees dan mogelijk was om te vervullen. Daarom was er een Nieuw Verbond nodig, één dat gebaseerd was op de wil van God, in plaats van op de wil van de mens.

Door het Nieuwe Verbond zal de mens de volledige rechtvaardigheidsnorm van de wet bereiken en komen tot de volheid van de gestalte van Christus. Paulus zegt dat dit in twee fasen komt, zoals geprofeteerd in de wet: ten eerste wordt ons gerechtigheid toegerekend door het geloof (**Rom. 4**); en ten tweede zal de gerechtigheid in ons hart worden ingebracht door de kracht van de Heilige Geest, eerst geleidelijk (als wij door de Geest worden geleid) en daarna in een oogwenk voltooid wanneer de metamorfose plaatsvindt, zoals geopenbaard in **1 Kor. 15:52**.

De openbaring van Jacobus sprak over de norm van de te verkrijgen gerechtigheid door de wet. Men moet zowel Paulus als Jakobus begrijpen om de volle waarheid van de zaak te kennen.

Sommigen hebben betoogd dat de "*wet van de vrijheid*" een nieuwe wet is die Jezus uitvaardigde toen Hij de wet van Mozes afschafte. Dit argument heeft geen waarde, want het hele boek Jakobus is geschreven om aan te tonen dat het geloof geen vervanging is van de wet. Hoewel sommigen de term Jakobus zouden interpreteren volgens hun eigen standpunt, is de waarheid dat we de bedoeling van de schrijver van de brief moeten erkennen. In feite, zoals we zullen zien, is geloof zonder werken [wet] "dood" (**Jakobus 2:17**).

Met andere woorden, als iemand beweert geloof te hebben, maar doorgaat met zijn wetteloos gedrag, trekt Jakobus zijn geloof in twijfel. Geloof vereist horen en gehoorzamen om enige betekenis te hebben. Christenen die blijven leven volgens de levensstijl van de wereld en haar gebrekkige norm van gerechtigheid hebben geen *echt* geloof, ongeacht hun beweringen. Hun geloof berust op hun eigen standpunt.

Jakobus zegt dat zulke mensen "hoorders" zijn, maar geen "doeners". Zij zijn als mensen die in de spiegel kijken en een tijdelijke openbaring krijgen van hun zondige, vleselijke toestand, maar dan gaan zij verder met hun werk zonder enige verandering in hun leven. Maar wie naar de wet van de vrijheid kijkt en zich daaraan houdt "*zal gezegend worden in wat hij doet*" (1:25). Met andere woorden, dit is de manier om goddelijke goedkeuring te verkrijgen.

De tong bedwingen

Een doener van het woord is iemand die zijn tong beteugelt.

26 Als iemand denkt godsdienstig te zijn en toch zijn tong niet in toom houdt, maar zijn eigen hart bedriegt, dan is de godsdienst van deze man waardeloos.

Het Hebreeuwse woord voor toom is *rehsen*, wat "een beteugeling" betekent. Jakobus vertelt ons dat men zijn tong in bedwang moet houden, en als een gelovige denkt dat hij dat niet hoeft te doen, "*bedriegt* hij *zijn eigen hart*." Een onbeheerste tong misleidt in feite niemand anders, want zijn ongerechtigheid is duidelijk voor iedereen die hoort.

[27] Dit is zuivere en onbesmette godsdienst in de ogen van onze God en Vader: wezen en weduwen bezoeken in hun nood, en zich onbesmet houden door de wereld.

De wet zegt in **Ex. 22:22**: "*Gij zult geen weduwe of wees treffen.*" Deze zijn zonder de bedekking van een voogd ("bloedwreker"), dus wordt God zelf hun bedekking, zoals er staat. De wet geeft aan dat dit voor God een zeer belangrijke zaak is, dus geeft Jakobus het als een primaire aanduiding van "*zuivere en onbesmette godsdienst*".

Het andere punt is dat we onszelf "*onbesmet door de wereld*" moeten houden. Met andere woorden, wij moeten de wereld niet verlaten, en zelfs geen "separatist" worden, maar een positieve invloed hebben op de wereld zonder "bevlekt" (beïnvloed) te worden door haar vleselijke levensstijlen.

Om dit te kunnen doen, moeten wij echter eerst de geest van God kennen en begrijpen, zoals die tot uitdrukking komt in de wet, de profeten, de psalmen en de evangeliën. Bovendien moeten wij in staat zijn ons door de Geest te laten leiden, omdat wij vaak situaties tegenkomen waarin wij moeten onderscheiden in welke richting wij moeten gaan en moeten weten hoe wij de instructies van de wet in het dagelijks leven moeten toepassen.

Hoofdstuk 10

De wet onpartijdig toegepast

In **Jakobus 2:1** lezen we,

> [1] **Broeders, houd uw geloof in onze glorieuze Heer Jezus Christus niet vast met een houding van persoonlijke bevoordeling.** (NASB)

De NASB-vertalers lijken de gedachte van Jacobus niet goed te begrijpen. Door *prosopolepsia* te vertalen met "persoonlijke vriendjespolitiek", bagatelliseren ze de bedoeling van Jakobus. Hier is niets kleins aan, en het gaat ook niet alleen om persoonlijke keuzes in het leven. De NASB deed het eigenlijk veel beter toen ze hetzelfde woord vertaalden in **Romeinen 2:11**, waar staat,

> [11] **Want er is geen partijdigheid bij God.**

Zowel Jacobus als Paulus gebruikten de term in hun commentaar op de goddelijke wet, die rechters verbiedt partijdig te zijn in hun oordeel. De grondslag van de wet is liefde en rechtvaardigheid, beide onpartijdig toegepast om niemands rechten te schenden. Mozes vertelt ons in **Deut. 1:16**, **17**,

> [16] **Toen droeg ik uw rechters in die tijd op, en zei: "Hoor de zaken aan tussen uw landgenoten en oordeel rechtvaardig tussen een man en zijn landgenoot of de vreemdeling die bij hem is.** [17] **Gij zult niet partijdig zijn in het oordeel; gij zult de kleine en de grote gelijk behandelen. . ."**

Onpartijdig zijn in het oordeel betekent niet met twee maten meten, zoals Mozes ons vertelt in **Lev. 24:22**,

> [22] **Er zal voor u één norm** [*mishpat*, "oordeel"] **zijn; die zal zowel voor de vreemdeling als voor de inwoner gelden, want Ik ben de Heer, uw God.**

Opnieuw vertelt Mozes ons in **Num. 15:15** en **16**,

> [15] **Wat de vergadering** [gemeente] betreft, **er zal één wet zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft, een eeuwigdurend wetboek** [*chuqqah*] **in al uw geslachten; zoals u bent, zo zal de vreemdeling zijn voor de Heer.** [16] **Er zal één wet** [*torah*] **en één verordening** [*mishpat*] **zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.**

God was duidelijk zeer begaan met gelijke rechtvaardigheid voor iedereen, vooral vanwege de vele Egyptenaren en andere vreemdelingen die met de Israëlieten uit Egypte waren gekomen en die dus gelijke burgers waren in het nieuwe Koninkrijk.

Gelijke gerechtigheid voor allen is ook verbonden met de wet van gelijke maten en gewichten in **Lev. 19:34-36**.

> [34] **De vreemdeling die bij u woont, zal voor u zijn als de inwoner onder u, en gij zult hem liefhebben als uzelf; want gij waart vreemdelingen in het land Egypte; Ik ben de Here, uw God.** [35] **U zult geen onrecht doen in het oordeel, in het meten van gewicht of inhoud.** [36] **U zult rechtvaardige weegschalen hebben, rechtvaardige gewichten, een rechtvaardige efah, en een rechtvaardige hin....**

De geestelijke betekenis van een "rechtvaardige balans" is dus dat de wet onpartijdig moet worden toegepast op alle mensen. Rechters mochten geen twee wetten hebben of met twee maten meten bij het meten van gerechtigheid en zonde. Mozes gaf in **Exodus 23:1-9** specifieke instructies aan rechters. Hij maakte zich zorgen over rechters die de meerderheid tegemoet kwamen, in plaats van te oordelen volgens de wet van God. **Exodus 23:2** zegt,

> **2 Gij zult een menigte niet volgen in het doen van kwaad, noch zult gij getuigen in een geschil om u af te wenden van een menigte, om het recht te verdraaien.**

Mozes was zelfs bezorgd over de rechten van de rijken. Een arme man heeft niet het recht een rijk man zijn eigendom af te nemen, tenzij het om een terugbetaling gaat. Evenzo verdienen de rijken gelijke gerechtigheid, want **Exodus 23:3** zegt,

> **3 Noch zult u een arme man partijdig zijn in zijn geschil.**

Onrechtvaardigheid op dit gebied wordt vandaag gezien in de bijstandswetten, waar de rechters (regering) het nodig hebben geacht de rijken te belasten om aan de armen te geven. Het is niet de plicht van de goddelijke regering om van de rijken te stelen en aan de armen te geven. Het is daarentegen de plicht van ieder mens om elkaar lief te hebben en te onderscheiden wanneer hij vrijwillig moet geven om mensen in nood te helpen. Als mensen *gedwongen worden* om aan de armen te geven, zoals de moderne socialistische regeringen doen, is dat in de ogen van God gewoon gelegaliseerde diefstal.

Dit zijn de wetten die Jakobus zijn hele leven heeft bestudeerd, en deze wetten zijn zijn referentiepunt voor zijn uitspraken in het tweede hoofdstuk van zijn brief over het tonen van

partijdigheid. Door de geest van Jacobus te kennen, kunnen we zijn bedoeling begrijpen en zijn instructies goed leren.

[2] Want als een man in uw vergadering komt met een gouden ring en in mooie kleren, en er komt ook een arme man in zijn vuile kleren,[3] en u let speciaal op degene die de mooie kleren draagt, en zegt: "U zit hier op een goede plaats," en u zegt tegen de arme man: "U staat daar, of gaat zitten bij mijn voetbank,"[4] hebt u dan geen onderscheid gemaakt onder elkaar, en bent u rechters geworden met slechte motieven?

Omdat ik in de loop der jaren veel predikanten heb ontmoet, heb ik veel verhalen gehoord over hoe deze instructie is overtreden. Ik hoorde van een predikant van een bekende megakerk die zijn bodes opdroeg bepaalde mensen uit de voorste rijen te verwijderen, omdat zij niet pasten in het welvarende beeld van de kerk. Hij wilde niet dat ze zo zichtbaar waren voor de wereld als de televisiecamera's het publiek afspeurden.

Mijn vriendin Shelli, die ooit voorganger was, verkleedde zich op een zondag als "bag lady" en kwam naar de kerk om te zien hoe de mensen zouden reageren. Haar kostuum was zo creatief, realistisch en stinkend dat niemand haar herkende. Ze vermeden haar allemaal en wensten dat ze wegging en nooit meer terugkwam.

Misschien hebben ze de les van **Jakobus 2:2** gemist. Het is gemakkelijk om te beweren dat je de liefde van God hebt, maar iets moeilijker om een onpartijdige doener van het woord te zijn.

De wet houdt zich bezig met daders van het woord om te bewijzen wat er werkelijk in ons hart ligt. Jacobus gaat verder,

> [5] **Luister, mijn geliefde broeders: heeft God niet de armen van deze wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben? [6] Maar u hebt de arme onteerd** [*atimazo*, "beschaamd, beledigd, met minachting behandeld"]**.**

Ik heb mannen gekend die dachten dat armoede door henzelf was veroorzaakt doordat zij de welvaartsleer niet toepasten. Sommigen proberen te helpen, maar anderen zijn behept met geestelijke hoogmoed en verachten de armen gewoon. Zij beseffen niet dat God arme mensen heeft geschapen om de rijken een kans te geven op de proef te worden gesteld op dit gebied van het leven. Als er geen armen waren, zou er geen gelegenheid zijn om te geven, zoals de wet in **Deut. 15:7**, **8** voorschrijft,

> [7] **Als er een arme bij u is, een van uw broeders, in een van uw steden in het land dat de Here, uw God, u geeft, zult u uw hart niet verharden en uw hand niet sluiten voor uw arme broeder;[8] maar u zult uw hand vrijelijk voor hem openen en hem ruimhartig voldoende lenen voor zijn nood in wat hij mist..... [11] Want de armen zullen nooit ophouden te bestaan in het land; DAAROM beveel ik u, zeggende: "Gij zult uw hand vrijelijk openen voor uw broeder, voor uw behoeftigen en armen in uw land."**

Toen de kerk er niet in slaagde in deze behoefte te voorzien, stapte de regering in en probeerde het probleem op te lossen door middel van het socialisme om het probleem op te lossen met *liefdadigheid door diefstal*. Hoewel het sommige problemen van armoede kan oplossen, zal elke schending van

de goddelijke wet negatieve bijwerkingen hebben, die leiden tot gelijke slavernij voor iedereen.

Jacobus gaat verder,

6 . . . Zijn het niet de rijken die u onderdrukken en u persoonlijk voor het gerecht slepen? 7 Lasteren zij niet de schone naam waarmee u bent genoemd?

Natuurlijk zijn niet alle rijke mannen slecht, maar dit soort onrecht is veel te normaal. In de tijd van Jacobus doelde hij vooral op de rijke mannen van Jeruzalem, van wie de meesten een goede reputatie hadden bij de tempelpriesters. Het lijdt weinig twijfel dat Jakobus deze mannen in gedachten had toen hij deze woorden schreef. Tegelijkertijd kunnen we wijzen op twee rijke Sanhedrin-leden die anders waren - Nicodemus en Jozef van Arimathea. Maar beiden waren al lang weg uit Jeruzalem, verbannen of gedwongen te vluchten vanwege hun geloof in Jezus Christus.

De rijken die in Jeruzalem waren ten tijde van de brief van Jacobus waren degenen die hij op het oog had. Zij - inclusief de hogepriester - waren degenen die de christenen voor het gerecht sleepten om de naam van Jezus te lasteren. Omdat de christenen in Jeruzalem het onrecht van de partijdigheid door deze rijke mannen hadden ervaren, roept Jakobus hen op de armen niet op dezelfde manier te behandelen.

Hoofdstuk 11

De wet van de liefde

In Jacobus 2 geeft Jezus' aardse broer ons een korte studie over de wet.

> **8 Als u echter de koninklijke wet vervult, volgens de Schrift: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf," doet u het goed. 9 Maar als u partijdigheid toont, begaat u zonde en wordt u door de wet veroordeeld als overtreders.**

Als we anderen liefhebben zoals we werkelijk behoren te doen, zullen we merken dat we de wet nooit zullen overtreden, want liefde is de basis van de hele wet. God is liefde, en alles wat Hij spreekt is geworteld en gegrond in de liefde. De wetten en oordelen van de wet zijn ons gegeven om ons te helpen de liefde van God te definiëren, omdat God weet dat ons vleselijk verstand niet altijd in staat is Hem te begrijpen.

De wet is geworteld in de liefde

Hoe vaak heb ik christenen niet horen zeggen dat de wet wraakzuchtig of haatdragend is en dat wij als nieuwtestamentische christenen die wet moeten verwerpen en vervangen door de wet van de liefde?

Zulke mensen begrijpen niet dat de wet liefde is. Ik vraag zulke mensen: "Welke wet drukt volgens u NIET de liefde en het karakter van God uit?" Zij vertellen mij dan welke wetten volgens hen haat uitdrukken, zonder te beseffen dat zij Jezus

Christus lasteren, die deze wetten aan Mozes gaf. (Trouwens, godslastering is een verkeerde voorstelling van Gods karakter).

Waar heeft Jezus de wet overtreden? Was Hij immers een onbesmet lam? Was Hij geschikt om het grote Pesachlam te zijn om de zonde van de wereld weg te nemen? Beter nog, bewoog Hij, toen Hij zonder zonde door het leven ging, niet met volmaakte liefde en mededogen door in al Zijn wegen wettig te zijn? Welke wetten moest Hij overtreden om zo'n liefdevol mens te kunnen zijn?

In **Matt. 22:36** stelde een advocaat Jezus een vraag,

> **36 "Leraar, welk is het grote gebod in de wet?" 37 En Hij zei tegen hem: "U zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. 38 Dit is het grote en belangrijkste gebod. 39 Het tweede is daaraan gelijk: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. 40 Van deze twee geboden hangt de hele wet en de profeten af."**

Jezus citeerde **Deuteronomium 6:5** als de grootste wet, en Hij citeerde **Lev. 19:18** als de op één na grootste wet. Hij voegde deze niet toe aan de wet, noch verving Hij de wet door de liefde. Zij die de wet wegdoen, moeten zich afvragen of deze twee wetten ook zijn weggedaan.

Zijn oordelen zijn gebaseerd op liefde

De hele wet is afhankelijk van de liefde, omdat zij op liefde is gebaseerd. Elke wet is een uitdrukking van de liefde van Christus. De oordelen van God zijn bedoeld om de vrede te bevorderen en de onschuldigen in een volk te beschermen. Ze

zijn ook bedoeld om de zondaar te corrigeren, en als we geloven dat Zijn corrigerende oordelen de uitdrukking zijn van haat, dan kennen we God eigenlijk helemaal niet, noch Zijn doel voor het oordeel.

Zelfs de doodstraf is een uiting van *agape* liefde jegens de samenleving in het algemeen, want zij beschermt de samenleving tegen zulke zondaars. Er zijn bepaalde zonden waarvoor geen restitutie mogelijk is. Die vragen om de doodstraf, omdat in zulke gevallen de aardse rechtbank niet bij machte is de slachtoffers recht te doen. Het ter dood brengen van de zondaar zelf brengt geen recht aan de slachtoffers. Gerechtigheid wordt pas gedaan als alle slachtoffers volledig hersteld en schadeloos gesteld zijn. De doodstraf verwijst de zaak slechts naar een hogere rechtbank en stelt zijn berechting uit tot de Grote Witte Troon.

Dit alles gebeurt door de geest van Christus door de geest van volmaakte liefde - of we het nu begrijpen of niet. De wet wordt ook onpartijdig toegepast, zoals Jakobus zegt, want partijdigheid is een zonde. Zonde is overtreding van de wet (**1 Johannes 3:4**). God is geen zondaar.

10 Want wie de hele wet houdt en toch op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alles. 11 Want Hij die zei: "Pleeg geen overspel", zei ook: "Pleeg geen moord." Als u nu geen overspel pleegt, maar wel moord, bent u een overtreder van de wet geworden.

Overspel plegen is begeren, en begeren is afgoderij (**Kol. 3:5**). Dus als een man het zevende gebod (overspel) overtreedt, heeft hij ook het tiende gebod (begeren) en het eerste en tweede gebod (afgoderij) overtreden. Evenzo heeft hij de vrouw van zijn buurman gestolen, dus heeft hij het zesde gebod (diefstal)

overtreden. En omdat hij zich dan tegenover anderen voordoet als rechtvaardig, terwijl hij dat in feite niet is, getuigt hij vals tegenover de wereld, waarmee hij het achtste gebod schendt. Hierdoor onteert hij zijn vader en moeder, waardoor hij ook het derde gebod overtreedt. En tenslotte schendt hij door te zondigen de sabbat, want hij houdt op in Gods rust te vertoeven. Hij keert terug naar zijn vleselijke arbeid, en doet niet langer alleen wat zijn Vader doet.

Daarom is het niet mogelijk slechts één gebod tegelijk te overtreden. Eén gebod overtreden is ze allemaal overtreden. Het is duidelijk dat het overtreden van een van deze geboden eerder gebeurt vanuit de vleselijke natuur dan vanuit het hart van Gods liefde.

Er zijn er die ontucht en overspel verwarren met de liefde van God, en daarom vond God het nodig ons meer specifieke voorschriften te geven om ons te helpen de ware liefde te definiëren.

Er zijn anderen die geloven dat diefstal door liefde mogelijk is, als we van de rijken stelen om aan de armen te geven. Moderne socialistische regeringen baseren hun "liefde" op deze schending van de wet, vaak met steun van de kerk. Het resultaat op lange termijn is dat de mensen beetje bij beetje in slavernij van de staat worden gebracht.

De genadefactor

Is er genade in de wet? Zo ja, wanneer moet die worden uitgebreid? Wie komt in aanmerking voor genade in het oordeel? **Jakobus 2:12**, **13** zegt,

[12] Spreek zo en handel zo, als zij die geoordeeld zullen worden door de wet van de vrijheid. [13] Want het oordeel zal genadeloos zijn voor iemand die geen genade heeft getoond; de genade zegeviert over het oordeel.

Gods *wet van vrijheid* brengt vrijheid. De wetten van de mens brengen slavernij. Daarom wordt het Koninkrijk van God geregeerd door de goddelijke wet, die de uitdrukking is van de volmaakte liefde van Jezus Christus en de wil van de Koning. Omdat de mensen het niet eens zijn met God, hebben ze hun eigen regeringssystemen opgezet, die elk onvermijdelijk leiden tot de onderwerping van het volk. We oogsten wat we zaaien.

Bij de Grote Witte Troon zal het oordeel met precisie worden uitgesproken, omdat het oordeel altijd past bij de misdaad. Dat is de betekenis van "*oog om oog*" (**Ex. 21:24**). Maar Jakobus had van Jezus geleerd dat factoren als berouw, gezagsniveau, onwetendheid, en vooral de genadefactor allemaal dienen om het oordeel over de zondaar te verminderen - als *de zondaar heeft laten zien dat hij barmhartig is voor anderen*.

Zo is berouw een vorm van dood (van de vleselijke natuur, de oude mens), en dit kan dienen als een barmhartiger vorm van doodstraf. Evenzo laat **Lukas 12:47-48** zien dat zondaars die onwetend zijn over de wil van God minder striemen krijgen dan zij die Zijn wil kennen en deze toch overtreden. Paulus eiste barmhartigheid vanwege zijn eigen onwetendheid (**1 Tim. 1:13**).

Jakobus richt zich echter vooral op de genadefactor, gebaseerd op Jezus' woorden in **Matt. 5:7**,

[7] Zalig zijn de barmhartigen, want zij zullen barmhartigheid ontvangen.

Met andere woorden, God zal ons behandelen volgens onze eigen maatstaf. Als wij barmhartigheid hebben getoond aan hen die ons hebben beledigd, dan zal God ons dezelfde mate van barmhartigheid tonen voor de keren dat wij anderen op dezelfde manier hebben beledigd. **Matt. 7:2** zegt,

[2] **Want zoals u oordeelt, zult u geoordeeld worden; en met uw maatstaf zal u worden gemeten.**

Deze genadefactor is ingebouwd in de wet van gelijke maten en gewichten uit **Lev. 19:36**: "*Gij zult rechtvaardige weegschalen, rechtvaardige gewichten, een rechtvaardige efah en een rechtvaardige hin hebben*." God beoordeelt ons met dezelfde maatstaf waarmee wij anderen hebben beoordeeld. Deze genadefactor is in de wet ingebouwd.

Jacobus begreep dit heel goed, en zijn innerlijke jurist zegt: "*De barmhartigheid zegeviert over het oordeel*." Dit is een woordspeling, gebaseerd op het woordbeeld van de Ark des Verbonds. In de Ark stond het verzoendeksel boven de tafelen der wet die zich in de Ark bevonden. Wanneer Jakobus zegt "de barmhartigheid triomfeert over het oordeel", gebruikt hij het Griekse woord *katakauchaomai*, dat verheugen (zich verheugen) of verheffen betekent, zich opwerpen als superieur aan iets, zegevieren over, zich boven of boven iets anders plaatsen.

Het verzoendeksel stond hoger dan de tafelen der wet en het manna in de ark. Jakobus zegt ons dus dat de genade een hogere plaats inneemt dan de wet zelf. Dit is geen excuus voor wetteloosheid, of zelfs voor het afschaffen van alle oordeel. In plaats daarvan geeft het aan dat er een genadefactor is die het vonnis van de wet over zondaars kan veranderen.

Men mag echter niet vergeten dat alleen slachtoffers het goddelijke recht hebben om te vergeven. Het is niet aan de rechter om een onrecht dat het slachtoffer is aangedaan te vergeven. Het is de taak van de rechter om het bewijs van de getuigen af te wegen en de wet toe te passen zoals die geschreven staat. Alleen wanneer er geen aardse slachtoffers zijn, heeft een rechter het recht om zelf de genadefactor toe te passen. In zulke gevallen is alleen God het slachtoffer, en dus heeft alleen God het recht om de overtreding te vergeven. De rechter moet de stem van God horen en barmhartigheid toepassen volgens Gods instructies. In de meeste gevallen is het alleen het recht van het slachtoffer om redenen te vinden om de genadefactor toe te passen zoals hij of zij door de Geest wordt geleid.

De factor barmhartigheid werd toegepast door Jezus aan het kruis (**Lucas 23:34**) en opnieuw door Stefanus toen hij werd gestenigd (**Handelingen 7:60**). Als slachtoffer kreeg ieder van hen de bevoegdheid om te vergeven en barmhartigheid te tonen in de mate waarin hij slachtoffer was geworden. Zo is het ook vandaag met ieder van ons, en daarom staat God toe dat wij allen slachtoffer worden van onrecht. Het geeft ons goddelijke autoriteit die zelfs een rechter niet heeft.

Hoofdstuk 12

Geloof dat dood of lui is

Jakobus stelt nu een van de meest controversiële vragen. Het gaat over de relatie tussen geloof en werken (wet). **Jakobus 2:14** zegt,

> **14 Wat heeft het voor zin, mijn broeders, als iemand zegt dat hij geloof heeft, maar hij heeft geen werken? Kan dat geloof hem redden?**

Zij die weinig begrip hebben van de wet lossen deze kwestie vaak in hun eigen geest op door de brief van Jacobus helemaal te verwerpen, denkende dat deze in strijd is met de leer van Paulus. Maar zulke mensen begrijpen Paulus ook verkeerd, door te denken dat Paulus de wet afwees. Een helder begrip van zowel Paulus als Jakobus is nodig om tot de waarheid te komen.

Net als Jakobus eerde en handhaafde Paulus de wet, en zei in **Rom. 3:31**,

> **31 Vernietigen we dan de wet door het geloof? Dat mag nooit gebeuren! Integendeel, wij stellen de Wet vast.**

Opnieuw zegt Paulus in **Romeinen 7:12**,

> **12 Dus de wet is heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.**

Paulus belijdt vervolgens in de verzen 15-23 dat hij een oorlog heeft meegemaakt tussen zijn vlees (oude mens) en zijn geestelijke mens (Christus in hem). Zijn vleesmens wilde de

wet overtreden, terwijl zijn Nieuwe Scheppingsmens de wet gehoorzaam wilde zijn. Zijn conclusie staat in vers 25,

> [25] **... Dus aan de ene kant dien ik zelf met mijn** [geestelijke] **geest de wet van God, maar aan de andere kant, met mijn vlees, de wet van de zonde.**

Omdat zonde wetteloosheid (*anomia*) is, is het de oude Adamische mens van de zonde die de wet van God wil overtreden. Hij dient de wet van de zonde. Aan de andere kant is dat heilige zaad dat in ons woont, dat verwekt is door de Heilige Geest, volmaakt en dient het, zoals Paulus zegt, de wet van God.

Paulus was niet van plan de zonde te legaliseren, zoals velen hebben geleerd. Als christenen, die aan het vlees zijn gestorven en in nieuwheid van leven zijn opgestaan, zullen onze werken anders zijn dan in ons vroegere leven van ongeloof. Paulus zegt in **Rom. 6:19**,

> [19] **... Want zoals u uw leden** [lichaamsdelen] **presenteerde als slaven van onreinheid en wetteloosheid** [anomia]**, resulterend in verdere wetteloosheid** [anomia]**, zo presenteert u nu uw leden als slaven van gerechtigheid, resulterend in heiliging.**

Paulus leerde dus dat gelovigen, nadat zij rechtvaardiging door geloof hadden ontvangen, hun wetteloos gedrag moesten staken. Hun werken moeten hun geloof weerspiegelen. Dit wordt "heiliging" genoemd, en het is de volgende stap na de rechtvaardiging.

Is dit niet precies wat Jacobus leerde?

Als iemand beweert gerechtvaardigd te zijn door het geloof, maar er is geen bewijs van een verandering in zijn leven, dan is zijn geloofsbelijdenis slechts lege woorden. De profeet Jesaja beschuldigde Israël van dezelfde fout in **Jesaja 29:13** die Jezus toepaste op de Farizeeën van Zijn eigen tijd in **Matt. 15:7-9**,

> **7 Jullie huichelaars, terecht heeft Jesaja over jullie geprofeteerd en gezegd:8 "Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is ver van Mij. 9 Maar tevergeefs aanbidden zij Mij, terwijl zij leringen van mensen leren."**

Degenen die Jezus "huichelaars" noemde, zijn degenen die Paulus en Jakobus ook bekritiseren. Jakobus geeft vervolgens in de verzen 15-17 een eenvoudige illustratie van dergelijk hypocriet gedrag,

> **15 Als een broeder of zuster zonder kleding is en dagelijks voedsel nodig heeft,16 en een van u zegt tot hem: "Ga heen in vrede, laat u verwarmen en vullen" en u geeft hem niet wat nodig is voor zijn lichaam, wat heeft dat voor zin? 17 Zo is ook het geloof, indien het geen werken heeft, dood, zijnde op zichzelf.**

Geloof is noodzakelijk voor rechtvaardiging; werken (gehoorzaamheid aan de wet en de stem van God) zijn noodzakelijk voor heiliging. Heiliging is de natuurlijke uitwerking van de rechtvaardiging. Rechtvaardiging is de oorzaak; heiliging is het resultaat dat het bewijs levert van een voorafgaand geloof. Zonder het bewijs van de werken zijn alle geloofsbelijdenissen hypocriete lippendienst. Jacobus daagt ons uit:

[18] Maar iemand zou kunnen zeggen: "Jij hebt geloof en ik heb werken; toon mij jouw geloof zonder de werken, en ik zal je mijn geloof tonen door mijn werken."

Het ging Paulus erom dat mensen hun werken (waaronder fysieke besnijdenis) als een voorwaarde voor rechtvaardiging beschouwden. Het ging Jacobus erom dat mensen beweerden geloof te hebben zonder enig werkelijk bewijs van heiliging in hun leven. De twee hadden geen ruzie tussen elkaar. De ruzie was onder hun volgelingen die Paulus of Jacobus niet echt begrepen.

[19] Jullie geloven dat God één is. Je doet het goed. De demonen geloven ook en huiveren.

De Joden stonden bekend om hun geloof in het grote *Shema* dat te vinden is in **Deut. 6:4**,

[4] Hoor, o Israël! De Heer is onze God, de Heer is één!

Dit was en is nog steeds de grote geloofsbelijdenis in het Jodendom. Jacobus, bisschop van Jeruzalem, feliciteert de mensen in zijn tijd met hun geloofsbelijdenis dat God één is. Vervolgens herinnert hij hen eraan dat "*ook de demonen geloven*." Met andere woorden, velen in zijn tijd legden deze grote geloofsbelijdenis af, maar ze deden er schijnheilig over (zoals Jesaja had voorspeld en zoals Jezus had gezegd). Hij impliceerde dat hun geloof onvoldoende was, omdat het niet leidde tot geloof in Jezus als de Messias. Zelfs een demon kan een hypocriete geloofsuitspraak doen. Demonen geloven ook in God.

[20] Maar ben je bereid te erkennen, jij dwaze kerel, dat geloof zonder werken nutteloos is?

Elke godsdienst heeft geloof, maar alleen het christendom heeft geloof in de waarde van wat Jezus Christus aan het kruis heeft volbracht. Geloof zonder object is waardeloos. Geloof kijkt naar iemand of iets om het leven te geven. Geloof in wat? Geloof in wie? Jacobus begreep dat men moet geloven in Jezus Christus, zijn dood, verrijzenis en hemelvaart als Hogepriester, Koning en Erfgenaam van alle dingen.

Velen hebben vertrouwen gehad in Jezus als profeet of leraar of als een goed mens. Zulk geloof is onvoldoende, ongeacht hun goede bedoelingen. Jakobus maakt duidelijk dat beweren geloof te hebben in de God van de Bijbel "nutteloos" is als je Jezus Christus verwerpt.

Voordat we verder gaan met deze discussie, moeten we een opmerking maken over het woord "nutteloos" in de NASB. De *Textus Receptus*, waaruit de KJV is vertaald, gebruikt het Griekse woord *nekros*, "dood", zowel in vers 20 als eerder in vers 17. Later zijn echter andere Griekse teksten ontdekt die in vers 20 consequent de term *argos* gebruiken. Het woord betekent "onvruchtbaar, nutteloos, ledig, lui, de arbeid schuwend die men zou moeten verrichten".

Als er tekstuele verschillen zijn, gebruik ik Panins Numerieke Nieuwe Testament om het probleem op te lossen. Ivan Panin controleerde de gematria van elk woord, elke paragraaf en elk boek van het Nieuwe Testament en zag dat alleen de correcte tekst de numerieke patronen behield die in de tekst van de Schrift waren ingebouwd. Elke afwijking vernietigde deze nauwkeurige wiskundige patronen.

De tekst van Panin gebruikt *argos* in plaats van *nekros* in **Jakobus 2:20**, dus ik geloof dat de NASB correct is in het gebruik van het woord "nutteloos" in plaats van "dood".

Met andere woorden, geloof zonder werken is lui, omdat het zich onttrekt aan de arbeid die het zou moeten verrichten.

Hoofdstuk 13

Geloof en werken van Abraham

We komen nu bij een van de moeilijkheden in het Woord die het onverzoenlijke verschil tussen Jakobus en Paulus lijken aan te tonen. Jakobus en Paulus beroepen zich beiden op het voorbeeld van Abraham, maar komen tot schijnbaar tegengestelde conclusies. **Jakobus 2:21-24** zegt,

> **21 Was Abraham, onze vader, niet gerechtvaardigd door**
> **werken, toen hij Izaäk, zijn zoon, op het altaar offerde? 22 U**
> **ziet dat het geloof samenwerkte met zijn werken, en als**
> **resultaat van de werken werd het geloof vervolmaakt**
> [voltooid];**23 en de Schrift werd vervuld die zegt: "En**
> **Abraham geloofde God, en het werd hem gerekend als**
> **gerechtigheid", en hij werd de vriend van God genoemd. 24**
> **U ziet dat een mens gerechtvaardigd wordt door werken, en**
> **niet door geloof alleen.**

Paulus daarentegen zegt in Romeinen 4,

> **2 Want als Abraham gerechtvaardigd werd door werken,**
> **heeft hij iets om zich op te beroemen, maar niet voor God. 3**
> **Want wat zegt de Schrift? "En Abraham geloofde God, en**
> **het werd hem gerekend als gerechtigheid." 4 Aan degene die**
> **werkt, wordt zijn loon niet gerekend als een gunst, maar als**
> **wat hem toekomt. 5 Maar voor degene die niet werkt, maar**
> **gelooft in Hem die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn**
> **geloof gerekend als gerechtigheid.**

Paulus leerde dat rechtvaardiging kwam door geloof alleen, en dat werken deel uitmaakten van het heiligingsproces - een natuurlijk uitvloeisel van iemands geloof. Men zou dit kunnen

bewijzen door aan te tonen dat het feest van Pesach de Israëlieten rechtvaardigde, terwijl Pinksteren later plaatsvond op de berg Sinaï en bedoeld was om hen gehoorzaamheid te leren. Geloof ging dus vooraf aan gehoorzaamheid, en rechtvaardiging ging vooraf aan heiliging.

Jacobus richt zich echter op het bewijs van geloof. Als het geloof niet actief is, is het niet echt. Als Abraham had beweerd de stem van God te horen en er toch niets mee deed, zou zijn geloof dood of lui zijn geweest. Jakobus sluit de noodzaak van geloof niet uit; hij zegt dat geloof alleen niet echt is. Zijn conclusie is dat "*een mens wordt gerechtvaardigd door werken en niet door geloof ALLEEN*".

Paulus vertelt ons in **Rom. 10:17** dat "*geloof voortkomt uit horen*". Dat is de sleutel. Als God zwijgt, kan geen mens waar geloof hebben. Zodra God spreekt, horen sommige mensen - of zeggen dat ze horen. Maar het Hebreeuwse woord voor horen is *shema*, dat een dubbele betekenis heeft: horen en gehoorzamen. In de taal zelf zit de eis van gehoorzaamheid ingebouwd.

Jakobus begreep dit goed. Het werd geïllustreerd door Jezus zelf in **Matt. 21:28-31**,

[28] Maar wat denk je? Een man had twee zonen, en hij kwam tot de eerste en zei: "Zoon, ga vandaag werken in de wijngaard." [29] En hij antwoordde en zei: "Dat zal ik doen, meneer"; en hij ging niet. [30] En hij kwam bij de tweede en zei hetzelfde. Maar hij antwoordde en zei: "Ik wil niet"; toch kreeg hij later spijt en ging. [31] Wie van de twee deed de wil van zijn vader?

De les hier is dat niet zozeer wat iemand ZEGT, maar wat hij DOET de toestand van zijn hart openbaart. Actie is het bewijs

van geloof. Horen zonder reactie is niet echt horen, en geloof komt voort uit horen. Jakobus behoudt de volgorde van de gebeurtenissen bij het maken van zijn punt, dus Paulus was het er volledig mee eens. Maar Jakobus laat hun verband zien, terwijl Paulus hun onderscheid laat zien.

Paulus bestrijdt het idee dat de rechtvaardiging van de mens voortkomt uit het Pinksterfeest (heiliging) dat Israël ontving bij de berg Sinaï. Dit waren twee verschillende feesten, vele weken van elkaar verwijderd. De gangbare gedachte in het jodendom in die tijd was dat de mensen gered werden door gehoorzaamheid aan de wet, overeenkomstig de gelofte van hun voorouders bij de Sinaï, die in **Ex. 19:8** zeiden: "*Alles wat de Heer gesproken heeft*, *zullen wij doen*!".

De voorwaarden van het Oude Verbond zeiden dat de mensen deze gelofte moesten vervullen om gerechtvaardigd te worden en onsterfelijk leven te ontvangen. Het probleem was dat geen mens voldoende gehoorzaam was - zelfs niet degenen die hun best deden. Het Oude Verbond was verbroken, en daarom kan geen mens gered worden door zijn goede bedoelingen. Er was een Nieuw Verbond nodig, waarin God zelf beloofde de harten van de mensen te keren door de Heilige Geest die van binnenuit werkt.

Ik twijfel er niet aan dat Jacobus het ook op dat punt met Paulus eens was.

De "werken" in de brief van Jacobus verwijzen naar de werken van Israël tijdens het Pascha, waarbij zij gehoorzaam moesten zijn door de lammeren te doden en het bloed op de deurposten en bovendorpels te doen. Het was hun geloof in Gods woord, vergezeld van gehoorzaamheid, dat hen rechtvaardigde en hun eerstgeboren zonen van de dood redde. Als een Israëliet

beweerde geloof te hebben in Gods woord, maar niet deelnam aan het lam of zijn huis bedekte met het bloed van het lam, was zijn "geloof" onvoldoende.

De "werken" van Paulus' brieven verwezen naar de wet die op die eerste Pinksterdag bij de Sinaï werd gegeven. Israël werd gerechtvaardigd door geloof bij het Pascha, voordat de wet bij de Sinaï werd gegeven. Evenzo had Abraham geloof lang voordat hij werd besneden.

Daarom spraken Paulus en Jacobus over verschillende werken voor verschillende doeleinden.

Paulus citeert Abrahams geloof vóór de besnijdenis; Jacobus citeert Abrahams geloof bij het offeren van zijn zoon op het altaar.

Paulus' voorbeeld koppelt Abrahams besnijdenis aan Israëls gelofte van gehoorzaamheid in het Oude Verbond. In die zin had hij gelijk. De besnijdenis was een teken van het Oude Verbond, omdat het gehoorzaamheid eiste opdat dat Verbond hun ten goede zou komen. Hoewel de wet goed was, eiste zij meer dan het volk in staat was te vervullen. En daarom zegt Paulus in **Rom. 7:10**,

10 en dit gebod, dat leven moest opleveren, bleek voor mij de dood te betekenen.

Paulus verwijt niet de wet, maar het vermogen van de mens om de gelofte van het Oude Verbond te vervullen waardoor hij de belofte van het Leven had kunnen verkrijgen.

Aan de andere kant toont Jakobus ons het voorbeeld van Abraham die het woord van God hoorde en vervolgens

gehoorzaamde, waaruit blijkt dat hij het woord inderdaad hoorde. We lezen in **Gen. 22:1-3**,

> [1] **Nu kwam het na deze dingen, dat God Abraham testte, en tot hem zei: "Abraham!" En hij zei: "Hier ben ik."** [2] **En Hij zei: "Neem nu je zoon, je enige zoon, die je liefhebt, Izaäk, en ga naar het land Moria; en offer hem daar als een brandoffer op een van de bergen die Ik je zal vertellen."** [3] **Dus stond Abraham vroeg op ... en ging naar de plaats die God hem gezegd had.**

Abraham hoorde en gehoorzaamde. Waarom? Omdat hij oprecht geloof had. En vanwege dit oprechte geloof werd hij "gerechtvaardigd", zoals Jacobus ons vertelt. **Jakobus 2:22** zegt,

> [22] **U ziet dat het geloof samenwerkte met zijn werken, en als gevolg van de werken werd het geloof vervolmaakt** [*teleioo*, "vervolmaken, voltooien, tot een einde brengen"].

Als we dit principe nemen en het in de context van Paulus uitleggen, zouden we stellen dat toen God Israël door geloof uit Egypte bracht, hun reis onvolledig was. Rechtvaardiging kon Israël uit Egypte halen, maar hun reis was onvolledig totdat zij het Beloofde Land binnengingen. De meesten van hen stierven zelfs in de woestijn, omdat hun geloof niet voldoende was (**Hebr. 3:19**).

Israël moest zowel Paulus als Jakobus horen en begrijpen. Paulus had hun kunnen vertellen dat hun gelofte bij de Sinaï niet vervuld kon worden, en dat het werkelijk hun geloof was dat hen zou redden. Jakobus had hen kunnen vertellen dat zij meer dan geloof nodig hadden om Egypte te verlaten als zij verwachtten het Beloofde Land binnen te gaan.

Als zij in hun tijd beide predikers hadden gehad, hadden zij de geest van God misschien beter begrepen. Maar de openbaring van God is progressief. Mozes was beperkt door het Pesach-tijdperk; Paulus en Jacobus waren beperkt tot het licht van Pinksteren; wijzelf ontvangen het grotere licht van Loofhutten dat ons zal verlichten in het komende Loofhuttentijdperk.

Hoofdstuk 14

Wettig, wetteloos en daartussenin

Het historische geschil tussen de volgelingen van Paulus en Jacobus kan worden opgelost door te begrijpen dat de twee bijbelschrijvers het onderwerp van tegenovergestelde kanten benaderden.

Paulus vond het nodig onderscheid te maken tussen geloof en werken der wet om rechtvaardiging en heiliging te scheiden. Jacobus vond het nodig geloof te koppelen aan werken der wet, opdat wij het verschil zouden kunnen onderscheiden tussen echt geloof en de vervalsing ervan.

Beiden hadden gelijk, en er is geen reden om een tegenstelling te zien tussen de twee standpunten. Een tegenstelling zien is een gebrek aan begrip.

Rechtvaardiging is een juridische term

Het is ook nuttig de betekenis van het woord "gerechtvaardigd" te kennen. Voor zowel Paulus als Jacobus was rechtvaardiging een juridische term om de gunstige uitspraak van de rechter aan te duiden in een geschil tussen twee partijen. Wanneer twee partijen hun geschil voorlegden, moest de rechter al het bewijs aanhoren en de wet op een rechtvaardige manier toepassen, waarbij hij de een rechtvaardigde en de ander veroordeelde.

De mens die gerechtvaardigd wordt, ontvangt *genade* (d.w.z. gunst) van de rechtbank. In theologische zin hebben allen gezondigd en staan voor de goddelijke rechtbank met de duivel

("aanklager") als hoofdaanklager. Ware gelovigen in Christus hebben de Heilige Geest als hun advocaat, wat de betekenis is van de term *parakeltos*, of "Trooster, iemand die bijstand verleent als in een rechtbank".

Gelovigen worden door hun advocaat aangeraden te beweren dat Jezus Christus de straf voor hun zonde al heeft betaald. Een gelovige is iemand die zijn geloof heeft gesteld in de effectiviteit van Christus' dood aan het kruis. De Trooster adviseert gelovigen niet om de zonde te ontkennen, maar om in te stemmen met de wet, wetende dat de volledige straf aan het kruis is betaald. Aan de eis van de wet is voldaan. Daarom wordt de zaak tegen ons geseponeerd, en krijgen we een gunstige uitspraak van de rechter.

Paulus begreep dat we onze eigen goede werken niet als onderdeel van onze verdediging moesten opvoeren. Het is geen goede verdediging om te proberen een portefeuille van goede werken op te bouwen om de zonden die we gedaan hebben te compenseren. De wet is niet geïnteresseerd in onze goede werken. Haar enige reden voor vervolging is de zonde die we hebben gedaan. Een moordenaar kan bijvoorbeeld niet ter verdediging zeggen: "Ik heb ooit een man van de verdrinkingsdood gered." De wet blijft gericht op de man die hij daadwerkelijk heeft vermoord.

Jakobus daarentegen beperkt zijn discussie tot het bewijs van geloof dat bepaalt wie een ware gelovige is. Met andere woorden, hoe kunnen we, voorafgaand aan het hierboven geschetste rechtscenario, vaststellen wie de Trooster werkelijk als hun advocaat hebben? Wie worden werkelijk geleid door de Geest? Velen beweren dat, dus maakt Jakobus onderscheid tussen echte en valse beweringen.

Wie echte gelovigen zijn, zegt hij, zijn zij wier leven veranderd is door hun geloof, zij wier werken dat innerlijke geloof weerspiegelen. Met andere woorden, zij zijn gezagsgetrouw en gehoorzaam aan de wil en de stem van God. Zij die beweren te geloven maar wetteloos gedrag vertonen zijn geen echte gelovigen, maar worden door Jezus zelf gewaarschuwd in **Matt. 7:21-23**,

[21] **Niet iedereen die tegen Mij zegt: "Heer, Heer" zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie de wil doet van Mijn Vader die in de hemelen is.** [22] **Velen zullen op die dag tot Mij zeggen: "Heer, Heer, hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd en in Uw naam demonen uitgedreven en in Uw naam vele wonderen verricht?"** [23] **En dan zal Ik tot hen verklaren: "Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die wetteloosheid beoefent"** (*anomia*).

Profetie, exorcisme* en wonderen zijn allemaal goed, maar ze zijn niet het uiteindelijke bewijs van echt geloof. Mensen zijn onder de indruk van wonderen, maar Jezus niet. Hij begreep dat wetteloze mensen wonderen konden verrichten.

Jacobus begreep dit ook. Daarom volgt een wettige gelovige in ons rechtscenario, waarin een gelovige de aanklacht tegen hem moet beantwoorden, de leiding van de Trooster, door de zonde niet te ontkennen, maar het Lam van God te presenteren als het Offer dat de volledige straf voor zijn zonde heeft betaald. Een wetteloze "gelovige" daarentegen kan alle goede werken presenteren die hij heeft gedaan - profetie, exorcisme en wonderen.

**een ritueel waarbij mensen of dingen worden bevrijd van kwade geesten.*

Deze maken echter geen indruk op de rechter, want hij wordt niet geoordeeld om die goede werken, maar om zijn slechte werken, zijn wetteloos gedrag.

Verkeerd geïnformeerde gelovigen

Er is nog een derde soort gelovigen, die de zaak compliceert, en die alleen God zelf volledig zal kunnen onderscheiden. Het gaat om gelovigen die de wet verachten en zich toch min of meer aan de wet houden. Ik heb velen ontmoet die de wet terzijde schuiven omdat zij niet geloven dat deze de aard van een God van Liefde weerspiegelt. Zij zijn weliswaar verkeerd geïnformeerd, maar toch *houden zij zich aan de meeste wetten*. Zij vermoorden hun buren niet, stelen niet van hen, plegen geen overspel en vereren geen afbeeldingen.

Het probleem hier is dat zij de wetten volgen die zij begrijpen, maar het niet eens zijn met de wetten die zij verkeerd begrijpen. Daarom blijft hun wetteloos gedrag beperkt tot een paar gebieden van hun leven. Woekerrente is een van de belangrijkste gevallen van wetteloos gedrag onder christenen. Zij interpreteren **Lukas 19:23** verkeerd, om te zeggen dat Jezus de wet tegen woeker ongedaan maakte. Daarom denken zij dat het in rekening brengen van rente aan een broeder geen gebrek aan liefde toont. Zaken zijn zaken.

Anderen denken dat Gods wetten tegen partijdigheid niet van toepassing zijn op Joden of Israëlieten. Zij denken dat wanneer God iemand of een volk kiest of uitverkiest, Hij partijdig is. Omdat zij geloven dat God partijdig is, voelen zij zich gerechtvaardigd om hetzelfde te doen. Christenen zitten dus met een dubbele standaard. Joden mogen land stelen van Palestijnen

en elk kind vermoorden dat stenen naar hen gooit, maar "heidenen" krijgen dat voorrecht niet, behalve als ze een Jood verdedigen.

Erger nog, sommige christenen geloven dat Joden gered worden door hun ras, zelfs los van het geloof in Christus. Sommigen zeggen dat Joden gered worden door de wet te volgen, terwijl "heidenen" gered worden door genade door het geloof in Christus. In wezen geloven zij in twee evangeliën. Dit zijn voorbeelden van het partijdig toepassen van de wet, vanwege hun onbegrip (en onwetendheid) van de wet.

Het punt is dat er velen zijn die beweren christelijke gelovigen te zijn, maar die voortkomen uit een lange traditie van wetteloosheid in de kerk. Elk misverstand zal negatieve gevolgen hebben op een of ander gebied van het leven. In zulke gevallen gaan christenen door in zonde zonder het te beseffen. Onwetendheid is inderdaad een gedeeltelijk excuus voor mildheid, maar als mensen opzettelijk hebben geweigerd het woord dat voor hen beschikbaar is te bestuderen, zullen zij tot op zekere hoogte aansprakelijk worden gesteld.

Gelovigen beproefd door vuur

Paulus zegt dat gelovigen die Christus als de eerste steen van hun "tempel" hebben gelegd, hun geloof op de proef zullen stellen door "*de vurige wet*" (**Deut. 33:2**) van God. **1 Kor. 3:15** zegt,

> [15] **Indien iemands werk verbrand wordt, zal hij verlies lijden; maar hijzelf zal gered worden, doch als door vuur.**

Jezus zelf sprak over gelovigen die weinig of veel striemen zouden krijgen naargelang hun kennis van Gods wil (**Lucas 12:47-49**). Vers 49 noemt dit ook een "vuur", omdat het gebaseerd is op de vurige wet uit **Deut. 25:1-3**.

Paulus zegt dat deze hun redding niet zullen verliezen, en Jezus zegt dat zij hun beloning zullen ontvangen "*met de ongelovigen*" in de tweede opstanding. Zij zullen dus verlies lijden vanwege hun wetteloosheid, maar tegelijkertijd wordt erkend dat hun geloof oprecht is.

Is het echter niet beter om ons geloof te tonen door onze werken en de wet niet als tegengesteld aan ons geloof te beschouwen? **Jakobus 2:26** zegt,

26 Want zoals het lichaam zonder de geest dood is, zo is ook het geloof zonder werken dood.

De apostel Paulus is het hier volledig mee eens.

Hoofdstuk 15

De tong van de leraar

Jakobus 3:1 zegt,

> [1] **Laat niet velen van u leraar worden, mijn broeders, wetende dat wij als zodanig een strenger oordeel zullen ondergaan.**

Waarom houdt God leraren meer verantwoordelijk dan anderen? Het is duidelijk gebaseerd op het principe dat kennis van Gods wil iemand meer verantwoordelijk maakt, zoals we zien in **Lucas 12:47**. Een leraar is één van de vijfvoudige bedieningen in **Ef. 4:11**die God aan de Kerk heeft gegeven om haar op te bouwen tot de volle gestalte van Christus.

Elke roeping moet, om geldig te zijn, van God komen. Helaas gaan goddelijke roepingen niet gepaard met certificaten of diploma's die door God zijn ondertekend. Het is aan de mensen zelf om de geldigheid van iemands roeping te beoordelen. Roepingen blijken uit hun vruchten. In het geval van een leraar heeft de belangrijkste vrucht te maken met het vermogen om te zien (in tegenstelling tot blind zijn), en het vermogen om de ogen van blinden te genezen door onderwijs.

Blinde leraren

Jezus, de grote Leraar, ontmoette in zijn tijd velen die blind waren. Hun jarenlange studie had hun ogen niet echt geopend

voor de goddelijke openbaring van het Woord. Zij onderwezen wat hun eigen leraren hen hadden geleerd, en leerden zo de tradities van mensen. **Johannes 9:39-41** zegt,

> **39 En Jezus zei: "Voor het oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat zij die niet zien, zien en opdat zij die zien, blind worden." 40 De Farizeeën die bij Hem waren, hoorden dit en zeiden tot Hem: "Wij zijn toch ook niet blind?" 41 Jezus zei tegen hen: "Als jullie blind waren, zouden jullie geen zonde hebben, maar omdat jullie zeggen: 'Wij zien', blijft jullie zonde bestaan."**

Het is een paradox dat de ware leraar blinde ogen zal openen, maar tegelijkertijd zal zijn leer de ogen sluiten van de blinde leraren die beweren te zien.

Een van de vervloekingen voor ongehoorzaamheid staat in **Deut. 27:18**: "*Vervloekt is hij die een blinde op de weg misleidt*." Hoewel het zeker een letterlijke toepassing heeft, is het een waarschuwing voor leraren. Het geldt vooral in de context van het leven in een tijd van gevangenschap voor de zonden van onze vaderen, omdat blindheid deel uitmaakt van het goddelijk oordeel. **Deut. 28:28** en **29** zegt,

> **28 De Heer zal u met waanzin slaan, en met blindheid en met verbijstering van hart;29 en u zult in de middag tasten, zoals de blinde in de duisternis tast.....**

De roeping van een leraar is het belangrijkst in de tijd van de gevangenschap, wanneer blindheid een algemene toestand van de natie is. Gezien de lange gevangenschap door de opeenvolging van rijken in Daniël 7, samen met zijn blindheid en gedeeltelijke verblinding (**Rom. 11:25**), zijn er geen leraren met een echte roeping in overvloed geweest.

Ook Jezus werd geboren tijdens de vroege Romeinse fase van deze gevangenschap. Er waren in Zijn tijd veel leraren, maar echt begrip van het Woord was schaars. Er waren veel leraren in de wet, maar weinigen die er echt verstand van hadden. Jezus' "Bergrede" in **Matt. 5-7** was bedoeld om het begrip van de wet te corrigeren. "*Jullie hebben gehoord dat het gezegd is*" wordt gevolgd door "*maar ik zeg jullie*". In dit alles heeft Jezus de wet niet afgeschaft, maar verduidelijkt naar de geest van God.

Het is duidelijk dat Jacobus de woorden van Jezus in **Matt. 5:17-19** zeer serieus nam,

> **17 Denk niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen; ik ben niet gekomen om af te schaffen, maar om te vervullen. 18 Want waarlijk, Ik zeg u, totdat hemel en aarde vergaan, zal niet de kleinste letter of slag van de wet voorbijgaan, totdat alles volbracht is. 19 Wie dan één van de minste van deze geboden afschaft en zo anderen leert, zal de minste worden genoemd in het Koninkrijk der hemelen; maar wie ze bewaart en leert, die zal groot worden genoemd in het Koninkrijk der hemelen.**

Het lijdt weinig twijfel dat Jakobus dit in gedachten had toen hij over leraren schreef. In Jeruzalem was hij omringd door dezelfde blinde leraren waarmee zijn oudere broer Jezus enkele jaren eerder was geconfronteerd.

Er waren ook controverses tussen leraren die zo mogelijk in der minne moesten worden geschikt. De manier van lesgeven was dus even belangrijk als de inhoud.

Een van de grote controverses van die tijd was de relatie tussen geloof en wet. In zijn brief probeerde Jacobus het belang van de

wet als uitdrukking van het geloof te onderwijzen. Hij deed dit zo voorzichtig mogelijk en gebruikte alle wijsheid die God hem had gegeven om evenwicht te brengen in degenen die uit balans waren.

Valse Broeders

Het is duidelijk dat velen in de kerk van Jeruzalem geen begrip hadden voor hun behandeling van niet-joodse gelovigen. Toen sommigen van hen naar Antiochië gingen, waar zowel Grieken als Joden in dezelfde kerk zaten, veranderde zelfs Petrus zijn optreden om hen tegemoet te komen. Terwijl Petrus eerder met de niet-joden had gegeten, trok hij zich van hen terug toen deze "*valse broeders*" (**Gal. 2,4**) uit Jeruzalem kwamen.

Het lijdt weinig twijfel dat deze "valse broeders" geloofden in de scheidingsmuur in de tempel, en dat niet-joden op eerbiedige afstand van God moesten blijven. Paulus was het hier duidelijk niet mee eens en zei dat de scheidsmuur in Christus was afgeschaft (**Ef. 2:14**). Dus confronteerde Paulus Petrus recht in zijn gezicht met deze "valse broeders" uit Jeruzalem.

Dit voorval geeft ons een glimp van de mentaliteit van velen in de kerk van Jeruzalem. Jakobus spreekt zich niet specifiek uit over deze kwestie, maar houdt zich bezig met het hart van de leraren. In de rest van het derde hoofdstuk toont Jacobus zijn innerlijke diplomaat. Hij leerde dat mensen hun tong moeten bedwingen en hun meningsverschillen met christelijke liefde moeten bespreken. Wanneer mensen iets hartstochtelijk geloven, hebben ze de neiging om te overreageren bij afwijkende meningen. Dus na ons verteld te hebben dat leraren "*een strenger oordeel krijgen*", gaat Jacobus verder:

[2] Want we struikelen allemaal op vele manieren. Als iemand niet struikelt in wat hij zegt, is hij een volmaakt mens, die ook het hele lichaam in toom kan houden.

Niemand heeft een perfect begrip. We struikelen allemaal op sommige gebieden van het leven. Als we niet zouden struikelen, zouden we net zo volmaakt zijn als Jezus Christus.

Een bit voor de tong

Jakobus gaat verder in 3:3,

[3] Als we nu de bitten in de mond van de paarden stoppen, zodat ze ons gehoorzamen, sturen we ook hun hele lichaam.

Een toom is een dwangmiddel. We hebben allemaal een toom nodig, zegt Jacobus. Dit is een gemeenschappelijk thema in het Oude Testament. **Psalm 32:9** zegt,

[9] Wees niet als een paard of als een muilezel die geen verstand hebben en die met bit en toom in bedwang worden gehouden, anders zullen zij u niet naderen.

Hier worden mensen zonder begrip vergeleken met een paard of muilezel. Zonder beteugeling hebben zij de neiging weg te lopen en "*komen niet bij u in de buurt*". Daarom is het vermogen om de tong te bedwingen een teken van wijsheid. Denk aan wat hij zegt in 1:26, dat als iemand zijn tong niet in toom houdt, zijn godsdienst waardeloos is.

De tong leidt de rest van het lichaam. Het beteugelen van de tong is een belangrijk teken van gehoorzaamheid aan God.

Zoals de werken ons geloof bewijzen, zo bewijst ook het beteugelen van de tong onze "godsdienst".

4 Zie, ook de schepen, al zijn zij nog zo groot en worden zij door sterke winden gedreven, worden toch door een zeer klein roer gestuurd, waarheen de neiging van de loods verlangt. 5 Zo is ook de tong een klein deel van het lichaam, en toch beroemt het zich op grote dingen ....

De tong is het "roer" van het lichaam. Als een mens zijn tong in toom kan houden, is hij als een schip dat onder controle staat van de loods (d.w.z. God).

5 ... Zie hoe een groot bos in brand wordt gestoken door zo'n klein vuur! 6 En de tong is een vuur, de wereld der ongerechtigheid; de tong is onder onze leden gesteld als datgene wat het gehele lichaam bezoedelt, en zet de loop van ons leven in brand, en wordt door *gehenna* in brand gestoken.

Ook hier laat Jakobus zien hoe het evangelie van Matteüs het belangrijkste evangelie was dat in de kerk in Jeruzalem werd gebruikt. Hij verwijst naar het onderwijs van Jezus in **Matt. 15:11-20**.

11 Niet wat in de mond komt, verontreinigt de mens, maar wat uit de mond komt, dat verontreinigt de mens.

Dit kwam in de context van de Farizeeën die Jezus' discipelen bekritiseerden omdat zij aten zonder eerst hun handen te reinigen (*baptizo*). Het was in die dagen een vorm van vroomheid om water over hun handen te gieten om ze te reinigen voordat ze aten. De discipelen van Jezus hebben deze

traditie van mensen (die niet in de wet staat) blijkbaar genegeerd.

Hoofdstuk 16

De tong als vuur van de Gehenna

Jakobus 3:6 zegt dat de tong een vuur is dat het hele lichaam in brand kan steken door de "hel" (*gehenna*). Hoe werd dit begrip aan Jakobus geopenbaard?

Dit is ongetwijfeld een verwijzing naar Jezus' woorden in **Mattheüs 5:29** en **30**, waar Hij zegt: "*Het is beter dat één van de lichaamsdelen van uw lichaam vergaat dan dat uw hele lichaam in gehenna wordt geworpen*."

Hoewel velen dit gelijkstellen aan een brandende folterkuil, wordt *gehenna* in de Schrift eigenlijk toegepast op de komende vernietiging van Jeruzalem samen met hen die vechten tegen Gods leger dat Hij tegen de stad heeft opgetrokken (**Jesaja 29:1-6** en **Jer. 19**). *Gehenna* is het Griekse woord voor het dal van *Ben-hinnom* (**Jer. 19:2**). Het was de stortplaats van de stad, die net buiten Jeruzalem voortdurend in brand stond, en vandaar ook bekend onder het woord Tophet, of "brandend" (**Jer. 19:6**).

Het goddelijk oordeel dat door de profeten over Jeruzalem werd uitgesproken, wordt voortgezet in het Nieuwe Testament, want Jezus zelf profeteerde over de verwoesting ervan (**Matt. 24:2**). Deze profetie werd grotendeels vervuld in 70 na Christus, maar omdat de stad herbouwd werd, wacht er nog een andere vervulling, want **Jer. 19:11** zegt: "*Zo zal Ik dit volk en deze stad breken, zoals men een pottenbakkersvat breekt, dat niet meer hersteld kan worden*."

Dit werd geïllustreerd toen de profeet een aarden vat in het dal van Ben-hinnom verbrijzelde. De dag moet dus nog komen waarop de stad zodanig verwoest zal worden dat zij nooit meer

herbouwd zal worden. Dit zal de definitieve uitwerping betekenen van "de slavin" (**Gal. 4:30**), waarvan Paulus zegt dat het de aardse stad Jeruzalem is (**Gal. 4:25**).

Jeruzalem, het centrum van het jodendom, beweerde de wet van God te onderwijzen, maar in feite hadden zij de wet vervangen door hun eigen vleselijke "tradities van mensen", zoals Jezus hun zei in **Matt. 15:6**, "*u hebt het woord van God ongeldig gemaakt omwille van uw traditie*". De tradities van mensen waren menselijke misverstanden over de wet, geïnterpreteerd door de vleselijke geest zonder echte kennis van de Auteur ervan. De Bergrede was bedoeld om die correcties aan te brengen, en in dit verband onderwees Jezus over *gehenna* in **Matt. 5:29**, **30**.

Daarom zei Hij dat als je rechteroog of je rechterhand je doet struikelen, "hak ze af". Beter een lichaamsdeel te verliezen dan je hele lichaam in *gehenna* wanneer God de stad vernietigt. Het was een verhulde verwijzing naar het feit dat de mensen zo gehecht waren aan de stad en haar tempel, dat zij de tradities van de mensen die in de tempel werden onderwezen zouden kunnen blijven steunen en daardoor uiteindelijk met de stad zouden worden vernietigd.

Alle specifieke wetten waarop Jezus in deze preek commentaar geeft, zijn slechts voorbeelden van het algemene probleem dat zich voordoet in Jeruzalem als stad en als religieus centrum. Voor velen was Jeruzalem even belangrijk als hun rechteroog of rechterhand, maar als het de mensen doet struikelen over de waarheid, moeten zij de stad zelf verlaten.

De kerk van Jeruzalem zelf wilde jarenlang de stad niet verlaten. Zij geloofden dat zij een getuige moesten zijn voor het volk en voor de tempel zelf. Jakobus zelf bad dagelijks niet alleen op het tempelterrein, maar in het Heilige zelf, omdat hij een Nazariet was, en Nazarieten werden beschouwd als de priesters zelf. We hebben dit van Hegesippus die rond 200 na Christus schreef en een eeuw later door Eusebius wordt geciteerd:

"De controle over de Kerk ging over op de apostelen, samen met de broer van de Heer, die iedereen vanaf de tijd van de Heer tot de onze de Rechtvaardige [of "De Rechtvaardige"] heeft genoemd, want er waren vele Jakobussen, maar deze was heilig vanaf zijn geboorte; hij dronk geen wijn of bedwelmende drank en at geen dierlijk voedsel; geen scheermes kwam in de buurt van zijn hoofd; hij smeerde zich niet in met olie en nam geen baden [in de openbare baden]. Alleen hij mocht het Heilige binnengaan, want zijn kleding was niet van wol maar van linnen. Hij ging alleen het heiligdom binnen en lag vaak op zijn knieën te smeken om vergeving voor het volk, zodat zijn knieën hard werden als die van een kameel omdat hij ze voortdurend boog om God te aanbidden en vergiffenis te vragen voor het volk....". [Eusebius, Eccl. Hist., II, xxiii].

Jakobus was de laatste grote voorspreker voor Jeruzalem tijdens de 40-jarige respijtperiode die de stad genoot vóór haar verwoesting. Toen hij uiteindelijk in 62 na Christus op het tempelterrein werd gemarteld vanwege zijn getuigenis van Jezus, maakte zijn verwijdering de weg vrij voor het begin van de oorlog tijdens Pesach in 66. Een paar maanden later, op het Loofhuttenfeest van 66, braken vijandelijkheden uit, en Rome's

12th Legioen werd bijna vernietigd door de Judeeërs in de Slag bij Beth Horon.

Dit zorgde ervoor dat Rome zou terugkeren met een groter leger om hun eer te wreken en de Judeese rebellen te straffen. Toen de troepen aankwamen, beveiligden zij het platteland alvorens naar Jeruzalem op te rukken. Maar toen de Romeinse keizer Nero in 68 stierf, staakte het leger de strijd totdat zij orders zouden krijgen van een nieuwe keizer.

In die tijd verhuisde de kerk van Jeruzalem naar Pella, een stad in Perea bij de Jordaan, en ontsnapte zo aan de *gehenna* van die tijd. (Zie Eusebius, *Eccl. Hist*., III, 5.)

De tong temmen

Jakobus 3:7-10 luidt,

[7] Want elke soort van dieren en vogels, van reptielen en zeedieren, is getemd, en is getemd door het menselijk ras. [8] Maar niemand kan de tong temmen; het is een rusteloos kwaad en vol dodelijk gif. [9] Met haar zegenen wij onze Heer en Vader, en met haar vervloeken wij de mensen, die naar Gods gelijkenis gemaakt zijn;[10] uit dezelfde mond komt zowel zegenen als vervloeken. Mijn broeders, deze dingen zouden niet zo moeten zijn.

Waarlijk, zoals Jezus ook zei, wij worden verontreinigd door wat uit onze mond komt, niet door wat erin gaat.

Het Hebreeuwse woord *lahab* betekent een vlam en ook de punt van een wapen (speer of zwaard). Dit woord wordt gebruikt in

Job 41:21, "*Zijn adem ontsteekt kolen, en een vlam gaat uit zijn mond*."

Een ander woord voor vlam is *lashon*, wat tong betekent. Het kan ook toegepast worden op een tong van vuur. De term *lashon lahabah* wordt gebruikt in **Jesaja 5:24** waarin staat: "*Daarom, zoals een tong van vuur stoppels verteert...*"

Wij zien hieruit dat het Hebreeuwse begrip van de tong, vastgelegd in de taal van de Schrift, de tong verbindt met een vlam en ook met de punt van een speer. Zo ook wanneer Johannes zegt in **Openb. 1:16** dat "*uit zijn mond een scherp tweesnijdend zwaard kwam*", verwijst hij dus naar de tong, of het Woord van God.

We lezen hetzelfde in **Hebreeën 4:12**"*Want het woord van God is levend en werkzaam en scherper dan enig tweesnijdend zwaard*."

In feite is de eerste verwijzing naar deze metafoor te vinden in **Gen. 3:24**, waar het vlammende zwaard (*cherub*) de boom des levens bewaakt. Met andere woorden, de enige manier om toegang te krijgen tot de boom des levens is via het Woord van God. De "vurige wet" van **Deut. 33:2** voorkomt dat onvolmaakte mensen toegang hebben totdat de wet is vervuld. Daarom stierf Jezus aan het kruis om de vurige eisen van de wet te bevredigen en ons daardoor het leven te geven.

De tong gebruiken om te zegenen of te vervloeken

Het zwaard van onze mond kan gebruikt worden om te zegenen of te vervloeken, afhankelijk van de woorden die we spreken en

de geestelijke kracht achter die woorden. Ook hier zien we weer een Hebreeuws kenmerk. Het Hebreeuwse woord *barak* kan vertaald worden als zegenen of vervloeken.

In **Gen. 48:16** spreekt Jakob een zegen uit over Efraïm en Manasse, zeggende: "*de engel die mij van alle kwaad heeft verlost, zegen* [barak] *de jongens*." Maar in **Job 2:9** zegt Jobs vrouw dat hij "*God moet vervloeken en sterven*".

Het is vreemd dat een woord tegengestelde betekenissen kan hebben, maar we zien dit zelfs in de Engelse taal. Zo betekent "cleave" ofwel verdelen ofwel verenigen.

Het is nuttig om iets over de Hebreeuwse taal te weten om de metaforen van Jacobus - en ook van Johannes en Paulus - te begrijpen. Jakobus zegt dat onze tong gebruikt kan worden om te zegenen of te vervloeken. Als we iemand zegenen of vervloeken? Het hangt echt af van onze bedoeling en de geestelijke kracht achter onze woorden.

Jakobus gaat verder in de verzen 11 en 12,

11 Zendt een fontein uit dezelfde opening zowel zoet als bitter water? 12 Kan een vijgenboom, mijn broeders, olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Noch kan zout water zoet water voortbrengen.

Ook hier verwees Jacobus naar het onderwijs van Jezus in **Matt. 12:33-35**,

33 Ofwel maak de boom goed, en zijn vrucht goed, ofwel maak de boom slecht, en zijn vrucht slecht; want aan zijn vrucht kent men de boom. 34 Gij addergebroed, hoe kunt gij, slecht zijnde, spreken wat goed is? Want de mond spreekt

uit wat het hart vervult. [35] De goede man brengt uit zijn goede schat voort wat goed is, en de slechte man brengt uit zijn slechte schat voort wat slecht is.

Het hart is de bron van onze woorden. We kunnen proberen onze tong te temmen, maar uiteindelijk zal de mond datgene uitdrukken wat in het hart leeft, hoezeer we ook proberen hem te beteugelen. De tong kan niet volledig getemd worden, zegt Jakobus. Uiteindelijk zal de tong onder druk de inhoud van ons hart openbaren.

Bomen staan bekend om hun vruchten

Als de bron van een fontein bitter water is, zal de fontein alleen met bitter water stromen. Vijgenbomen kunnen geen olijven voortbrengen. "*Aan zijn vruchten kent men de boom*" (**Matt. 12:33**). Dit is ook de geestelijke kracht achter Jeremia 24, waar de profeet spreekt over twee manden met vijgen - elk van een andere vijgenboom. De ene mand bevatte zeer goede vijgen, terwijl de andere zeer "slechte" vijgen bevatte. God interpreteerde dit om twee soorten Judeeërs (kortweg Joden) te onthullen. Zij die hun zonde erkenden en zich onderwierpen aan het goddelijk oordeel waren de goede vijgen. Zij die weigerden zich te bekeren, zich te onderwerpen en hun straf te aanvaarden als uit de hand van God, waren de slechte vijgen.

Hetzelfde was waar in de eerste eeuw, maar dit keer was Rome, het vierde in de reeks van beest-rijken, Gods agent voor het oordeel. Deze twee soorten Judeeërs bestonden naast elkaar in Jezus' tijd, net als in de dagen van Jeremia. De vijgenboom was het nationale symbool van Juda. Toen Johannes de Doper zijn

bediening begon (kort voor het begin van Jezus' bediening), zei hij in **Lucas 3:8**, **9**,

> [8] **Breng daarom vruchten voort die overeenkomen met berouw, en begin niet tegen uzelf te zeggen: "Wij hebben Abraham als vader", want ik zeg u dat God uit deze stenen kinderen kan verwekken voor Abraham. [9] En ook is de bijl al gelegd aan de wortel van de bomen; elke boom die geen goede vruchten draagt wordt dus omgehakt en in het vuur gegooid.**

Drie jaar later, tegen het einde van Jezus' bediening, vervolgt Lucas het verhaal in 13:6-9 in de vorm van Jezus' gelijkenis:

> [6] **. . . Een zeker man had een vijgenboom, die in zijn wijngaard geplant was; en hij kwam er vruchten aan zoeken, en vond er geen. [7] En hij zei tegen de wijngaardenier: "Zie, ik kom al drie jaar om vruchten te zoeken aan deze vijgenboom, maar ik vind er geen. Hak hem om! Waarom gebruikt hij zelfs de grond?" [8] En hij antwoordde en zei tegen hem: "Laat hem met rust, meneer, ook voor dit jaar, totdat ik hem omspit en er kunstmest in doe;[9] en als hij volgend jaar vrucht draagt, prima; maar zo niet, kap hem dan af."**

Bracht de vijgenboom van Juda vruchten voort? Nee. Jezus vervloekte de vijgenboom (**Matt. 21:19**) en zei: "*Er zal nooit meer vrucht van u zijn*." Met andere woorden, Juda (d.w.z. het Jodendom of de Joden als natie) zou nooit de vrucht dragen die God eiste. Als natie zal zij zich nooit bekeren - toen niet en nu niet.

Anderzijds waren de Judeeërs die zich bekeerden, zich aan Rome onderwierpen en Jezus Christus volgden, de goede

vijgen. Deze goede vijgen kwamen van een andere vijgenboom, waarvan de wortel Jezus Christus is. Als individuen moeten de Judeeërs hun burgerschap veranderen van de slechte vijgenboom in de goede vijgenboom om verlossing te vinden en de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen.

Het is dan ook vreemd dat sommige christenen zich tegenwoordig tot het jodendom willen bekeren of zich met de vervloekte vijgenboom willen identificeren. Denken zij werkelijk dat zij, door zich te enten op de vijgenboom die verdord is door de vloek van Jezus, op de een of andere manier die dode boom nieuw leven kunnen inblazen en die boom vrucht kunnen laten voortbrengen? Kunnen zij de vloek ongedaan maken?

Ik denk het niet.

Hoofdstuk 17

De echte oorzaak van de oorlog

In hoofdstuk 3 schrijft Jakobus over het beteugelen van de tong, omdat die het hart openbaart. Als iemand vergif in zijn hart heeft, zal hij anderen vervloeken. We moeten zegenen, niet vervloeken. Het probleem is dat gelovigen in Christus, zelfs zij die beweren de Heilige Geest in zich te hebben, vaak de "oude mens" (Paulus' term) niet hebben gedood.

Jakobus spreekt vervolgens over het verschil tussen de wijsheid van mensen en de wijsheid van God. De Mens van de Nieuwe Schepping manifesteert de wijsheid van God, samen met de goede vrucht van de gerechtigheid die in VREDE wordt gezaaid. Jakobus toont vervolgens de oorsprong van oorlog en conflict onder de mensen. Hij geeft commentaar op de werken van de "oude mens", die functioneert volgens de wijsheid van mensen, in plaats van de wijsheid van God.

De wet van de zonde in onze leden

Jakobus 4:1 zegt,

> 1 **Wat is de bron van twist** [*polemos*, "oorlog, strijd"] **en conflicten** [*makhay*, "een gevecht of strijd"] **onder u? Is de bron [van oorlog] niet uw plezier** [*hedone*, "lust, genot of verlangen naar plezier"] **dat oorlog voert in uw leden?**

Al duizenden jaren zijn er oorlogen en conflicten tussen naties. De bron van dergelijke conflicten is het egoïstische verlangen van de "oude mens" om plezier of comfort voor zichzelf te

verkrijgen - altijd ten koste van anderen. In wezen wil deze vleselijke natuur in de mens een comfortabel leven leiden door anderen het werk te laten doen. Om dat genot te verkrijgen, is hij bereid oorlog te voeren om anderen tot onderdanigheid en zelfs slavernij te dwingen.

Veel oorlogen worden gevoerd om land en natuurlijke hulpbronnen, die noodzakelijk worden geacht om een hoger comfortniveau in het leven te bereiken. Dit alles is een schending van het tiende gebod: "*Gij zult niet begeren*."

Jakobus vertelt ons dat dit conflict tussen naties en individuen zijn oorsprong vindt in het innerlijke conflict "*in uw leden*". Dit is hetzelfde conflict dat Paulus behandelt in **Romeinen 7:15-25**. Verzen 21-23 zeggen,

> [21] **Ik vind dan het principe dat het kwaad in mij aanwezig is - degene die het goede wil doen.** [22] **Want ik stem met vreugde in met de wet van God in de innerlijke mens** [d.w.z. de mens van de nieuwe schepping],[23] **maar ik zie een andere wet in de leden van mijn lichaam, die oorlog voert tegen de wet van mijn verstand, en mij een gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.**

Jakobus en Paulus zijn volledig verenigd in het begrip van de dubbele natuur van de gelovige. Deze voeren oorlog tegen elkaar. Paulus bespreekt de kwestie uitvoeriger dan Jakobus, maar het is duidelijk dat zij over hetzelfde probleem spreken. De oude mens van de vleselijke Adam staat onder de wet van de zonde (overtreding van de wet) en wil zondigen; de mens van de nieuwe schepping wil gehoorzaam zijn aan de wet van God.

Zij die oprecht in Christus geloven hebben een extra natuur, omdat de Nieuwe Scheppingsmens in hun geest verwekt is door de Heilige Geest door het "zaad" van het evangelie. Paulus zegt in **1 Kor. 4:15** (The Emphatic Diaglott),

> [15] **Want al hebt u in Christus vele leiders, toch zijn er niet veel vaders, want in Christus heb ik u verwekt door de blijde boodschap**.

Het is het Woord van God, het evangelie, dat onze geest doordrenkt. Het resultaat is een nieuw leven in ons, *naast de oude Adamische vleesmens*. Dat "heilige zaad" in ons kan niet zondigen, omdat het uit God verwekt is (**1 Johannes 3:9**). Het is "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid*" (**Kol. 1:27**). Paulus vertelt ons dat we ons moeten identificeren met deze Nieuwe Schepper, in plaats van met de oude Adamische mens van de zonde.

Dit is ook volledig in overeenstemming met Jakobus, die erkent dat de uiteindelijke bron van alle oorlog en conflict de sterfelijke, vleselijke mens is die woont "*in uw leden*", of lichaamsdelen. Jacobus gaat verder,

> [2] **Jullie begeren en hebben niet, dus moorden jullie. En jullie zijn jaloers en kunnen niet krijgen, dus vechten jullie en maken jullie ruzie. Je hebt niet omdat je niet vraagt.**

Daarom heeft God het tiende gebod ingesteld als een beteugeling van de vleselijke verlangens. Als mensen willen wat anderen hebben, zijn ze vaak bereid tot moord om het te verkrijgen. Zij zijn jaloers op wat anderen hebben, en als die anderen geen afstand willen doen van hun eigendom, vechten zij.

Je hebt niet omdat je niet vraagt

De laatste zin in vers 2 is een van de meest misbruikte uitspraken in de Schrift, omdat hij bijna altijd uit zijn verband wordt gerukt. Wanneer Jakobus zegt: "*jullie hebben niet*", loopt dit parallel met de twee voorgaande zinnen en moet het in dat licht worden gezien. Vooral de eerste zin is relevant: "*U begeert en hebt niet, dus pleegt u moord*." Evenzo "*u hebt niet, want u vraagt niet*", <u>maar in plaats daarvan trekt u gewoon ten strijde om te proberen te nemen wat u niet hebt</u>.

Dit is dezelfde betekenis als de uitspraak van Jacobus: "*Jullie zijn jaloers en kunnen niet verkrijgen, dus vechten jullie*." Jakobus veroordeelt dergelijke handelingen, niet dat hij ze aanbeveelt. In dat licht is het nuttig om het woord "vragen" nader te bekijken.

Het Griekse woord voor "vragen" is *aiteo*. Belangrijker is echter het Hebreeuwse equivalent, *sha'al*, aangezien de Griekse woorden van het Nieuwe Testament gewoonlijk moeten worden begrepen in termen van hun Hebreeuwse equivalenten. Deze equivalenten kunnen worden geleerd door het bestuderen van de Griekse Septuagint vertaling van het Oude Testament, die meer dan twee eeuwen voor Christus werd vertaald. Deze vertaling vertelt ons de geaccepteerde Griekse woorden die werden gebruikt om Hebreeuwse gedachten en definities over te brengen.

Het Hebreeuwse woord *sha'al* betekent "vragen, eisen of een eis stellen". Het wordt het best geïllustreerd door koning Saul, wiens naam is afgeleid van *sha'al*. In dat geval "vroeg" het volk God om een koning, dus gaf Hij hun Saul, wiens naam hun eis weergaf. Het volk vroeg God niet alleen beleefd, noch vroeg het

wat Gods wil was. In plaats daarvan eisten ze een koning. 1 Sam. 8:10 zegt,

[10] Samuel sprak dus alle woorden van de Heer tot het volk dat hem om een koning had gevraagd.

Samuel vertelde hen de onderdrukkende aard van aardse koningen.

[19] Toch weigerde het volk te luisteren naar de stem van Samuël, en zei: "Nee, maar er zal een koning over ons komen."

Vroegen ze, of was dit een eis? Bij de kroningsceremonie in 1 Sam. 12:12 zei Samuël: "*...u zei tegen mij: 'Nee, maar een koning zal over ons regeren', hoewel de Heer, uw God, uw koning was*." Met andere woorden, Samuël probeerde hen te vertellen dat dit een heel slecht idee was, maar het volk stond erop. Ze eisten een koning.

Dit is vooral relevant omdat koning Saul gekroond werd op de dag van Pinksteren, die in 1 Sam. 12:17. Hij is een type van de Kerk, die in feite aardse koningen (pausen, apostelen, kerkelijke hoofden) heeft geëist om over haar te regeren. Het is een van de kernproblemen van het Pinkstertijdperk dat zelfs gelovigen niet de directe heerschappij van Jezus Christus willen, maar eisen dat aardse heersers Christus voor hen vertegenwoordigen als zijn "plaatsvervanger".

Zelfs in de eerste eeuw had Jacobus te maken met de Kerk in Jeruzalem, die dezelfde mentaliteit lijkt te hebben aangenomen als hun voorvaderen. Het was onvermijdelijk dat de Kerk gedurende het Pinkstertijdperk problemen zou krijgen met haar leiderschap. Dit begon als een vraag naar geestelijk leiderschap,

maar eindigde eeuwen later met de geestelijke leider die ook politieke macht opeiste.

Dus wanneer Jakobus zegt: "*Jullie hebben niet omdat jullie niet eisen*," zit er een subtiele ironie in. Samuel waarschuwde het volk dat een aardse koning een nemer zou zijn. **1 Samuel 8:11-17** zegt,

> **[11] En hij zei: "Dit zal de procedure zijn van de koning die over jullie zal regeren: hij zal jullie zonen nemen. . . . [13] Hij zal ook jullie dochters nemen. . . [14] En hij zal het beste van jullie akkers nemen. . . [15] En hij zal een tiende van jullie zaad nemen... . [16] Hij zal ook uw mannelijke bedienden en uw vrouwelijke bedienden nemen. . . [17] Hij zal een tiende van jullie kuddes nemen, en jullie zullen zijn dienaren worden.**

Koningen eisen het bezit en de middelen van andere naties op, omdat ze geloven dat ze dat recht hebben. Ze zijn bereid om oorlog te voeren als dat nodig is. Christenen zijn vaak arm, omdat zij niet dezelfde vleselijke eisen stellen als hun leiders zo vaak doen.

Ik zie Jacobus dit schrijven met een flauwe glimlach. Het volk eiste een koning, om vervolgens te ontdekken dat de koning ook eisen stelt aan het volk. Laat me **Jakobus 3:2** parafraseren,

> **[2] Je begeert wat een ander bezit en wenst dat je het voor jezelf had, dus pleeg je een moord om het te krijgen. En je bent jaloers op wat een ander bezit, je zou willen dat je het voor jezelf had, maar je kunt het niet voor jezelf kopen, dus je vecht en maakt ruzie om het te krijgen. Je hebt het niet omdat je, in tegenstelling tot koningen, zulke eisen niet kunt stellen.**

Wilde Jacobus dat christenen dingen vragen, smeken of eisen van God of mensen? Helemaal niet. Hij zette de toon voor een diepere waarheid, namelijk dat degenen die zulke eisen stellen - of het nu koningen of boeren zijn - vaak eisen stellen met vleselijke motieven.

3 **Jullie vragen** [of eisen] **en ontvangen niet, omdat jullie met verkeerde motieven vragen, zodat jullie het uitgeven aan jullie pleziertjes.**

Het verschil is dat wanneer koningen eisen stellen, zij gewapende mannen hebben om hun eisen af te dwingen. Als gewone mensen zulke eisen stellen, hebben ze geen macht om hun eisen af te dwingen. Maar Jacobus hield zich minder bezig met eisen aan onze medemensen, maar richtte zich in plaats daarvan op onze eisen aan God.

Men hoeft niet ver te zoeken om te zien hoe vaak christenen vleselijke eisen stellen aan God om hun niveau van lichamelijk comfort te verhogen. Veel hiervan is ingegeven door het zien van wat anderen bezitten, wat vervolgens afgunst en begeerte in ons opwekt. Ergens denken we dat het leven eerlijk zou moeten zijn en dat iedereen zou moeten kunnen krijgen wat anderen hebben, ongeacht wie er daadwerkelijk voor gewerkt heeft.

Het socialisme, de religieuze overtuiging van het huidige Mysterie Babylon, heeft een generatie mensen gekweekt die werkelijk gelooft dat zij het recht hebben om de vruchten van andermans arbeid op te eisen. Zij verwachten dat de overheid dit voor hen afdwingt, zo nodig door middel van belastingheffing. De Bijbelse wet kent een heel ander systeem van welzijn, dat zonder diefstal tot stand komt.

Daarom moet "vragen" gebeuren, niet door eisen te stellen, maar met respect voor de eigendomsrechten van zowel God als de mensen.

Hoofdstuk 18

Juiste en foute motieven

Als we het vierde hoofdstuk van Jacobus lezen, zien we dat hij het verband legt tussen overspel en misbruik van geld. De verzen 3 en 4 luiden als volgt:

3 Jullie vragen en ontvangen niet, omdat jullie met verkeerde motieven vragen, zodat jullie het kunnen uitgeven aan jullie pleziertjes. 4 Jullie overspeligen, weten jullie niet dat vriendschap met de wereld vijandigheid tegenover God is? Daarom, wie een vriend van de wereld wil zijn, maakt zichzelf een vijand van God.

Jakobus vertelde christenen NIET om vijandig te staan tegenover niet-gelovigen, maar wel tegenover de manier waarop de wereld normaal gesproken functioneert. De wereld zoekt haar eigen plezier en wordt gemotiveerd door eigenbelang. Als christenen dat doen, zegt Jakobus, staan ze vijandig tegenover de Geest van God die in de tegenovergestelde richting leidt - liefde.

God en de wereld wedijveren om jouw genegenheid. Als je de wereld liefhebt, ben je een overspelige vrouw, zoals Jakobus het zegt, want je hoort getrouwd te zijn met Jezus Christus - niet met de wereld. Het tweede hoofdstuk van Jeremia spreekt over het overspel van Israël en Juda, en hoofdstuk drie vertelt ons dat God Israël uiteindelijk een scheidingsbrief gaf (3:8). Israël was natuurlijk schaamteloos afgodisch, maar Juda was hypocriet in die zin dat ze een sterk religieus systeem hadden in Jeruzalem, maar ze hielden niet van God op de manier die Hij wil.

Jakobus begreep dat de tempelaanbidding in Jeruzalem in de eerste eeuw ongeveer dezelfde was als in de dagen van Jeremia. Net zoals dit had geleid tot de verwerping van Jeremia zelf door de priesters, had dit ook geleid tot de verwerping van Jezus als Messias door de priesters. Het was niet dat zij onvoldoende ijverig waren voor God, maar eerder dat zij gemotiveerd werden door eigenbelang. Hun genegenheid was naar de wereld, in plaats van naar het hart van God.

Zij wilden Gods zegen om hun eigen vlees te troosten, zelfs als dat betekende dat andere mensen en andere volken tot slaaf gemaakt zouden worden om dat te bereiken. Zij hadden een verkeerd beeld van wat het betekende uitverkoren te zijn. Op de een of andere manier interpreteerden zij de Abrahamitische roeping zo, dat zij het recht hadden de aarde tot slaaf te maken, in plaats van haar te zegenen en te bevrijden. Deze verwrongen opvatting zorgde ervoor dat zij dachten als de wereld, in plaats van de gezindheid van Christus te hebben.

Jakobus was bezorgd dat deze zelfde houding nog steeds duidelijk zichtbaar was onder alle stammen die in het buitenland verspreid waren - niemand duidelijker dan in de stam van Juda die in Jeruzalem woonde en die hij dagelijks observeerde. Er bestond geen twijfel over dat Jeruzalem opnieuw op vernietiging afstevende, want de omstandigheden in de eerste eeuw waren dezelfde als in de dagen van Jeremia.

En inderdaad, toen Jacobus werd gedood, verloor Jeruzalem zijn laatste grote voorspreker, een man wiens knieën leken op die van kamelen, vanwege de tijd die hij op zijn knieën doorbracht met bidden voor de stad.

Jakobus zegt dat zij, door de houding van de wereld van eigenbelang en genotzucht over te nemen, zichzelf tot vijanden van God maakten. Als student van de wet had Jakobus ongetwijfeld Leviticus 26 in gedachten. Dit is het hoofdstuk over de wetten van de verdrukking, waarbij God had gezworen een oordeel over hen te zullen uitspreken vanwege hun weigering gehoorzaam te zijn. Alleen als zij zich van hun "vijandigheid" jegens God zouden afkeren, zou het oordeel ongedaan worden gemaakt. **Lev. 26:40-42** zegt,

[40] Als zij hun ongerechtigheid belijden en de ongerechtigheid van hun vaderen, in hun ontrouw die zij tegen Mij begingen, en ook in hun vijandig handelen tegen Mij -[41] ook Ik handelde vijandig tegen hen, om hen in het land van hun vijanden te brengen - of als hun onbesneden hart zich verootmoedigt, zodat zij dan hun ongerechtigheid goedmaken,[42] dan zal Ik Mijn verbond met Jakob gedenken ....

Met andere woorden, God maakte duidelijk dat Hij Zijn volk zou oordelen als het vijandig tegenover Hem bleef staan. Israël was vijandig tegenover God toen zij het gouden kalf aanbaden, zelfs toen Mozes op de berg de tafelen der wet ontving. **Jesaja 63:9**, **10** spreekt hierover, zeggende,

[9] In al hun verdrukking werd Hij verdrukt, en de engel van Zijn tegenwoordigheid redde hen; in Zijn liefde en in Zijn barmhartigheid verloste Hij hen [uit Egypte]; **en Hij tilde en droeg hen al de dagen van weleer. [10] Maar zij kwamen in opstand en bedroefden Zijn Heilige Geest; daarom wendde Hij Zich tot hun vijand; Hij streed tegen hen.**

Uitverkoren zijn" maakte Israël niet immuun voor het goddelijk oordeel. In feite werden zij, omdat hun de wet was gegeven en omdat zij gehoorzaamheid hadden gezworen, meer verantwoordelijk gehouden dan de omringende volken. Het verbond bevatte de bepaling dat God hun vijand zou worden als zij "*in opstand kwamen en Zijn Heilige Geest bedroefden*".

Ik twijfel er niet aan dat Jacobus dit goed begreep en dit in gedachten had toen hij zei: "*Daarom, wie een vriend van de wereld wil zijn, maakt zichzelf een vijand van God*." Het was vergelijkbaar met Israël dat het gouden kalf aanbad. Het was geestelijk overspel. Jakobus nam dit principe en personaliseerde het naar de geest van Christus.

God verzoeken met verkeerde motieven (vs. 3) is overspel, want het dient het vlees in plaats van Christus. Wij moeten niet denken als de wereld, maar de gezindheid van Christus aannemen.

Onze drijfveren: Afgunst of genade?

Jakobus stelt vervolgens het afgunstige motief van de wereld tegenover het goddelijke motief van de genade. Afgunst neemt; genade geeft. De NASB vertaalt vers 5 zo:

5 Of denkt u dat de Schrift nergens over spreekt: "Hij verlangt naar de Geest die Hij in ons heeft doen wonen"?

Dit is geen citaat uit een Schriftgedeelte in het bijzonder. In feite lijkt dit citaat weinig zin te hebben. Ongetwijfeld is er iets verloren gegaan in de vertaling, en vertalers geven het

inderdaad heel anders weer. Pas als we het in de context van het volgende vers zien, wordt het zinvol.

De Emphatic Diaglott heeft een betere weergave: "*Is de Geest die in ons woont sterk geneigd tot afgunst? Hij schenkt inderdaad een superieure gunst*."

De "superieure gunst" staat tegenover afgunst. Afgunst streeft naar wat anderen bezitten, terwijl gunst (d.w.z. genade) streeft naar het geven aan anderen. In Rotherhams The Emphasized Bible staat: "*Is het uit afgunst dat de geest die in ons woont, verlangt? Hij geeft echter een grotere gunst*."

Dus Jakobus drukt dit uit in de vorm van een vraag: Verlangt de Heilige Geest in ons werkelijk afgunst? Is afgunst een vrucht van de Geest? Kennelijk niet. Sommige mensen benijden anderen die meer geld of een beter huis, auto of kleding hebben, en menen dat zij recht hebben op dezelfde levensstandaard. Uit afgunst vragen zij dan aan God om hen rijk te maken zoals hun buren. Zulke motieven komen niet voort uit de Heilige Geest in ons, maar uit afgunst.

Aan de andere kant, zegt Jakobus, toont God zijn karakter door het geven van genade, of gunst. De ware uitdrukking van de Heilige Geest toont genade, geen afgunst. Jakobus gaat verder,

6 Daarom staat er: "God is tegen hoogmoedigen, maar geeft genade aan nederigen."

Dit is een citaat uit **Spreuken 3:34**. Het wordt gebruikt ter ondersteuning van de vorige uitspraak dat God genadig is, terwijl de vleselijke mens jaloers en zelfingenomen is. Dit bepaalt ook de indeling van wat Jacobus in zijn volgende hoofdstuk zal schrijven. Jakobus geeft dan een vermaning:

[7] Onderwerp u daarom aan God. Weersta de duivel en hij zal van u wegvluchten. [8] Nader tot God en Hij zal tot u naderen. . .

We kunnen het punt dat Jakobus maakte als volgt samenvatten en parafraseren: Veel mensen hebben verkeerde motieven die voortkomen uit de vleselijke mens in hen. Ze maken ruzie en zijn jaloers, en als ze gelovig zijn, vragen ze God vaak om rijkdom, om te evenaren wat hun buren hebben of wat zij denken dat zij (als "uitverkoren volk") zouden moeten hebben.

Maar dit is geestelijk overspel, want de Heilige Geest in ons heeft niet zulke vleselijke motieven, en functioneert ook niet uit eigenbelang, maar uit genade en edelmoedigheid. Dus als een gelovige nog leeft volgens de oude Adamische natuur, doen wij een beroep op u om u aan God te onderwerpen, de duivel te weerstaan en tot God te naderen.

Hoofdstuk 19

Je handen en hart reinigen

In **Jakobus 4:7** en de eerste helft van vers 8 geeft hij zijn lezers een aansporing om tot God te naderen. Dan gaat hij verder en zegt,

> **[8] . . . Reinig uw handen, jullie zondaars, en reinig uw hart, jullie dubbelzinnigen.**

Jakobus bracht veel tijd door met bidden in de tempel in Jeruzalem. De tempelactiviteiten vormden zijn denkproces en kleurden zijn taalgebruik. Dus toen hij sprak over het reinigen van het hart, kan er geen twijfel over bestaan dat hij zich het wasvat in de tempel voorstelde en een goddelijke openbaring had ontvangen over de geestelijke betekenis en toepassing ervan in de context van het Nieuwe Verbond.

Het wasvat was voor zuivering

In de wet werd de priesters bevolen hun handen en voeten te reinigen bij het wasvat voordat zij zich in het Heilige naderden. **Exodus 30:18-20** zegt,

> **[18] Gij zult ook een wasvat maken van brons, met zijn voet van brons, om te wassen; en gij zult het zetten tussen de tent der samenkomst en het altaar, en gij zult er water in doen. [19] En Aaron en zijn zonen zullen daaruit hun handen en hun voeten wassen;[20] wanneer zij de tent der samenkomst**

binnengaan, zullen zij zich met water wassen, opdat zij niet sterven; of wanneer zij tot het altaar naderen, om een vuuroffer voor de Here in rook op te offeren.

Mozes kreeg de opdracht een wasvat van water te bouwen, waarmee de priesters hun handen en voeten konden reinigen en zuiveren alvorens tot God te naderen. Dit werd in het Nieuwe Testament overgenomen in de ceremonie die wij kennen als de doop. Het belangrijkste verschil was dat de oudtestamentische priesters zich moesten laten dopen zo vaak zij tot God naderden, terwijl in het Nieuwe Testament de uitwendige ceremonie niet dagelijks hoefde te worden herhaald.

Evenzo moesten de offers onder Mozes tweemaal daags worden herhaald, maar toen het betere Offer was gekomen, was het "*eenmaal voor allen*" (**Hebr. 9:12**). Ook wij hebben nu een betere Hogepriester, die niet sterft, noch vervangen kan worden.

Hebreeën 9:10 spreekt over de "verschillende dopen" (Grieks: *baptismos*) die onder Mozes werden bevolen, en vertelt ons dat dit "*voorschriften voor het lichaam* waren, *opgelegd tot een tijd van reformatie*". Hoewel het Griekse woord onderdompeling of onderdompeling zou betekenen, gebruikt de Septuagint het woord als equivalent van de Hebreeuwse termen die verwijzen naar priesterlijke wassing en reiniging aan het wasvat. **Heb. 9:10** doet hetzelfde.

Het is bekend dat in het wasvat kranen waren ingebouwd, zodat de priesters hun handen en voeten wasten met stromend water, dat wil zeggen "levend" water dat van bovenaf werd gegoten. Dit erkende dat reiniging alleen mogelijk was als het van boven uit de hemel kwam, en het symboliseerde ook de verwijdering, of *afwas* van de zonde.

Als priester onder het Oude Verbond breidde Johannes de Doper deze doopplechtigheid uit tot het volk bij de Jordaan, in plaats van in de tempel in Jeruzalem. Voor hem betekende het "*een doopsel van berouw tot vergeving van zonde*" (**Marcus 1:4**) en vereiste het "*belijden van hun zonden*" (1:5).

Twee dopen

Er moest natuurlijk nog een grotere doop komen - de doop met de Geest - die het hart van de mensen zou veranderen, in plaats van alleen hun uiterlijk gedrag. Johannes zelf erkende dit in **Marcus 1:8**, zeggende,

> [8] **Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de Heilige Geest.**

Als Jakobus dus zegt (4:8) "*reinigt uw handen, gij zondaars, en reinigt uw hart, gij dubbelzinnigen*," heeft hij het over twee dopen. De waterdoop werd onder het Oude Verbond gegeven om iemands handen (handelingen, gedrag) te reinigen, terwijl de doop met de Geest werd gegeven om ons hart te reinigen van dubbelzinnigheid.

Daarom hebben sommigen betoogd dat de waterdoop onder het Nieuwe Verbond niet nodig is. **Hebreeën 9:10** zegt,

> [10] **omdat ze alleen betrekking hebben op eten en drinken en verschillende wassingen** [Grieks: *baptismos*], **voorschriften voor het lichaam die tot een tijd van reformatie werden opgelegd.**

In Zijn Grote Opdracht droeg Jezus de discipelen op mensen te dopen (**Matt. 28:19**). En zo vinden we in het boek Handelingen dat velen na de Pinksterdag worden gedoopt, waaronder de 3000 die zich op die dag bekeerden (**Handelingen 2:41**). Later werd de Ethiopische kamerling gedoopt (**Handelingen 8:38**) om het woord te vervullen dat hij las toen Filippus hem ontmoette.

> De Ethiopische kamerling werd gedoopt...

De eunuch had Jesaja 53 gelezen, en deze passage begon eigenlijk in **Jesaja 52:13**. Er is dus geen sprake van dat de kamerling reeds gelezen had **Jesaja 52:15**en dat Filippus toen verscheen en hem dit liet begrijpen.

> 15 **Zo zal Hij vele volken besprenkelen, koningen zullen hun mond sluiten vanwege Hem; want wat hun niet verteld was, zullen zij zien; en wat zij niet gehoord hadden, zullen zij begrijpen.**

De Ethiopische kamerling was een van de eersten die deze profetie vervulde toen hij door Filippus werd gedoopt. Wat hij niet gehoord had, vertelde Filippus hem en gaf hem inzicht. De kamerling werd toen gedoopt. Hoewel ons niet specifiek wordt verteld hoe de doop werd toegediend, stelde de wet van Mozes de doop in door besprenkeling of overgieten om "levend" water te symboliseren.

De Hebreeuwse term voor *stromend* water is *levend* water. Daarom was het wasvat bedoeld om het water des levens uit te beelden, dat van boven (de hemel) wordt uitgestort om onze handen (onze handelingen) en voeten (onze wandel) te reinigen.

De doop van de Geest wordt ook van bovenaf uitgestort (**Joël 2:28; Jesaja 32:15**) om ons hart te reinigen.

Ezechiël's doop profetie

De profeet Ezechiël zou later profeteren dat het huis van Israël gedoopt zou worden met water en Geest om hen een rein hart te geven. Opnieuw erkende de profeet de wijze van besprenkeling die in de wet wordt aangetroffen. **Ezechiël 36:25-27** zegt,

> [25] **Dan zal ik rein water over u sprenkelen en u zult rein zijn; ik zal u reinigen van al uw vuiligheid en van al uw afgoden.** [26] **Bovendien zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in u leggen; en Ik zal het hart van steen uit uw vlees verwijderen en u een hart van vlees geven.** [27] **En Ik zal Mijn Geest in u leggen en u in Mijn inzettingen doen wandelen, en u zult Mijn verordeningen in acht nemen.**

De waterdoop was van toepassing op de priesters in hun benadering van God, maar ook op het huis van Israël als natie en op de "vele naties" van **Jesaja 52:15**. Het was ook de algemene gewoonte ("traditie") dat mannen voor het eten water over hun handen moesten gieten. In **2 Koningen 3:11** lezen we *dat* Elisa "*gewoonlijk water over de handen van Elia goot*". Hij was Elia's dienaar die hem hielp met deze reinigingsceremonie.

Wij lezen in **Matt. 15:2** hoe de schriftgeleerden en Farizeeën Jezus' discipelen bekritiseerden omdat zij dit nalieten.

> [2] **Waarom overtreden Uw discipelen de traditie van de oudsten? Want zij wassen** [Grieks: *baptizo*] **hun handen niet als zij brood eten?**

Jezus verdedigde zijn discipelen met het argument dat dit een traditie van mensen was en geen gebod in de wet. Het was belangrijker je hart te reinigen dan je uiterlijke lichaamsdelen. Bedenk dat het dopen van de handen voor de maaltijd niets te maken had met vuil of ziektekiemen. Ze goten water over hun handen om ze ceremonieel te reinigen. **Matt. 15:2** (hierboven) verwijst naar dit als een doop, evenals **Heb. 9:10**.

Het reinigen van het hart

Geen enkele hoeveelheid water, hoe ook toegediend, kon het hart reinigen. Die dagelijkse dopen in de tempel waren slechts typen van een grotere doop die alleen Jezus kon invoeren.

Jakobus begreep dit zeker, want hij gebruikte het evangelie van Matteüs het meest uitgebreid. Toen Jakobus zondaars vermaande om "*uw handen te reinigen*", gebruikte hij dus de terminologie van het Oude Verbond om een zorg van het Nieuwe Verbond voor de toestand van het hart uit te drukken.

De "handen" betekenen iemands daden. Het reinigen van de "voeten" betekent iemands dagelijkse wandel met God. De ceremonie van de waterdoop in de tempel vertegenwoordigde een gelofte van gehoorzaamheid, die een verandering van levensstijl en gewoonten beloofde. Daarmee stemden de mensen ermee in zich aan te passen aan de gezindheid van God (Christus) en Zijn norm van gerechtigheid aan te nemen.

Jakobus gaat verder met de doop met de Heilige Geest en zegt: "*en reinig uw hart, gij dubbelzinnigen*." Herinner u uit **Jakobus 1:8** dat een dubbelzinnig mens een twijfelaar is die geen oprecht geloof heeft en "*onstandvastig is in al zijn wegen*". Zonder reiniging van het hart door de doop met de Geest kan geen enkele hoeveelheid water het hart reinigen. Er is dus een verandering van hart nodig, zodat een mens verder gaat dan gedwongen gehoorzaamheid. Een echte verandering van hart stemt met God in en leeft graag in overeenstemming met Zijn wil.

Dubbelzinnigheid is Jacobus' manier om de twee naturen in ons uit te drukken, namelijk de oude mens (Adam) en de mens van de nieuwe schepping. Wij zijn dubbelzinnig zolang beide in ons leven, omdat beide een eigen geest hebben. Pas als wij de oude mens doden, worden wij éénzinnig, want een dode heeft geen verstand.

Hoewel Paulus over dit onderwerp veel meer te zeggen heeft dan Jacobus, is het belangrijk op te merken dat deze twee kerkleiders het met elkaar eens zijn. Jakobus sluit de mens van de nieuwe schepping niet uit; evenmin sluit Paulus de rol van de wet uit, door in **Rom. 7:22** te schrijven: "*Want ik schaar mij met vreugde achter de wet van God in de innerlijke mens*."

Beiden zijn het er volledig over eens dat de mens van de nieuwe schepping, die "*Christus in u*" is, van harte instemt met de goddelijke wet, door te belijden dat deze "*heilig en rechtvaardig en goed*" is (**Rom. 7:12**). De doop is een symbolische uitbeelding van het afwassen van - of het zich afscheiden van - de oude mens, zegt Paulus in **Rom. 6:3-6**. Dit

kruisigt de oude mens. In feite wordt hierdoor de oude Adamische mens gekruisigd. Wanneer de oude mens dood is, heerst de Nieuwe Scheppingsmens en zijn wij eensgezind in onze liefde voor God en onze instemming met alles wat Hij zegt of beveelt.

Hoofdstuk 20

De wet beoordelen is trots

De Mens van de Nieuwe Schepping, die "*Christus in u*" is, wordt ook gekenmerkt door nederigheid, in plaats van eigengerechtigheid. Jakobus zegt in 4:9 en 10,

9 Wees ellendig en rouw en huil; laat uw lachen veranderen in rouw en uw vreugde in somberheid.

Dit is geen vermaning om het hele leven ellendig en somber te zijn. Het is een verwijzing naar **Joël 2:15-17**, waar de profeet zegt: "*Wijd een vasten aan, roep een plechtige vergadering uit. . . Laat de priesters, de dienaren van de Heer, wenen tussen het voorportaal en het altaar*." Het beschrijft de Verzoendag en zijn profetische betekenis - de grote dag van nationaal berouw. Jakobus past het ongetwijfeld persoonlijker toe, maar net als het boek Joël is zijn brief gericht aan de twaalf stammen als geheel.

De Verzoendag is de voorbereidingsdag voor het Loofhuttenfeest, waarop die laatste uitstorting van de Heilige Geest zal plaatsvinden, "*de vroege en de late regen*" (**Joël 2:23**). Jakobus roept de twaalf stammen op hun handen en harten te reinigen, zodat zij verlost worden zoals de profeten voorzagen.

Nederigheid

"Nederigheid is de wortel van alle genade," zei A.W. Tozer enkele decennia geleden. In de stroom van onderwerpen die Jakobus aansnijdt, spreekt hij eerst over Gods genade (4:6), dan

over nederigheid (4:10), en dan over de vrucht ervan - niet-veroordelend zijn tegenover anderen (4:11).

Jakobus 4:10 spreekt over nederigheid,

10 Verlaag u in de aanwezigheid van de Heer, en Hij zal u verheffen.

Jakobus impliceert dat zij die de genade van God werkelijk begrijpen, de vrucht ervan zullen zien, namelijk nederigheid. Mensen kunnen spreken over de genade van God, maar als nederigheid ontbreekt, ontbreekt ook hun begrip van genade. Maar ware nederigheid wordt ook duidelijk door de eigen vrucht. Jakobus zegt ons dat de vrucht van nederigheid is dat men niet oordeelt over anderen.

Wie de wet niet echt begrijpt, zal waarschijnlijk oordelen. Ik heb een vreemde paradox waargenomen in mijn studie van de wet. Hoe minder men de wet begrijpt, hoe minder men de geest van God begrijpt. Waarachtig begrip van de wet van God blijkt eerder uit nederigheid dan uit hoogmoed.

Daarom wees Jezus veel van de schriftgeleerden en Farizeeën aan als voorbeelden van hen die beweerden de wet te kennen en toch vol hoogmoed waren. We lezen bijvoorbeeld in **Lucas 18:9-14**,

9 En Hij vertelde deze gelijkenis ook aan sommigen die op zichzelf vertrouwden dat zij rechtvaardig waren, en anderen met minachting bekeken:

10 Twee mannen gingen de tempel binnen om te bidden, de ene een farizeeër en de andere een tollenaar. 11 De Farizeeër stond en bad aldus tot zichzelf: "God, ik dank U dat ik niet

ben zoals andere mensen: oplichters, onrechtvaardigen, overspeligen, of zelfs zoals deze tollenaar. [12] Ik vast twee keer per week; ik betaal tienden van alles wat ik krijg." [13] Maar de tollenaar, die op enige afstand stond, was zelfs niet bereid zijn ogen naar de hemel op te heffen, maar sloeg op zijn borst en zei: "God, wees mij, de zondaar, genadig!"

[14] Ik zeg u, deze man ging eerder gerechtvaardigd naar zijn huis dan de ander; want wie zich verheft, zal vernederd worden, maar wie zich vernedert, zal verhoogd worden.

De wet was ontworpen, niet om iemand trots te maken, maar om iemand nederig te maken. Zij was bedoeld om de volmaakte norm van de gezindheid van Christus uiteen te zetten - in tegenstelling tot de vleselijke gezindheid van de mens. Als we dat contrast zien, kunnen we niet anders dan nederig worden.

Zij die een verheven positie verdienen kunnen reden hebben om trots op zichzelf te zijn. Maar wie een positie alleen uit genade krijgt, kan die alleen met nederigheid en tranen aanvaarden.

Zij die tevreden zijn met hun eigen gerechtigheid voor de wet, zijn wetteloos zonder het te beseffen. Zij hebben een verkeerd begrip van de wet aangenomen, namelijk "tradities van mensen". Zulke mensen gebruiken de wet legalistisch, in plaats van wettig. Paulus schreef in **1 Tim. 1:8**,

[8] Maar we weten dat de wet goed is, als men haar rechtmatig gebruikt.

De Farizeeën gebruikten de wet op een onwettige manier, omdat de meesten van hen legalisten waren. Legalisme is een door de mens gemaakte toepassing van de wet. Het is snel oordelen over anderen om zichzelf te verheerlijken.

Hoe mannen de wet beoordelen

Mensen oordelen op verschillende manieren over de wet. Tegenwoordig zien we dat veel religieuze leiders de wet beoordelen alsof het een slecht iets is, of op zijn best irrelevant in een tijdperk van genade. Maar in de tijd van Jacobus zouden maar weinig christenen er zo over hebben gedacht. De Schrift gaat er gewoonlijk van uit dat alleen niet-gelovigen wetteloos waren, hoewel wij altijd worden vermaand om op onze hoede te zijn voor wolven die zich als schapen verkleden (**Matt. 7:15**).

Jacobus was niet bezorgd over flagrant wetteloos gedrag, maar over een subtielere variant die vaak in de kerk wordt aangetroffen.

[11] Spreek niet tegen elkaar, broeders. Wie tegen een broeder spreekt of zijn broeder oordeelt, spreekt tegen de wet en oordeelt de wet; maar wie de wet oordeelt, is geen dader van de wet, maar een rechter ervan.

Telkens wanneer een gelovige het niet eens is met de wet, oordeelt hij dat deze verkeerd is en veronderstelt hij dat hij gelijk heeft. Jakobus geeft ons hiervan een veel voorkomend voorbeeld, namelijk dat gelovigen elkaar vaak onrechtmatig oordelen.

De goddelijke wet gold voor alle mensen afzonderlijk, en van allen werd verwacht dat zij in harmonie met hun buren dienovereenkomstig zouden leven. Bovendien waren de oordelen van de wet in handen van de priesters, die optraden als rechters in het land. Individuen werden geacht te proberen hun conflict op te lossen, maar als ze er niet uitkwamen, moesten ze

het naar de poort van de stad brengen, waar de rechters in het openbaar bijeenkwamen.

12 Er is maar één wetgever en één rechter, Hij die kan redden en vernietigen, maar wie bent u die uw naaste beoordeelt?

De rechters vertegenwoordigden God en moesten Gods oordeel uitspreken. Daarom werden zij geacht de wet en de geest van de wetgever te kennen om een rechtvaardig oordeel te vellen.

Hierin klinkt Jacobus heel erg als de apostel Paulus, vooral in **Romeinen 14:4**,

4 Wie bent u om over de knecht van een ander te oordelen? Voor zijn eigen meester staat of valt hij; en hij zal staan, want de Heer kan hem doen staan.

Paulus had al eerder in **Romeinen 12:19** de basis gelegd voor deze instructie,

19 Neem nooit je eigen wraak, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn van God, want er staat geschreven: "Wraak is van Mij, Ik zal vergelden", zegt de Heer.

De wet van God verbiedt mensen elkaar te beoordelen zonder de juiste kanalen van het goddelijk bestuur te doorlopen. God heeft rechters op aarde ingesteld, die de opdracht hebben gekregen te oordelen over de geschillen van de mensen als woordvoerder van de Wetgever zelf. Zij mochten niet oordelen volgens hun eigen meningen, verlangens of inzichten. Het oordeel dat zij moesten vellen was dus niet van henzelf, maar van God, want zij vertegenwoordigden God zelf.

Als mensen op eigen houtje wraak namen, waren ze buiten de orde. Alle onrecht moest worden vergolden door de goddelijke rechtbank en de rechters die God zelf vertegenwoordigden. Het is jammer dat ons Engelse woord "vengeance" nu connotaties heeft van een persoonlijke vendetta*, terwijl het in feite bedoeld was om zulke vendetta's te voorkomen. Via Zijn rechters op aarde verdedigde God de rechten van hen die het slachtoffer waren geworden.

**(bloedwraak)*

Het lijkt een basisprincipe van de menselijke natuur om persoonlijk terug te slaan. Het is gemeengoed onder kinderen overal, en tenzij we de geest van het recht leren, zullen we er misschien nooit overheen groeien. We denken vaak dat we het recht hebben om wraak te nemen als anderen ons onrecht aandoen. Maar Jakobus zegt dat als wij dit doen, wij zowel de wet als de Wetgever hebben veroordeeld. **Leviticus 19:18** zegt,

18 U zult geen wraak nemen, noch wrok koesteren tegen de zonen van uw volk, maar u zult uw naaste liefhebben als uzelf; Ik ben de Heer.

Opnieuw zegt de wet een tweede keer in **Deut. 32:35** en **36**,

35 Wraak is van Mij, en vergelding; te zijner tijd zal hun voet uitglijden, want de dag van hun onheil is nabij... 36 Want de Heer zal zijn volk in het gelijk stellen. . . .

Als wij dus het recht in eigen hand nemen (anders dan bij directe zelfverdediging) en weigeren ons te houden aan de door God vastgestelde wettige procedure, beoordelen wij niet alleen de wet, maar ook de Wetgever. Het is alsof we zeggen: "God, U hebt in deze zaak niet juist gehandeld, dus zal ik zelf de

correctie aanbrengen en doen wat juist is om Uw falen goed te maken."

Jakobus zegt ons dat als u dit doet, "*u geen dader van de wet bent, maar een rechter ervan*" (4:11).

De wet van de liefde

Wij zien dus dat de wet zelf ons gebiedt God en onze naasten lief te hebben als onszelf. Deze wet van de liefde begon niet met het Nieuwe Verbond, maar werd vanaf het begin geboden. Dat is logisch, want Jezus Christus was de Wetgever in Mozes' tijd en vaardigde Zijn wetgeving uit onder de naam Jahweh. Zijn karakter is onveranderlijk en kan niet worden verbeterd. Liefde was daarom de basis van de hele wet, en zo schrijft Paulus in **Rom. 13:10**,

10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling van de wet.

Helaas kenden de schriftgeleerden en Farizeeën de gedachte van de Wetgever niet, dus pasten zij die verkeerd toe in overeenstemming met hun zelfzuchtige motieven. Zij interpreteerden de wet zo, dat zij hun mede-Joden of Israëlieten moesten liefhebben, maar meenden liefde te kunnen onthouden aan vreemdelingen. Evenzo geloofden velen dat de wet rechtvaardigheid eiste zonder genade, zodat rechtvaardigheid een plicht werd zonder voorziening voor genade.

Zij begrepen het onderliggende principe niet dat het slachtoffer altijd het recht heeft om de zondaar genade te verlenen. Terwijl de wet geen macht heeft om een straf van de wet te

verminderen, heeft het slachtoffer wel de volledige macht om dat te doen. Een door de wet veroordeelde dief moet zijn slachtoffer volledig terugbetalen - tenzij het slachtoffer genade verleent door de schuld te verminderen of helemaal kwijt te schelden.

Deze genade was de grondslag van de bijbelse wet, zelfs onder het Oude Verbond, maar werd niet goed begrepen totdat het Nieuwe Verbond werd ingesteld. Jezus demonstreerde dit beginsel aan het kruis, waar Hij, als het grootste slachtoffer van allen, zei: "*Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen*" (**Lucas 23:34**). Als Slachtoffer van de zonde van de wereld verkreeg Hij het wettige recht om genade uit te breiden tot de hele wereld (**1 Johannes 2:2**).

Dit was een wetsbeginsel dat onder het Oude Verbond niet goed werd begrepen. Daarom denken veel christenen dat het uniek is voor het Nieuwe Verbond. Zij beseffen niet dat de wet onder beide verbonden op ons van toepassing is. Het enige verschil is dat het Oude Verbond de gehoorzaamheid van de mens als voorwaarde stelde voor het verkrijgen van onsterfelijk leven, terwijl het Nieuwe Verbond alleen voorwaarden stelt aan God zelf (**Hebr. 8:8-12**). Daarom is onze redding niet langer afhankelijk van ons eigen vermogen om de wet te houden, maar van Gods vermogen om Zijn belofte te vervullen om alle zonde in de wereld te overwinnen.

In het Pesach-tijdperk (van Egypte tot het kruis) was het licht zwak. In het Pinkstertijdperk is het licht sterk toegenomen. Maar nu we in het Loofhuttentijdperk komen, zal het licht de wet volledig verlichten, zodat we de volle glorie van de geest van Christus kunnen begrijpen en toepassen.

Naarmate we meer inzicht krijgen, zien we met meer duidelijkheid de eenheid tussen Paulus en Jacobus, ook al dienden ze voor een verschillend publiek. We zien dat beide mannen de wet eerden en in de voorschriften ervan genade vonden. Paulus benadrukte genade voor zijn publiek; Jakobus benadrukte de wet voor zijn publiek, maar zij haalden hun leer uit hetzelfde levende Woord. Beiden predikten het Evangelie van Jezus Christus.

Zolang we de eenheid tussen Paulus en Jacobus niet volledig begrijpen, is ons beeld naar mijn mening nog scheef in de ene of de andere richting. Het begrijpen van de geschriften van beide mannen is het verkrijgen van de balans van het begrijpen van het volledige Evangelie.

Hoofdstuk 21

Onze nederigheid en Gods soevereiniteit

Jakobus was bezorgd over de zonde van hoogmoed en arrogantie die veel van de kooplieden leek te kenmerken die meer succes hadden in het leven dan de gemiddelde arme arbeider. In **Jakobus 4:6** herinnert hij zijn lezers eraan dat "*God zich verzet tegen hoogmoedigen, maar de nederigen genade schenkt*." In vers 10 zegt hij: "*Verlaag u in de aanwezigheid van de Heer, en Hij zal u verhogen*."

De normale manier waarop mensen zich in die dagen vernederden was een beetje anders dan wat wij tegenwoordig doen. Volgens Dake's Annotated Reference Bible,

"Rouwenden en boetelingen lagen op de grond en rolden zich in het stof. Wanneer de boetelingen vergeven waren, stonden zij op uit de aarde en kleedden zich met schone en betere kleren."

Jakobus vertelt ons dat God de nederigen verheft of opheft uit het stof. Hij zegt verder dat ook zij die de wet in eigen hand nemen, de wet en de wetgever veroordelen. Ook dit is een voorbeeld van hoogmoed die berouw en nederigheid vereist.

De arrogantie van de veronderstelling

Jakobus geeft ons een voorbeeld van hoogmoed in 4:13-15,

[13] Kom nu, jullie die zeggen: "Vandaag of morgen gaan we naar zo'n stad en daar zullen we een jaar doorbrengen en zaken doen en winst maken." [14] Maar u weet niet hoe uw

leven er morgen uit zal zien. Jullie zijn slechts een damp die even verschijnt en dan weer verdwijnt.

Dit herhaalt wat Jakobus eerder had geschreven in 1:10 en 11, waarin hij de glorie van de rijke man vergelijkt met "bloeiend gras" dat spoedig vergaat. **Jesaja 40:6** zegt,

[6] . . . Al het vlees is gras, en al zijn schoonheid is als de bloem van het veld. [7] Het gras verdort, de bloem verwelkt, als de adem van de Heer erop blaast; de mensen zijn zeker gras.

Psalm 37:1 en **2** zegt ook,

[1] Wees niet bezorgd over boosdoeners; wees niet jaloers op boosdoeners,[2] want zij zullen snel verwelken als het gras en verwelken als het groene kruid.

Dit was een gebruikelijke metafoor in dat deel van de wereld. Jakobus past hem toe op degenen die arrogant denken dat zij hun eigen leven onder controle hebben en meester zijn over hun eigen lot. Veel van de rijke kooplieden waren trots op hun prestaties en keken neer op de armen omdat zij minder intelligent waren en daarom hun armoede verdienden. Jakobus geeft de oplossing in 4:15, 16,

[15] In plaats daarvan zou u moeten zeggen: "Als de Heer het wil, zullen wij leven en ook dit of dat doen." [16] Maar zoals het is, beroemt u zich in uw hoogmoed; al dit roemen is slecht.

Zo'n verklaring erkent de soevereiniteit van God en getuigt daarom van gepaste nederigheid.

Ongetwijfeld had Jacobus Deut. 8:16-18 in gedachten:

[16] In de woestijn heeft Hij u manna gevoerd dat uw vaderen niet kenden, opdat Hij u zou vernederen en opdat Hij u zou beproeven, om uiteindelijk goed voor u te doen. [17] Anders zult u in uw hart zeggen: "Mijn macht en de kracht van mijn hand hebben mij deze rijkdom gebracht." [18] Maar gij zult den Heer, uw God, gedenken, want Hij is het, die u macht geeft om rijkdom te maken, opdat Hij zijn verbond bevestigt, dat Hij uw vaderen gezworen heeft, zooals het heden is.

Mozes verklaarde dat God degene is die ons het vermogen geeft om "rijkdom te maken". Jakobus vermaande de kooplieden dit nederig te erkennen in al hun handel. Zij die hun rijkdom toeschrijven aan hun eigen wil of vermogen zouden moeten leren van het voorbeeld van de Israëlieten toen God hen naar het Beloofde Land bracht. Deut. 6:10-12 zegt,

[10] Dan zal het geschieden wanneer de Heer, uw God, u in het land brengt dat Hij uw vaderen, Abraham, Izaäk en Jakob, gezworen heeft u grote en schitterende steden te geven die u niet hebt gebouwd,[11] en huizen vol met alle goede dingen die u niet hebt gevuld, en uitgehouwen waterreservoirs die u niet hebt gegraven, wijngaarden en olijfbomen die u niet hebt geplant, en u zult eten en tevreden zijn,[12] let dan op uzelf, opdat u de Heer, uw God, niet vergeet ....

Alle zegeningen van het verbond worden niet verkregen door eigen kracht, maar door de voorzienigheid en belofte van God.

Mozes wist echter dat de Israëlieten dit zouden vergeten en zichzelf zouden bederven, want **Deut. 31:29** zegt,

[29] Want ik weet dat u na mijn dood verdorven zult handelen en u zult afkeren van de weg die ik u bevolen heb....

Deze arrogantie was een van de hoofdoorzaken van Israëls rebellie tegen de wet van God. Deze rebellie was op haar beurt de oorzaak van Israëls verstrooiing toen God over hen oordeelde.

Jakobus waarschuwt de twaalf stammen

Jakobus wilde voorkomen dat dit opnieuw zou gebeuren met de twaalf stammen die in het buitenland verspreid waren, en ook met de gelovigen overal. Een nieuwe Jozua (Jesjoea, of Jezus) was opgestaan om zijn verbond en de beloften van God te vervullen. Misschien begreep Jacobus, net als Mozes, dat de Kerk zichzelf opnieuw zou corrumperen.

Wij leven nu in de tijd van de tweede verschijning van Christus, en dus geldt ook voor ons dezelfde vermaning. Bij Zijn eerste komst kwam Jezus uit de stam van Juda, zodat Hij niet van plan was de hele belofte van God te vervullen. In plaats daarvan moest worden gewacht op Zijn tweede verschijning, waarin Hij komt als Jozua de Efraïmiet, want wij weten dat de oorspronkelijke Jozua uit Efraïm was (**Num. 13:8**).

Daarom heeft wat Jacobus in zijn eigen tijd schreef een grotere toepassing vandaag, want wij zoeken de vervulling van de beloften van God in het geboorterecht van Jozef-Efraïm. Zoals Mozes zei in **Deut. 8:18**, gaf God Israël dit bezit "*opdat Hij*

Zijn verbond zou bevestigen, dat Hij uw vaderen gezworen heeft, zoals het heden is."

Het verbond werd gesloten met de voorvaderen. De *bevestiging* van het verbond vond veel later plaats. Het hele idee achter een BELOFTE is de mensen tijd te geven om geloof te ontwikkelen tussen het moment van de belofte en de bevestiging (vervulling). Zo is het ook met het Nieuwe Verbond. Het werd opgericht in de eerste eeuw, en de Kerk kreeg de tijd om geloof te oefenen en die beloften te geloven tijdens het Pinkstertijdperk.

We staan nu aan het begin van het Loofhuttentijdperk, en Jozua-Jezus de Efraïmiet brengt ons nu naar het volgende niveau van het Beloofde Land. Het is niet langer een kleine strook land in het Midden-Oosten. Het is het grote Stenen Koninkrijk van **Daniël 2:35**, dat "*een grote berg werd en de hele aarde vulde*."

Om dit te bereiken is zowel het gezag en de kracht van de Geest door Jezus de Judaïst nodig als de zegeningen van het geboorterecht van Jezus de Efraïmiet. Maar nogmaals, wij moeten ons hoeden voor de arrogantie van de menselijke natuur die de Israëlieten onder Mozes en Jozua en de Kerk in het Nieuwe Testament tijdens het Pinkstertijdperk heeft bedorven. Alleen door de soevereiniteit van God te erkennen, kunnen wij echte nederigheid hebben die ons ervan weerhoudt ons het geboorterecht toe te eigenen en het te behandelen alsof we het bezitten.

Wij zijn rentmeesters van het Koninkrijk, niet de eigenaars ervan. Wij mogen dan wel "koningen" zijn, maar er is een Koning der koningen die geen afstand heeft gedaan van de soevereiniteit over die koningen. God mag ons dan wel de

wereld geven, maar wij zijn niet haar eigenaars, maar haar rentmeesters. Jakobus sluit dit hoofdstuk af door in 4:17 te schrijven,

17 **Daarom is het voor iemand die weet wat juist is en het niet doet, een zonde.**

Het juiste, in dit specifieke geval, is nederigheid, die gelovigen kwalificeert om onder Christus over de wereld te heersen. Het Woord van God geeft ons onderricht in gerechtigheid. Velen hebben het geloof in Jezus Christus als Verlosser opgeëist, maar minder hebben geloof in de Wet (geboden) van de Koning. Zoals we lezen in **1 Johannes 3:4**, "*zonde is wetteloosheid*". Paulus is het daarmee eens in **Rom. 6:19**. De wet geeft ons de kennis van de zonde (**Rom. 3:20**), en als we weten en begrijpen wat "*het juiste is om te doen*", is het zonde als we ongehoorzaam zijn.

Hoofdstuk 22

De laatste dagen van Jeruzalem

Het vijfde hoofdstuk van Jakobus begint met het waarschuwen van de rijke mannen van die tijd voor het naderende oordeel over Jeruzalem. Hun handelspraktijken, zo vaak onrechtmatig in de ogen van God, stonden op het punt in een ramp te eindigen. In die dagen was "de rijken" een term die bijna synoniem was met de religieuze leiders die aan de macht waren.

> **1 Kom nu, jullie rijken, huil en jank om de ellende die jullie overkomt. 2 Uw rijkdom is verrot, en uw kleding is mottenverslonden. 3 Uw goud en uw zilver zijn verroest, en hun roest zal tegen u getuigen en uw vlees verteren als vuur. Het is in de laatste dagen dat u uw schat hebt opgeslagen!**

Jakobus baseerde zich opnieuw op het Evangelie van Matteüs en citeerde de woorden van Jezus in **Matt. 6:19-21**,

> **19 Leg voor uzelf geen schatten op aarde, waar mot en roest ze vernietigen en waar dieven inbreken en stelen. 20 Maar leg voor uzelf schatten in de hemel, waar mot noch roest vernietigt, en waar dieven niet inbreken of stelen, 21 want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.**

De waarschuwing van Jacobus aan de rijken in zijn tijd was geen oproep tot armoede, maar een oproep om rijkdom te gebruiken voor het Koninkrijk van God, voordat ze verloren gaan in de komende ramp over Jeruzalem. Door nederigheid te bepleiten, toonde hij de weg om deze vernietiging te voorkomen, als dat al mogelijk was. Maar zijn woorden bleven grotendeels ongehoord. De religieuze leiders gingen door met

hun oude gewoonten en dachten dat God nooit zou toestaan dat zijn tempel werd verwoest of ontheiligd.

Jezus' profetische waarschuwing

Jezus had het volk in Matteüs 24 gewaarschuwd voor de spoedige verwoesting van Jeruzalem en zijn tempel.

> **[1] En Jezus kwam uit de tempel en ging weg, toen een van zijn discipelen naar boven kwam om Hem op de tempelgebouwen te wijzen. [2] En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij al deze dingen niet? Waarlijk, Ik zeg u, geen steen zal hier op een andere blijven, die niet zal worden afgebroken."**

Ook Jezus waarschuwde de gelovigen om de stad te ontvluchten toen zij de tekenen van de naderende verwoesting zagen (**Matt. 24:16**). De datum van Jacobus' brief wordt ons niet verteld, maar hij moet geschreven zijn vóór zijn martelaarschap in 62 na Christus, ongeveer vier jaar voor het begin van de oorlog die uiteindelijk de stad en de tempel verwoestte. De waarschuwingen van Jezus waren misschien vergeten of zelfs onbekend bij de meeste mensen, maar Jacobus zelf kende ze goed en herinnerde de kerk van Jeruzalem er zeker vaak aan. Het ging hem immers aan het hart.

Jeremia's profetie

Jeremia had vele eeuwen eerder geprobeerd het volk te waarschuwen toen God dreigde de stad en de natie te oordelen

vanwege hun weigering Zijn wetten te gehoorzamen. In Jeremia 19 werd de profeet opgedragen een oude aarden kruik mee te nemen naar de vallei buiten Jeruzalem die bekend staat als Ben-hinnom, waar hij moest profeteren en vervolgens de kruik kapot moest slaan.

De kruik, zei God, stelde Jeruzalem voor. **Jer. 19:10**, **11** zegt,

> **10 Dan moet u de kruik breken voor de ogen van de mannen die u vergezellen 11 en tegen hen zeggen: "Zo zegt de Heer der heerscharen: 'Zo zal ik dit volk en deze stad breken, zoals men een pottenbakkersvat breekt, dat niet meer hersteld kan worden';" en zij zullen in Topheth begraven omdat er geen andere plaats is om te begraven.**

Het volk van Jeruzalem geloofde Jeremia niet, omdat het vertrouwde op de tempel (**Jer. 7:4**). God zou zich toch zeker niet laten vernederen door goddeloze vreemdelingen! Maar de profeet verklaarde Gods oordeel in **Jer. 7:11**,

> **11 "Is dit huis, dat mijn naam draagt, in uw ogen een rovershol geworden? Zie, Ik, zelfs Ik, heb het gezien," verklaart de Heer.**

Dit was hetzelfde vonnis dat Jezus aanhaalde in **Matt. 21:13**, wat inhield dat de stad opnieuw verwoest zou worden zoals in de dagen van Jeremia. Maar na beide rampen werd Jeruzalem later weer opgebouwd. Vandaar dat Jeremia's profetie over de gebroken kruik "*die niet meer gerepareerd kan worden*" nog definitief in vervulling moet gaan.

In de toekomst wacht Jeruzalem nog een andere ramp, wanneer de verwoesting zo compleet zal zijn dat niemand de stad zal kunnen herbouwen. **Jesaja 29:5**, **6** impliceert dat de

vernietiging nucleair zal zijn. Misschien zal de stad verlaten blijven vanwege de nucleaire fall-out.

De laatste dagen van Jeruzalem

In de eerste eeuw geloofde men onder de christenen dat zij "de laatste dagen" waren ingegaan. **Jakobus 5:3** zegt: "***Het zijn de laatste dagen dat u uw schat hebt opgeslagen!***" Dit waren de "laatste dagen" van Jeruzalem zoals zij dat kenden.

Misschien was het hun duidelijk dat Jeruzalem sinds de bediening van Christus (30-33 na Christus) 40 jaar de tijd had gekregen om zich te bekeren. Die genadeperiode van 40 jaar was gekocht en betaald door Ezechiël's 40-daagse voorbede in **Ez. 4:6**.

Deze genadeperiode had twee beginpunten. Ten eerste begon hij toen Herodes Johannes de Doper doodde op Pesach van 30 na Christus. Als we 40 jaar later tellen, komen we bij Pesach van 70 na Christus, toen de Romeinen Jeruzalem omsingelden en het beleg begonnen. Josephus vertelt ons in Wars of the Jews, V, xiii, 7,

"Niet minder dan honderdvijftienduizend achthonderdtachtig lijken, in de periode tussen de veertiende dag van de maand Xanthicus, of Nisan, toen de Romeinen hun kamp bij de stad opsloegen, en de eerste dag van de maand Panemus, of Tamuz."

De veertiende van Nisan was de voorbereidingsdag voor Pesach, precies 40 jaar na het Pesach toen Johannes werd onthoofd. **Matteüs 14:1-11** vertelt het verhaal van Johannes' martelaarschap, en vers 12 zegt,

[12] En zijn discipelen kwamen en namen het lichaam weg en begroeven het; en zij gingen en brachten verslag uit aan Jezus. [13] En toen Jezus het hoorde, trok Hij zich terug in een boot.

De scharen volgden Hem over het Meer van Galilea, en toen voedde Hij de 5000. Als we Johannes' verslag hiervan lezen, wordt ons specifiek verteld in **Johannes 6:4**,

[4] Nu was het Pascha, het feest van de Joden, nabij.

Daarom weten we dat Johannes werd terechtgesteld op Pesach, ongeveer zes maanden na Jezus' doop op de voorafgaande Verzoendag. Van 30 tot 70 na Christus was precies 40 jaar op de dag.

Masada en de Sicarii

Het tweede eindpunt van de 40-jarige genadeperiode begon met Jezus' kruisiging in 33 en eindigde met de val van Masada in 73. Beide gebeurtenissen vonden plaats op Pesach, maar 40 jaar na elkaar.

Na de val van Jeruzalem namen enkele overlevende leden van een groep die bekend stond als de Sicarii Masada in en hielden het drie jaar lang in bezit. Josephus beschrijft hen in Antiquiteiten van de Joden, XX, viii, 10,

"En toen werden de sicarii, zoals ze genoemd werden, die rovers waren, talrijker. Zij maakten gebruik van kleine zwaarden, niet veel verschillend in lengte van de Perzische acinacae, maar enigszins krom, en zoals de Romeinse sicae, [of

sikkels] zoals ze werden genoemd; en van deze wapens kregen deze rovers hun benaming; en met deze wapens doodden zij een groot aantal; want zij vermengden zich onder de menigte op hun feesten, wanneer zij in menigten uit alle delen naar de stad kwamen om God te aanbidden, zoals wij eerder zeiden, en zij doodden gemakkelijk degenen die zij wilden doden. Ook kwamen zij dikwijls met hun wapens naar de dorpen van hun vijanden, plunderden die en staken ze in brand."

Na de verwoesting van Jeruzalem nam een groep Sicarii, onder leiding van Eleazar bin Jair, Masada in en versterkte het ter verdediging tegen de Romeinen. De Joodse Encyclopedie Online zegt over hen,

"Aan het begin van de oorlog tegen de Romeinen kregen de Sicarii, met de hulp van andere Zeloten, in het geheim toegang tot Jeruzalem, waar zij gruwelijke daden begingen. Hun leiders, waaronder Menahem b. Jair, Eleazar b. Jair, en Bar Giora, behoorden tot de belangrijke figuren van deze oorlog; en zij hielden het fort Masada in bezit totdat het door de Romeinen werd ingenomen."

Deze Sicarii waren de zogenaamde "vrijheidsstrijders" van de Joodse oorlog. Zij waren in feite de terroristen van die tijd, die hun mede-Joden vermoordden die probeerden zich aan Rome te onderwerpen, zoals Jeremia vele eeuwen eerder had geadviseerd. **Jer. 27** zegt,

9 Maar wat u betreft, luister niet naar uw profeten, uw wichelaars, uw dromers, uw waarzeggers en uw tovenaars, die tot u spreken en zeggen: "U zult de koning van Babel niet dienen." 10 Want zij profeteren een leugen tegen u, om u ver van uw land te verwijderen; en ik zal u verdrijven en u zult omkomen...13 Waarom zult u sterven, u en uw volk,

door het zwaard, de hongersnood en de pest, zoals de Here gesproken heeft tegen dat volk dat de koning van Babel niet wil dienen?

Rome was het vierde rijk van het beeld van Babylon, gezien in Daniël 2. God had deze rijken gezag gegeven over de aarde, en Jeremia vertelde hun dat God hen had bevolen zich aan die autoriteiten te onderwerpen.

Veel Joden geloofden echter dat God wilde dat zij vrij waren, en daarom vormden zij gewapende bendes en kwamen in opstand tegen Rome. Hiertoe behoorden de Zeloten en de Sicarii. De Zeloten vermoordden Romeinen, terwijl de Sicarii zelfs Joden vermoordden die bevriend bleven met Rome of die een opstand afraadden.

Toen het Romeinse leger zich uiteindelijk op Masada richtte, bouwden ze een schans naar de top van dat plateau. Ze waren klaar op de veertiende dag van de eerste maand, de voorbereidingsdag voor Pesach in 73 na Christus. Ze stopten hun werk voor de nacht en planden de aanval op Masada de volgende ochtend, de verjaardag van Israëls vertrek uit Egypte onder Mozes.

Die nacht overtuigde Eleazar het volk om zelfmoord te plegen. Tien mannen werden uitgekozen om alle anderen te doden. De mannen moesten bij hun vrouwen en kinderen gaan liggen, terwijl een van de tien mannen hun keel doorsneed alsof het Pesach-lammeren waren. Josephus vertelt ons in Wars of the Jews, VII, ix, 1,

"Deze mensen stierven met dit voornemen, dat zij niet wilden dat ook maar één ziel onder hen allen levend aan de Romeinen zou worden onderworpen. Toch was er een oude vrouw, en een

andere die verwant was aan Eleazar, en die de meeste vrouwen overtrof in voorzichtigheid en kennis, met vijf kinderen, die zich hadden verborgen in spelonken onder de grond, en daar water naar toe hadden gedragen om te drinken, en zich daar verborgen hielden toen de anderen van plan waren elkaar af te slachten. Deze anderen waren negenhonderdzestig in getal, de vrouwen en kinderen inbegrepen. Deze rampzalige slachting vond plaats op de vijftiende dag van de maand [Xanthicus] Nisan."

Zij hielden de vorige nacht geen Pesach, zij doodden geen lammeren, noch deden zij het bloed van het lam op hun deurposten, want zij waren bezig elkaar te doden, als lammeren naar de slacht, als om het woord van de Heer in **Exodus 12:23** te vervullen,

[23] Want de Heer zal passeren om de Egyptenaren te slaan; en wanneer Hij het bloed op de bovendorpel en op de twee deurposten ziet, zal de Heer over de deur gaan en de vernietiger niet toestaan in uw huizen te komen om u te slaan.

Het houden van het feest op de manier van het Oude Verbond zou natuurlijk geen verschil hebben gemaakt in hun lot, want de enige manier om het Pascha te houden na Jezus' kruisiging was door geloof in Zijn bloed. Hij was het ware Lam van God, zoals Johannes zelf eerder in **Johannes 1:29** had getuigd. Maar Johannes was verworpen, zijn getuigenis vergeten en zijn identificatie van het ware Lam genegeerd.

En zo eindigde de tweede genadeperiode, die begon met Jezus' kruisiging als het Lam van God, en 40 jaar later eindigde met het slachten van de lammetjes bij Masada.

Sommigen beweren dat de "laatste dagen" eindigden met de verwoesting van Jeruzalem. Veel van hun punten zijn juist. Er waren tekenen in de hemel en in de tempel zelf. Maar dit waren ook profetische typen die een grotere vervulling laten zien die nog moet komen, wanneer Jeruzalem opnieuw wordt verwoest.

Eerst, **Jeremia 19:11** zegt dat Jeruzalem zodanig verwoest zal worden dat het nooit meer hersteld of herbouwd zal worden. Nadat Jeruzalem in 70 na Christus was verwoest, werd het herbouwd. Wij hoeven geen volledige geschiedenis te geven van de oorlogen die de stad daarvoor of daarna hebben verwoest. Het enige wat we hoeven op te merken is dat de stad vandaag nog bestaat (vanaf dit schrijven). Dit bewijst dat **Jer. 19:11** niet voor de laatste keer is vervuld. Jeruzalem wacht nog op een definitieve verwoesting.

Daarom is de waarschuwing van Jacobus aan de "rijke mannen" van de stad nog steeds relevant voor onze generatie van Babylonische bankiers. Het is dus iets dat ons grote zorgen moet baren, en we kunnen die profetieën niet zomaar aan een vroegere tijd toeschrijven.

Ezechiël's 40-daagse voorbede vertegenwoordigde een 40-jarige genadeperiode voor Juda (**Ez. 4:6**). Met deze zelfde getallen kunnen we ook een tweede profetische ronde waarnemen na 40 sabbatsjaren. Dus 40 x 7 jaar is gelijk aan 280 jaar.

Met dezelfde begindata (30 en 33 na Christus) zien we dat we 280 jaar later uitkomen op 310-313 na Christus. De belangrijkste gebeurtenis in deze periode was de omverwerping

van Rome door Constantijn en het begin van een "Christelijk Romeins Rijk".

In 313 werd het Edict van Tolerantie uitgevaardigd, waarmee een einde kwam aan de vervolging van de christenen.

Toch geloof ik dat wij ons midden in een definitieve vervulling van deze "eindtijd"-profetie bevinden. Het bijbelse kalendersysteem was niet alleen gebouwd op sabbatjaarcycli, maar ook op jubeljaarcycli. Er waren zeven cycli van sabbatsjaren nodig om een jubeljaar te bereiken, en het 50th jaar stond bekend als het jubeljaar.

Veertig Jubeljaren is 49 x 40 jaar, ofwel 1.960 jaar. Vanaf Jezus' kruisiging in 33 na Christus brengt dit ons bij het jaar 1993. Tegen het einde van 1993 werden wij ertoe gebracht de Jubileumgebedscampagne te beginnen om het einde van Mysterie Babylon te bewerkstelligen en het Goddelijk Hof te verzoeken de autoriteit over te dragen aan de heiligen van de Allerhoogste - dat wil zeggen de overwinnaars - overeenkomstig de profetie in **Daniël 7:27**,

> [27] **Dan zullen de soevereiniteit, de heerschappij en de grootheid van alle koninkrijken onder de hele hemel gegeven worden aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste; zijn koninkrijk zal een eeuwig koninkrijk zijn, en alle heerschappijen zullen Hem dienen en gehoorzamen.**

Wij geloven dat we op dit punt in de geschiedenis zijn aangekomen, maar het duurde 13 jaar oorlogvoering (tot 7 oktober 2006) om deze strijd volledig te winnen. Binnen een jaar begonnen de barsten in het financiële systeem van Babylon zichtbaar te worden, zoals we verwachtten. De subprime

hypotheekcrisis begon in de zomer van 2007, gevolgd door de bankencrisis in september 2008.

Op dit moment kijken we nog steeds naar de ineenstorting van Babylon, maar die ineenstorting zelf is het bewijs dat het gezag op aarde nu is overgegaan in de handen van de overwinnaars.

De schreeuw van de onderdrukten

Jakobus gaat verder met ons de reden te geven waarom het oordeel over Jeruzalem, Rome en het Babylonische systeem in het algemeen op handen was. Hij schrijft in **Jakobus 5:4**,

> [4] **Zie, het loon van de arbeiders die uw velden hebben gemaaid en dat door u is achtergehouden, roept tegen u; en het geschreeuw van hen die de oogst hebben gedaan, heeft de oren van de Heer van Sabaoth bereikt**.

Sprak Jacobus echt over de rijken die loon achterhielden voor hen die op hun graanvelden werkten? Niet echt. De echte focus ligt op de SCHULD die de rijke heersers van het wereldsysteem verschuldigd zijn, niet alleen aan de mensen op aarde, maar aan God zelf. Voor een meer volledige studie hiervan, zie mijn boek, **The Debt Note in Prophecy**.

Als we vooruit kijken naar vers 7, vinden we dat God zelf werd vergeleken met een boer die wacht op de vrucht van de grond. Christenen waren de arbeiders op Gods akker, zoals zij getuigden van Jezus Christus in de "akker" van Jeruzalem en de rest van de wereld. Degenen die de leiding hadden over Gods wijngaard werden geacht de arbeiders te betalen, maar zij

hadden zich het loon toegeëigend en zelfs de wijngaard voor zichzelf toegeëigend (**Matt. 21:38**).

Daarom is het waarschijnlijker dat Jakobus symbolisch sprak. De rijke religieuze leiders in Jeruzalem hadden het loon ingehouden van de gelovigen die werkten om de vruchten van het Koninkrijk onder hen in Jeruzalem voort te brengen. Dit was gebeurd sinds de dagen van de profeten, die in Jezus' gelijkenis in **Matt. 21** Gods "dienaren" waren. De christenen zagen zichzelf als een verlengstuk van de profeten, want ook zij werden mishandeld en vaak geslagen of gedood om hun getuigenis.

Jakobus zegt dat "*het geschreeuw van hen die de oogst deden, de oren van de Heer van Sabaoth heeft bereikt*." Het gebruik van deze bijzondere titel is veelzeggend, want het betekent "Heer der heerscharen", d.w.z. de opperbevelhebber van de strijdkrachten van de hemel. Het is een waarschuwing aan Jeruzalem in het bijzonder voor een dreigende oorlog. Ongetwijfeld had Jacobus een andere gelijkenis van Jezus in gedachten, die staat in **Matt. 22:1-7**. In deze gelijkenis verwierpen zij de uitnodiging voor het bruiloftsfeest,

6 en de rest greep zijn slaven en mishandelde hen en doodde hen. 7 Maar de koning was woedend en stuurde zijn legers en vernietigde die moordenaars en stak hun stad in brand.

Dit profeteerde van de Romeinse legers die Jeruzalem kwamen verwoesten. Jezus identificeerde ze als Gods legers. Jakobus identificeerde God als de Heer der heerscharen over die Romeinse legers. Jakobus gaat verder,

5 U hebt weelderig op aarde geleefd en een leven van baldadig genot geleid.

Dit heeft een dubbele betekenis. **Psalm 44:22** zegt,

> [22] **Maar omwille van U worden wij de hele dag gedood; wij worden beschouwd als schapen die geslacht moeten worden.**

De ware gelovigen worden als schapen gebracht om geslacht te worden, zoals Jezus zelf zo behandeld werd (**Jesaja 53:7**). Jeremia was ook een van de mishandelde profeten en zei in **Jer. 11:19**: "*Ik werd geleid als een mak lam dat naar de slachtbank werd geleid*." Als gevolg daarvan profeteerde Jeremia over een tweede slachting die zou plaatsvinden in 12:3: "*Sleep ze af als schapen voor de slacht en zet ze apart voor een dag van slachting*!".

In de eerste eeuw was Jacobus getuige van de slachting van het Lam Gods en van de lammetjesachtige volgelingen van Christus. Maar hij begreep ook de profetie van de slachtdag die nog moest komen over Jeruzalem. Hij vervolgt,

> [6] **U hebt de rechtvaardige *veroordeeld* en ter dood gebracht; hij verzet zich niet tegen u.**

Jakobus verwees naar "*Jezus Christus de Rechtvaardige*" (**1 Johannes 2:1**). Dit was een van de titels van Christus zelf, gebruikt in de vroege kerk. In **Handelingen 7:52** sprak Stefanus over "*de Rechtvaardige, wiens verraders en moordenaars u nu geworden bent*".

Het is dus duidelijk dat Jacobus Jeruzalem waarschuwde voor de naderende slachting, na het afslachten van de Rechtvaardige. Hij leefde niet om de slachting van de onschuldigen bij Masada te zien.

Hoofdstuk 23

Jacobus de Rechtvaardige

Jakobus 5:6 zegt (NASB),

> **6 U hebt de rechtvaardige veroordeeld en ter dood gebracht; hij verzet zich niet tegen u.**

Zoals ik al liet zien, verwees Jakobus naar Jezus onder de titel *dikaios*. Het kan vertaald worden als "De Rechtvaardige" of "De Rechtvaardige". Dit was een bekende titel van de Messias, afkomstig uit de Septuagint vertaling van **Jesaja 3:10**,

> **10 Wee hun ziel, want zij hebben tegen zichzelf een slechte raad bedacht, zeggende: "Laat ons de Rechtvaardige binden, want hij is ons tot last; daarom zullen zij de vruchten van hun werken eten.**

De profeet spreekt tot Jeruzalem en Juda (3:1; 8) en vertelt ons in vers 9 dat "*zij hun zonde tonen als Sodom; zij verbergen haar zelfs niet*." Dit is de context waarin we de profetie van het binden van de Rechtvaardige vinden. Het is een zinspeling op het binden van het offer op het altaar (**Ps. 118:27**). Dit zet de toon voor Jesaja's beschrijving in hoofdstuk 53 van de lijdende Messias.

Men kan erover twisten of de Hebreeuwse tekst meer of minder nauwkeurig is dan de Griekse vertaling, maar het punt is dat deze term *dikaios* in de eerste eeuw een van de titels van de Messias was geworden. Jesaja liet ook zien dat Hij gebonden zou zijn en beschouwd zou worden als "*een last voor ons*".

De titel werd natuurlijk ook buiten de Messias toegepast. We zien dit in Eusebius' verslag over Jacobus zelf, want we vinden dat Jacobus zelf ook onder die titel bekend stond in Jeruzalem tot het moment van zijn dood. Hij was een Nazariet en kreeg als zodanig toegang tot het Heilige in de tempel, waar hij dagelijks ging bidden voor Jeruzalem. Hoewel populair onder het volk, had Jakobus vijanden onder de priesters, die uiteindelijk samenspanden om hem ter dood te brengen - niet omdat hij de Messias was, maar omdat hij getuigde dat Jezus de Messias was. Eusebius schreef in zijn vierde eeuwse verslag:

Vertegenwoordigers van de zeven reeds door mij beschreven populaire sekten vroegen hem wat bedoeld werd met "de deur van Jezus", en hij antwoordde dat Jezus de Verlosser was. Sommigen van hen gingen geloven dat Jezus de Christus was. De bovengenoemde sekten geloofden noch in een opstanding noch in Iemand die komt om ieder mens te geven wat zijn daden verdienen, maar degenen die tot geloof kwamen, deden dat vanwege Jacobus.

Aangezien dus velen zelfs van de heersende klasse geloofden, ontstond er oproer onder de Joden en de Schriftgeleerden en Farizeeën, die zeiden dat het gevaar bestond dat het hele volk Jezus als de Christus zou verwachten. Dus verzamelden ze zich en zeiden tegen Jacobus: "Wees goed genoeg om het volk te beteugelen, want zij zijn achter Jezus aangegaan in de overtuiging dat hij de Christus is. Wees goed genoeg om de feiten over Jezus duidelijk te maken aan allen die voor het Pascha komen. Wij aanvaarden allen wat u zegt; wij kunnen ervoor instaan, en het hele volk ook, dat u een rechtvaardig man bent en niemand voor waar aanneemt. Dus maak de menigte duidelijk dat ze niet moeten afdwalen wat betreft Jezus. Het hele volk en wij allen aanvaarden wat je zegt. Ga dus op de

borstwering van de tempel staan, zodat u vanaf die hoogte goed zichtbaar bent en uw woorden voor het hele volk hoorbaar zijn. Want vanwege het Pascha hebben alle stammen zich verzameld, en ook de heidenen."

Dus lieten de Schriftgeleerden en Farizeeën Jacobus op de borstwering van het heiligdom staan en riepen hem toe: "Rechtvaardige, wiens woorden wij allen verplicht zijn te aanvaarden, de mensen dwalen achter Jezus aan die gekruisigd is; zeg ons dus wat er bedoeld wordt met 'de deur van Jezus'."

Hij antwoordde zo luid als hij kon: "Waarom ondervraagt u mij over de Mensenzoon? Ik zeg u: Hij zit in de hemel aan de rechterhand van de grote macht, en Hij zal komen op de wolken van de hemel." Velen waren overtuigd, en verheerlijkten Jacobus' getuigenis en riepen: "Hosanna aan de Zoon van David!"

Toen zeiden de Schriftgeleerden en Farizeeën tegen elkaar: "Wij hebben een grote fout gemaakt door zo'n getuigenis aan Jezus te geven. We kunnen beter naar boven gaan en hem naar beneden gooien, zodat ze bang worden en hem niet geloven."

*"Ho, ho!" riepen ze, "zelfs de Rechtvaardige is verdwaald! - de vervulling van de profetie van Jesaja: "Laat ons de Rechtvaardige verwijderen, want hij is voor ons onvruchtbaar. Daarom zullen zij de vrucht van hun werken eten." [**Jesaja 3:10**]*

Dus gingen zij op en wierpen de Rechtvaardige neer. Toen zeiden zij tot elkaar: "Laten wij Jacobus de Rechtvaardige stenigen" en begonnen hem te stenigen, omdat hij ondanks zijn val nog in leven was. Maar hij keerde zich om, knielde en sprak

de woorden: "Ik smeek U, Here God en Vader, vergeef het hun; zij weten niet wat zij doen."

*Terwijl zij hem met stenen bekogelden, riep een van de afstammelingen van Rechab, de zoon van Rechabim - de priesterlijke familie waarvan Jeremia de profeet getuige was [**Jer. 35**]: "Stop! Wat doen jullie? De rechtvaardige bidt voor jullie." Toen nam een van hen, een voller, de knuppel die hij gebruikte om de kleren uit te slaan, en bracht die neer op het hoofd van de Rechtvaardige. Dat was zijn martelaarschap. Hij werd ter plaatse bij het Heiligdom begraven, en zijn grafsteen ligt er nog steeds bij. Hij is een ware getuige gebleken voor Joden en heidenen dat Jezus de Christus is.*

Onmiddellijk daarna begon Vespasianus hen te belegeren.

(Geciteerd uit Eusebius, *Kerkelijke Geschiedenis*, Boek II, sec. 23)

Er zijn een paar dingen op te merken uit dit vierde-eeuwse verslag van bisschop Eusebius. Ten eerste stond Jakobus bekend als de Rechtvaardige, of "Jakobus de Rechtvaardige", zoals hij elders wordt genoemd. Ten tweede werd hij, net als Jezus en Johannes de Doper, gemarteld op het feest van Pesach. Omdat Eusebius lijkt te suggereren dat zijn martelaarschap plaatsvond vlak voor het beleg van Jeruzalem, dateren sommigen zijn dood pas in 68 na Christus.

Josephus vertelt ons echter dat hij gemarteld werd ten tijde van Albinus, die Festus in 62 verving en tot 64 regeerde. Antiquiteiten van de Joden, XX, ix, 1 zegt,

"Festus was nu dood, en Albinus was slechts onderweg [op weg naar Judea]; daarom verzamelde hij [de hogepriester Ananus]

het Sanhedrim van de rechters, en bracht voor hen de broer van Jezus, die Christus werd genoemd, en zijn naam was Jakobus, en enkele anderen [of enkele van zijn metgezellen]; en toen hij een beschuldiging tegen hen had gevormd als overtreders van de wet, leverde hij hen over om gestenigd te worden."

Festus werd vervangen door Albinus, onder wie Paulus gevangen werd gehouden in Caesarea van 58-60 na Christus (**Handelingen 24:27**). Kort na aankomst in Caesarea besloot Festus in de gunst te komen bij de Joden in Jeruzalem en besloot Paulus aan hen uit te leveren voor berechting. Paulus deed vervolgens een beroep op Caesar en werd naar Rome gestuurd. Omdat hij onderweg schipbreuk leed, kwam hij echter pas in het voorjaar van 61 in Rome aan, en Festus stierf het jaar daarop.

Jacobus werd een jaar later gemarteld op Pesach van 62 na Christus, terwijl Albinus nog onderweg was naar Judea om zijn nieuwe positie als Procurator in te nemen. In 64 werd hij op zijn beurt vervangen door Florus, wiens bloedige tempeldood op Pesach van 66 de opstand inluidde, zoals ook Josephus ons vertelt.

En dus, met deze geschiedenis in gedachten, kunnen we zien dat **Jakobus 5:6** niet alleen een verwijzing was naar Jezus als De Rechtvaardige, die ter dood werd gebracht op Pesach van 33 na Christus, maar het was ook een voorafschaduwing van Jakobus' eigen dood op Pesach van 62. De timing van zijn martelaarschap en zijn titel maakten hem tot een type van Christus.

Het was ook een vervulling van **Jesaja 3:10**zoals geciteerd door Eusebius in zijn lange verslag van Jacobus' martelaarschap. Hetzelfde vers zegt: "*Daarom zullen zij de vrucht van hun*

werken eten." Dit is de negatieve kant van het "vruchten" principe. Wanneer een slechte boom slechte vruchten voortbrengt, worden de mensen negatief beïnvloed.

Met andere woorden, het martelaarschap van Jacobus was de "werken" die de onmiddellijke oorzaak waren van de "vrucht", dat wil zeggen de verwoesting van Jeruzalem. Daarom begon de Romeinse oorlog slechts vier jaar na het martelaarschap van de laatste grote bemiddelaar voor de stad.

Toch is er een positieve vervulling van vruchtdragen, en dit is wat Jakobus vervolgens presenteert.

Hoofdstuk 24

De mens is geschapen om vrucht te dragen

Jakobus 5:7 en **8** zegt,

> [7] **Heb daarom geduld, broeders, tot de komst van de Heer. Zie, de boer wacht op de kostbare opbrengst van de grond en heeft geduld, totdat hij de vroege en late regens krijgt.** [8] **Wees ook geduldig; versterk uw harten, want de komst van de Heer is nabij.**

Geduld is een van de vruchten van de Geest (**Gal. 5:22**). God schiep de tijd om deze vrucht voort te brengen. Mozes kreeg 80 jaar om deze vrucht in voldoende mate voort te brengen om hem in staat te stellen Israël in de woestijn te leiden. God gaf Jozef en David twaalf jaar om deze vrucht voort te brengen, zodat zij naar behoren konden regeren.

Zij die in opstand komen tegen de Tijd zijn nog niet geschikt om te heersen in het Koninkrijk, want zij hebben nog niet de vrucht van Geduld in hun leven voortgebracht. Ik heb velen ontmoet die Tijd eerder als hun vijand dan als hun vriend beschouwen. Velen denken dat als zij het belang van Tijd erkennen, zij niet kunnen leven in de Geest, die het tijdloze rijk is. Maar dat is hetzelfde als zeggen dat Jezus niet in het vlees kon leven en tegelijkertijd in de Geest kon zijn. Hemel en aarde worden vaak naast elkaar gezet, maar ze zijn niet in conflict. Het doel van de geschiedenis is om alle dingen die God heeft geschapen met elkaar te verzoenen - niet om het ene lief te hebben en het andere te verachten.

Genesis 2:5-9 zegt,

[5] Er was nog geen struik op het veld en er was nog geen plant op het veld gegroeid, want de Here God had geen regen over de aarde gezonden en er was geen mens om de grond te bewerken. . . [7] Toen vormde de Here God de mens uit stof van de grond en blies in zijn neusgaten de levensadem; en de mens werd een levende ziel. [8] En de Here God plantte een tuin naar het oosten, in Eden, en daar plaatste Hij de mens die Hij gevormd had. [9] En uit de grond liet de Here God alle bomen groeien die aangenaam zijn om te zien en goed om te eten. .

Het doel van de schepping van de mens was het voortbrengen van vruchten op aarde. Zoals in het fysieke domein, was de mens ook geroepen om de verschillende vruchten van de Geest voort te brengen. Het bewerken van de aarde of het onderhouden van boomgaarden was bedoeld om hem geduld te leren - anders had God andere wetten kunnen scheppen waardoor de mens instant kool kon produceren. In feite heeft onze huidige "instant" maatschappij, compleet met creditcard-mentaliteit, een generatie Amerikanen voortgebracht die weinig of geen geduld heeft. Wij zijn de "nu" generatie.

Jakobus vertelt ons dat God zelf de grote herder van de aarde is. Hoewel Hij het gezag heeft overgedragen aan de mensheid, heeft Hij een actief belang behouden in het beheer en de leiding van de activiteiten op zijn grote boerderij. De fysieke activiteit van het boerenbedrijf is bedoeld om vruchten voort te brengen in de mensheid. In feite is alles wat Hij ons beveelt en opdraagt te doen, ontworpen om vruchten voort te brengen in ons leven.

Hij is daarom het grote voorbeeld van geduld, want de vrucht van de Geest is zijn karakter dat Hij in ons werkt. Jakobus impliceert dat geduld samenhangt met "*de komst van de Heer*". Dit was een van de redenen dat God twee komsten van Christus

ontwierp, in plaats van slechts één. De tussenliggende tijd, die wij kennen als het Pinkstertijdperk, is ontworpen om de vrucht van geduld voort te brengen.

Het lijdt geen twijfel dat God Zijn werk had kunnen volbrengen in één enkele komst van Christus, als Hij daarvoor had gekozen. Maar in plaats daarvan ontwierp Hij vanaf het begin dat de scepter zou worden gescheiden van het geboorterecht (**1 Kron. 5:1**, **2**), zodat Christus - geboren in menselijk vlees - eerst zou komen uit het geslacht van Juda en later van Jozef, wiens kleed in bloed was gedoopt. Dit was voorspeld in de wet, zoals ik heb aangetoond in mijn boek **De wetten van de wederkomst**, maar de rabbijnen begrepen het niet.

Ongeduld in de Kerk

De Kerk onder Pinksteren heeft een voordeel gehad ten opzichte van de rabbijnen, omdat zij twee komsten van Christus erkennen. Veel Joden zijn verbitterd geraakt omdat zij zo lang op de komst van de Messias hebben gewacht, en velen hebben het helemaal opgegeven. Christenen hebben over het algemeen begrepen dat zij moeten wachten op de tweede verschijning van Christus (**Hebr. 9:28**), maar velen hebben geprobeerd de tijd te omzeilen omdat zij niet houden van de beperkingen van het geduld. Vandaar dat veel doctrines zijn ontstaan uit ongeduld.

Het preterisme beweert bijvoorbeeld dat Christus kwam rond 70 na Christus, ten tijde van de verwoesting van Jeruzalem en zijn tempel. Hun visie begrijpt niet het profetische verband tussen het koninkrijk van koning Saul en het Pinkstertijdperk. Daarom hebben zij er te veel vertrouwen in dat Pinksteren voldoende is om het volledige Koninkrijk van God op aarde te vestigen.

Evenmin begrijpen zij het idee van het Zoonschap of het Loofhuttenfeest. Daarom geloven zij dat Christus kwam in 70 na Christus, en dat wij nu, *door Pinksteren*, volledig toegerust zijn om het Koninkrijk te vestigen.

Als zij hadden begrepen dat Saul werd gekroond op de dag van Pinksteren (in **1 Sam. 12:17** bekend als de dag van de "tarweoogst"), zouden zij misschien zien dat Sauls koninkrijk een type was van het Koninkrijk van God onder de Pinksterzalving. Sauls zalving was legitiem, maar niet blijvend. Omdat Saul met Pinksteren gezalfd was, kon zijn dynastie niet permanent gevestigd worden.

Omdat hij van de stam van Benjamin was, zou zijn stam uiteindelijk plaats moeten maken voor David, wiens stam door Jakob-Israël was voorspeld in **Gen. 49:10**,

10 De scepter zal niet wijken van Juda, noch de heersersstaf van tussen zijn voeten, totdat Shiloh komt, en aan hem zal de gehoorzaamheid der volken zijn.

Toch was het Koninkrijk van God onder Pinksteren een tijdelijk intermezzo tot de uiteindelijke vorm van het Koninkrijk 40 Jubeljaren later. Zoals Saul 40 jaar regeerde, zo waren er ook, zoals wij hebben gezien, cycli van 40 jaar, sabbatsjaren en jubeljaren.

40 jaar van 33-73 na Christus om Jeruzalem en Judea omver te werpen.

40 sabbatjaren van 33-313 na Christus om Rome omver te werpen.

40 Jubilea van 33-1993 na Christus om Babylon omver te werpen.

Niet velen in de Kerk begrijpen de drie cycli van 40 in de Schrift.

Jehovah's Getuigen beweren dat Christus in 1917 kwam, en toen hun visie onjuist bleek te zijn, interpreteerden zij het als een geestelijke en onzichtbare komst, zich niet realiserend dat de Kerk door de Federal Reserve Act in een nieuwe Babylonische gevangenschap was terechtgekomen.

Sommigen zijn onwetend over (of verwerpen zelfs) de boodschap van het zoonschap dat Christus in ons voortkomt door het Loofhuttenfeest. Anderen personaliseren Zijn komst volledig, beweren dat het een individuele ervaring is, en verwerpen elke *historische* vervulling van een tweede komst. De Schrift leert zowel een persoonlijke toepassing als een historische vervulling, en dus moeten wij beide kanten ervan zien zonder het ene of het andere aspect te verwerpen. Zij die de historische vervulling verwerpen, proberen echter elke vastgestelde tijd te elimineren, in de hoop dat zij los van de rest van het lichaam de ervaring kunnen binnengaan.

Het Pinksterfeest bijvoorbeeld werd historisch vervuld in Handelingen 2, maar individuen werden al veel eerder vervuld met de Heilige Geest. De Geest van God was betrokken bij de Schepping zelf (**Gen. 1:2**).

Abraham was vervuld van de Geest toen God zijn naam veranderde en de adem van God (de Hebreeuwse letter *hey*) in het midden van zijn naam zette (**Gen. 17:5**).

Mozes had een Loofhuttenervaring toen hij met gloeiend gezicht van de berg kwam (**Ex. 34:30**).

In het verhaal van Simson in **Rechters 13:25**wordt ons verteld dat "*de Geest des Heren hem begon te beroeren*", en in 14:6 en 19: "*de Geest des Heren kwam krachtig over hem*".

Al deze persoonlijke voorbeelden vonden plaats lang voordat de Pinksterdag in Handelingen 2 historisch werd vervuld. In alle gevallen kunnen we zeggen dat Christus tot elke persoon afzonderlijk kwam. Maar dit doet niets af aan de noodzaak van een historische vervulling op een vastgestelde tijd.

Individuele ervaringen komen dus onafhankelijk van de historische vervullingen voor.

Toen Jezus aan het kruis stierf, vervulde Hij het Pesachfeest op historisch niveau, hoewel alle vroegere heiligen, door persoonlijke ervaring, gerechtvaardigd waren door het geloof in Zijn bloed.

Evenzo, toen de Geest van God over de 120 discipelen in de bovenzaal kwam, betekende dit de historische vervulling van Pinksteren, hoewel velen dit al duizenden jaren individueel hadden ervaren.

Hetzelfde geldt voor het Loofhuttenfeest, hoewel minder mensen in de geschiedenis tot die plaats in hun leven zijn gekomen. Mijn punt is dat de individuele toepassing onafhankelijk is van de historische vervulling. Daarom moet het Loofhuttenfeest nog historisch worden vervuld. Het wordt vervuld wanneer het collectieve lichaam van overwinnaars wordt getransformeerd met opstandingsleven en hun tabernakel van boven ontvangt (**2 Kor. 5:1-4**).

In die historische vervulling zullen de overwinnaars tegelijkertijd hun nieuwe tabernakel (of *kleding*, zoals Paulus zegt in **2 Kor. 5:2**) ontvangen. Dit is het belangrijkste kenmerk van de manifestatie van de Zonen Gods. We lezen in **2 Thess. 1:10** van de tijd. . .

> **10 wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen, en zich te verbazen over allen die geloofd hebben. . .**

Maar Paulus maakt het heel duidelijk dat hij sprak over een toekomstige historische gebeurtenis die op hetzelfde moment zou plaatsvinden in het collectieve lichaam van de heiligen. Zeker, wij zouden dit patroon ook individueel moeten laten zien in ons eigen leven, terwijl wij groeien in Christus door de ervaringen van rechtvaardiging (Pascha), heiliging (Pinksteren) en verheerlijking (Loofhutten).

Maar als iemand de historische vervulling van deze feesten verwerpt, heeft hij nog geen geduld geleerd, noch heeft hij dat deel van Gods schepping omarmd dat wij Tijd noemen.

God's Landbouw

Jakobus vertelt ons in 5:7 (NASB),

> **7 ... Zie, de boer wacht op de kostbare opbrengst van de grond, geduldig, totdat hij de vroege en late regens krijgt.**

De Griekse term voor "landbouwer" is *georgos*, wat letterlijk "man" betekent. Er bestaat een intieme band tussen een boer en een echtgenoot, en dit wordt weerspiegeld in de bijbelse

terminologie. Ook daarom lezen we een profetie in **Jesaja 62:4**, **5**,

> **4 Men zal niet meer tot u zeggen: "Verlaten", noch zal men tot uw land zeggen: "Woest"; maar men zal u noemen: "Mijn vreugde is in haar", en uw land: "Getrouwd". Want de Heer heeft behagen in u, en voor Hem zal uw land getrouwd zijn. 5 Want zoals een jongeman met een maagd trouwt, zo zullen uw zonen met u trouwen; en zoals de bruidegom zich over de bruid verheugt, zo zal uw God zich over u verheugen.**

Boeren zijn dus echtelieden, want als zij de vruchten van de aarde voortbrengen, geven zij blijk van hetzelfde type vruchtbare relatie van een goddelijk huwelijk dat kinderen voortbrengt. Bovendien is dit het goddelijke patroon voor God zelf als Hij de zonen van God voortbrengt.

Gods huishouding wordt historisch gedemonstreerd toen Hij een "wijngaard" plantte in het land Kanaän. Hij deed dit door Jozua (Jesjoea), die de families van Israël hun erfenissen in het land gaf. **Jesaja 5:7** zegt,

> **7 Want de wijngaard van de Here der heerscharen is het huis Israëls, en de mannen van Juda zijn heerlijke plant. Zo zag Hij uit naar gerechtigheid** [*mishpat*]**, maar zie, bloedvergieten** [*mispakh*]**; naar gerechtigheid** [*tsedakah*]**, maar zie, een noodkreet** [*tsaakah*]**.**

God plantte de Israëlieten in zijn wijngaard. **Jesaja 5:2** zegt: "*Hij verwachtte dat het goede druiven zou voortbrengen, maar het bracht alleen waardeloze voort*." Daarom vernietigde God de natie en verdreef Israël uit het land, zoals Hij zei in **Jesaja 5:5**,

[5] Laat Mij u nu vertellen wat Ik met Mijn wijngaard ga doen; Ik zal haar heg wegnemen en zij zal verteerd worden; Ik zal haar muur afbreken en zij zal vertrapte grond worden.

God vernietigde ook het volk Juda in de dagen van Jeremia en nogmaals om dezelfde reden in de eerste eeuw.

Jezus sprak hierover in Zijn gelijkenis over de wijngaard (**Matt. 21:33-44**). De leiders die het gezag over de wijngaard hadden, weigerden Hem de vruchten te geven die Hij verlangde, hoewel Hij vele dienaren (profeten) zond om de vruchten van de wijngaard in ontvangst te nemen.

Nadat eeuwenlang profeten waren gekomen en gegaan, zond God uiteindelijk Zijn Zoon, zeggende: "*Zij zullen Mijn Zoon eerbiedigen*" (**Matth. 21:37**). Toen zij Hem echter herkenden, besloten zij Hem te doden, in plaats van God de vrucht van de Geest te geven die Hem toekwam.

[38] Maar toen de wijnbouwers de zoon zagen, zeiden zij onder elkaar: "Dit is de erfgenaam; kom, laten wij hem doden en zijn erfenis in beslag nemen."

Hij liet de religieuze leiders zelfs hun eigen oordeel bepalen in 21:40-42,

[40] Wanneer dan de eigenaar van de wijngaard komt, wat zal hij dan met die wijnbouwers doen? 41 Zij zeiden tot Hem: "Hij zal die ellendelingen tot een ellendig einde brengen en de wijngaard verhuren aan andere wijnbouwers, die hem de opbrengst op de juiste tijdstippen zullen betalen. [42] Daarom zal het koninkrijk Gods van u worden weggenomen en

worden gegeven aan een volk dat de vrucht daarvan voortbrengt.

Eerder in hetzelfde hoofdstuk vervloekte Hij de onvruchtbare vijgenboom, die het symbool was van de Judeese natie, en verbood hem ooit nog vrucht te dragen (**Matt. 21:19**). Dit kwam aan het einde van Jezus' driejarige bediening, waarin Hij had gezocht naar vrucht in de Judeese natie. Drie jaar lang had Jezus naar vruchten gezocht, maar er geen gevonden (**Lucas 13:6-9**).

De Zoon van God was gezonden om de vruchten van de wijngaard en van de vijgenboom (d.w.z. Juda) te ontvangen. In Lucas 13 was de uitkomst nog onzeker, maar in de laatste week van Zijn bediening maakte Jezus in Matteüs 21 duidelijk dat de wijngaardeniers van plan waren Hem te doden, in plaats van de vruchten voort te brengen die God eiste.

God is nog steeds op zoek naar vruchten

Het lijdt geen twijfel dat Jakobus goed op de hoogte was van de vervloekte vijgenboom. Die vijgenboom had een overvloed aan bladeren, maar geen vruchten (**Matt. 21:19**). Evenzo beweerde Jeruzalem een overvloed aan geloof te hebben, maar hun "geloof" bracht geen enkele vrucht voort die God van hen verlangde en eiste. Dit was de reden voor Jezus' vloek: *"Er zal nooit meer enige vrucht van u zijn*."

Jacobus zag dit vrijwel dagelijks als hij voor de stad pleitte. Toch zag hij dit als een universeel probleem, niet alleen in Jeruzalem, Judea en Samaria, maar ook tot in de verste uithoeken van de aarde.

God heeft zijn zoektocht naar de vrucht van het geloof niet opgegeven. Hij zoekt nog steeds naar vruchten, en een belangrijke factor daarbij is geduld. God heeft in het verleden grote misoogsten meegemaakt. Zelfs deze waren natuurlijk gepland, maar het illustreert het geduld en de volharding van God. Hij zal doorgaan met Zijn landbouw totdat Hij een honderdvoudige toename ontvangt. Op persoonlijk niveau brengen Pesach-gelovigen het dertigvoudige voort; Geestvervulde Pinkstergelovigen het zestigvoudige; en Loofhutten-overwinnaars het honderdvoudige.

Vroege en late regens

Er waren twee regens in Kanaän. De vroege regen kwam in de herfst na de Loofhuttenperiode; de late regen kwam in de lente tussen Pesach en Pinksteren. In Handelingen 2 was Pinksteren de vervulling van de late regen, die nodig was om de tarweoogst tot bloei te brengen.

Er is nog een andere regen op komst, die eigenlijk de "vroege regen" is die samenhangt met Loofhutten. Deze regen is nodig om het zaad dat in oktober of november is geplant te laten ontkiemen. Het profeteert van de tijd dat de Zonen Gods op aarde gezaaid zullen worden, vergezeld van een grote uitstorting van de Heilige Geest.

Na deze manifestatie van de Zonen van God zal het Loofhuttentijdperk beginnen, waarin de Zonen van God de grootste oogst ooit in de geschiedenis zullen binnenhalen.

Dit is de oogst waarop God geduldig heeft gewacht. Jakobus schreef zijn brief lang na de "regen" van Pinksteren, en dit toont

aan dat Jakobus verwees naar een andere regen en een andere oogst van vruchten die nog moet komen. Daarom vertelt hij zijn lezers in 5:8 om Gods voorbeeld te volgen,

8 **Wees ook geduldig; versterk uw harten, want de komst van de Heer is nabij.**

Hoofdstuk 25

De volharding van het geloof

Jakobus vervolgt zijn vermaning over geduld en volharding door te schrijven in 5:9,

> [9] **Klaag niet** [*stenazo*, "kreunen, morren, zuchten"]**, broeders, tegen elkaar, opdat gij zelf niet geoordeeld wordt; zie, de Rechter staat voor de deur.**

In de Septuagint vertaling was het Griekse woord *stenazo* het equivalent van het Hebreeuwse woord *nehaqa*, dat werd gebruikt om het "kreunen" van de Israëlieten tijdens hun slavernij in Egypte te beschrijven. Het woord wordt gebruikt in **Exodus 6:5**,

> [5] **En verder heb Ik het zuchten** [*nehaqa*] **van de zonen van Israël gehoord, omdat de Egyptenaren hen in slavernij houden; en Ik heb aan Mijn verbond gedacht.**

Het is dus waarschijnlijk dat Jakobus de christelijke onderdrukking in de eerste eeuw vergeleek met die van de Israëlieten onder Egyptische slavernij. Toch waren de christenen uit de slavernij bevrijd toen Christus aan het kruis stierf als het paaslam. Hij was degene die net als Mozes (**Handelingen 3:22**, geciteerd uit **Deut. 18:18**) geroepen was om het volk uit de slavernij te bevrijden. Mozes verloste Israël van de slavernij van Farao, maar Jezus Christus verloste alle mensen van de slavernij van de zonde.

Daarom, zegt Jakobus, moeten we niet zuchten alsof we nog in slavernij zijn. Het probleem is dat zelfs als de Israëlieten bleven morren en klagen - niet tegen Farao, maar tegen Mozes zelf - zo

heeft ook de menselijke natuur de neiging om te morren als tegenspoed toeslaat. Toen Israël tegen Mozes klaagde, nam God het persoonlijk op. Zo ook, wanneer wij klagen tegen het Lichaam van Christus, neemt Christus het persoonlijk.

Het lijkt erop dat de gewoonte om te klagen onder Farao zich in de woestijn onder Mozes voortzette. Dit kwam omdat het volk de soevereiniteit van God en het goddelijke plan niet begreep. In hun blindheid namen zij aan dat God hen in de steek had gelaten of hen mishandelde. Zij begrepen niet dat zij Egypte pas 400 jaar na de geboorte van Izaäk konden verlaten (**Gen. 15:13**), wat ook 414 jaar na de geboorte van Ismaël was. Zij moesten ook wachten tot de ongerechtigheid van de Amorieten vol was (**Gen. 15:16**).

Meestal klagen christenen omdat zij niet alle feiten kennen zoals God dat doet. Hun perspectief is grotendeels korte termijn en persoonlijk, terwijl Gods perspectief globaal en lange termijn is. Zelfs vandaag de dag zijn maar weinig mensen geïnteresseerd in het bestuderen van de wereldgeschiedenis door Gods ogen, want zij hebben zich voornamelijk gericht op hun eigen persoonlijke relatie met God. Hoewel zo'n focus op zich niet verkeerd is, is *hij onvolledig*, en resulteert hij vaak in gemopper en geklaag over de lange duur van ongunstige omstandigheden.

De directe oorzaak van zulke klachten tegen God en mensen is onze geestelijke onvolwassenheid. Wij zijn in Christus niet gegroeid tot een niveau dat ons geduld en uithoudingsvermogen geeft. Een secundaire oorzaak is echter ons gebrek aan inzicht in de geest van God, hoe Hij denkt, en het goddelijke plan zoals geopenbaard in zijn woord. We kunnen veel geduld hebben, maar we lijden en worstelen nog steeds zolang we het doel van tegenspoed in het goddelijke plan niet begrijpen. Veel van dit

lijden kan worden verholpen door een begrip van zaken als profetie, timing en hoe de oordelen van God vele eeuwen eerder hun oorsprong kunnen vinden.

Gekreun en onvrede in Jeruzalem

In de context van Jeruzalem, waar Jacobus woonde, zag hij de toenemende ontevredenheid van de Judeeërs, die zuchtten onder het Romeinse bewind. Bij elke opstand verstevigde Rome zijn greep, en in ruil daarvoor werd het volk opstandiger. Als zij zich hadden onderworpen aan het ijzeren koninkrijk (**Dan. 2:40**), als zij hadden begrepen dat God Jeruzalem in handen van deze rijken had gegeven vanwege de zonden van hun voorouders, zou het leven voor hen veel beter zijn geweest.

Maar in plaats daarvan zuchtten en klaagden ze, en elke opstand van elke valse messias maakte het alleen maar erger.

Jakobus vermaande zijn lezers het goddelijk oordeel te vermijden door niet te klagen. Zijn uitspraak in 5:9, "*zie, de Rechter staat voor de deur*," kan verwijzen naar **Matt. 24:32**, **33**,

> 32 **Leer nu de gelijkenis van de vijgenboom** [die Jezus eerder had vervloekt]; **wanneer zijn tak al zacht is geworden en zijn bladeren uitsteekt, weet je dat de zomer nabij is;** 33 **zo ook jij, wanneer je al deze dingen ziet, erkent dat Hij nabij is, vlak bij de deur.**

Deze waarschuwing kwam te midden van vele waarschuwingen voor het goddelijk oordeel over de wereld. Daarom is zij meer dan enige andere van toepassing op onze tijd, want sinds 1948

hebben wij de vervloekte vijgenboom weer tot leven zien komen en bladeren zien voortbrengen. Terwijl velen in de Kerk verwachten dat deze "boom" de vrucht van berouw zal voortbrengen, zullen Jezus' woorden niet falen toen Hij zei: *"Er zal nooit meer enige vrucht van u zijn*" (**Matt. 21:19**). De boom werd vervloekt om zijn gebrek aan vruchten, niet om zijn gebrek aan bladeren.

Jeruzalem stevent opnieuw af op de tijd van zijn definitieve verwoesting, om dezelfde reden als waarom het door Babylon en opnieuw door Rome werd verwoest. Ondertussen blijven de Joodse klachten oprukken naar de troon van God, terwijl ze weigeren de vruchten van berouw voort te brengen die God eist.

Toen Jacobus zijn brief schreef, zag hij echter de dreigende vernietiging door toedoen van Rome. Zijn vermaning bevatte de sleutel tot het voorkomen van zo'n goddelijk oordeel. Hij vermaande hen niet langer te klagen en het oordeel dat God had uitgesproken te aanvaarden.

Als de Judeeërs van de eerste eeuw hier acht op hadden geslagen, hadden ze misschien de oorlog kunnen voorkomen die spoedig zo'n massale verwoesting over het land zou brengen. In mindere mate zouden de gelovigen zelf misschien het goddelijk oordeel kunnen vermijden door op te houden met klagen.

Het voorbeeld van de profeten

Jacobus gaat verder,

[10] Neem als voorbeeld, broeders, van lijden en geduld, de profeten die spraken in de naam van de Heer. [11] Zie, wij tellen die gezegend die verdragen. . .

Later brengt Jacobus Elia naar voren als zijn voornaamste bewijs van geloof, hoewel men ook zou kunnen kijken naar de langere lijst die in Hebreeën 11 is opgenomen. De mannen van het ware geloof staan tegenover degenen die klagen, hoewel, zoals we weten, Elia zelf uiteindelijk ook klaagde (**1 Koningen 19:10**), en God hem toen verving door Elisa.

Het leven van een profeet is moeilijker dan dat van een doorsnee persoon. De verleiding om te klagen is groter, omdat de last groter is. Toch bedekte de genade van God Elia, en hij kreeg een goed rapport onder de gelovigen in Hebreeën 11 en in de brief van Jakobus. God wist dat een dubbele portie zalving nodig was om de last te dragen. Zo kon Elisa het werk van Elia voltooien, want hij droeg die dubbele zalving (**2 Koningen 2:9**).

Die gelovige mannen en vrouwen vestigden zich door geduld en volharding, en zo werden zij gezegend door het ontvangen van de beloften van God. Dit was een onderwerp van bijzonder belang voor de schrijver van het boek Hebreeën (volgens mij geschreven door Paulus). In Hebreeën 10 schrijft hij,

[32] Maar denk aan de vroegere dagen, toen u, na verlicht te zijn, een grote strijd van lijden moest doorstaan,[33] deels door tot een publiek schouwspel gemaakt te worden, door verwijten en beproevingen, en deels door deelgenoten te worden van hen die zo behandeld werden. . . [35] Gooi daarom uw vertrouwen niet weg, dat een grote beloning heeft. [36] Want u hebt uithoudingsvermogen nodig, opdat u, wanneer u de wil van God hebt gedaan, ontvangt wat u is beloofd.

Dit uithoudingsvermogen is geen vereiste voor rechtvaardiging, maar maakt deel uit van de vrucht van het geloof, zoals Jacobus laat zien. Daarom wordt het gecategoriseerd als "werken" of de uitwerking van iemands geloof, dat zijn deugdelijkheid en duurzaamheid bewijst door de beproevingen van tegenspoed te ondergaan.

Hoofdstuk 26

De wetten van geloften en eden

Het zal nu wel duidelijk zijn hoe vaak Jacobus in zijn brief het Evangelie van Matteüs aanhaalt. Hij deed dat opnieuw in **Jakobus 5:12**,

> **[12] Maar bovenal, mijn broeders, zweer niet bij de hemel of bij de aarde of bij een andere eed; maar laat uw ja ja zijn en uw nee, nee; opdat u niet onder het oordeel valt.**

Dit is een verwijzing naar de Bergrede, waar Jezus in **Matt. 5:33-37** zegt,

> **[33] U hebt gehoord dat de ouden werd gezegd: "U zult geen valse geloften doen, maar uw geloften aan de Heer nakomen." [34] Maar ik zeg u: zweert in het geheel niet bij de hemel, want dat is de troon van God,[35] of bij de aarde, want die is de voetbank van zijn voeten, of bij Jeruzalem, want dat is de stad van de grote Koning. [36] Noch zult gij een eed afleggen bij uw hoofd, want gij kunt geen haar wit of zwart maken. [37] Maar laat uw uitspraak zijn: "Ja, ja" of "Nee, nee"; en alles wat daarbuiten valt is van kwaad.**

Joodse traditie met betrekking tot eden

Joodse traditie en praktijk was iets waarmee zowel Jezus als Jakobus in Jeruzalem dagelijks werden geconfronteerd. Volgens het Talmoedische traktaat *Shevuoth* waren er vier soorten eden:

1. *Een belofte*, waarbij iemand zweert iets te doen of iets NIET te doen.

2. *Een ijdele of onbezonnen eed*, waarbij iemand zou kunnen zweren het onmogelijke te doen; of zweren dat een onmogelijke gebeurtenis plaatsvond; of zweren dat hij zich zou onthouden van wat God had bevolen.

3. *Een eed betreffende iets dat in vertrouwen is achtergelaten*. Als het eigendom verloren gaat of gestolen wordt terwijl hij het onder zijn hoede heeft, moet hij een eed afleggen dat hij het niet zelf gestolen, gedood of vernield heeft (**Ex. 22:11**; **Lev. 6:1-7**).

4. *Een getuigende eed* voor een rechter of magistraat (**Num. 5:21**).

John Lightfoot (1602-1675) vertelt ons dat de meeste Joodse sekten voorzichtig waren met ijdele eden. Maar van sommige schrijft hij:

"Toch besloten zij ijdele eden in zo'n nauwe kring, dat een man honderdduizend keer zou kunnen zweren, en toch niet binnen de grenzen van de waarschuwing betreffende ijdel zweren zou komen." [Lightfoot, Commentary on the New Testament from the Talmud and Hebraica, Vol. II, p. 127].

Met andere woorden, zij lieten zoveel ruimte in hun definitie van een ijdele of onbezonnen eed, dat hun beperkingen volkomen zinloos waren. Hij deelt ons verder mee dat zij vaak zwoeren bij de hemel of de aarde, door te zeggen: "Als iemand een ander bij de hemel of de aarde de eed aflegt, is hij niet schuldig."

Ook hier zwoeren ze vaak bij de tempel. Lightfoot schrijft:

"Bava Ben Buta zwoer bij de Tempel in het einde van het traktaat Cherithuth, en Rabban Simeon Ben Gamaliël in het begin; "En zo was de gewoonte in Israël". Let op dit, 'zo was de gewoonte'." [Lightfoot, Vol. II, p. 128]

Zij zwoeren ook vaak bij Jeruzalem en zelfs bij hun eigen hoofd, want de mensen eisten van hun buren dat zij zwoeren bij de waarheid van een verklaring of belofte, zeggende: "Zweer mij bij het leven van uw hoofd."

Jezus sprak al deze tradities tegen en zei tegen het volk: "*Zweer helemaal niet, noch bij de hemel... noch bij de aarde... noch bij Jeruzalem*." Lightfoot zelf geeft hier commentaar op en zegt,

"De betekenis van deze woorden ligt in het midden tussen de Jood, die enige plaats toestaat voor een willekeurige eed; en de wederdoper, die geen enkele plaats toestaat voor een noodzakelijke eed." [Lightfoot, Vol. II, p. 128, 129].

Met andere woorden, er zijn christenen die Jezus' woorden te ver opvatten door alle eden te verbieden, zelfs die welke in de wet waren voorgeschreven. Aangezien Jezus niets heeft gezegd om de wet af te schaffen, maar in plaats daarvan de misvattingen van de mensen daarover heeft gecorrigeerd, is het duidelijk dat Jezus de mensen niet verbood om eden te zweren als de wet dat voorschreef. De apostel Paulus zelf werd door de Geest geleid om een gelofte af te leggen (**Handelingen 18:18**).

Jezus verbood eden in de dagelijkse praktijk, want als een man de reputatie had zich aan zijn woord te houden, was dat zweren niet nodig. En als een man onbetrouwbaar was, zou geen enkele vloek hem aan zijn woord houden als hij zijn eed wilde schenden.

Vonnis voor ijdele eden

De wet schreef geen bepaald oordeel voor over het breken van iemands woord of over liegen, tenzij dat natuurlijk meetbare schade aan een ander toebracht. Toch kon de wet een man volgens **Deut. 25:1-3** vervolgen met een pak slaag. De ernst van de zaak zou bepalend zijn voor de zwaarte van het pak slaag, zoals bepaald door de rechters.

Evenmin schreef Jezus in Zijn betoog een bepaald oordeel voor; Hij zei alleen dat alles wat verder gaat dan een eenvoudig ja of nee "*van het kwaad is*". Jakobus interpreteert dit zo: "*opdat gij niet onder het oordeel valt*". Waarschijnlijk sprak Jakobus over een direct goddelijk oordeel, in plaats van een pak slaag op bevel van aardse rechters.

13 Is er iemand onder jullie die lijdt? Laat hem bidden...

Heeft Jacobus plotseling een nieuw onderwerp gestart? Het is waarschijnlijker dat dit een voortzetting was van het vorige onderwerp. *Lijdt iemand onder u onder het goddelijk oordeel vanwege willekeurige eden? Laat hem bidden om genade en zijn zonde belijden, zodat hij genezen kan worden.*

Dit lijkt Jacobus te leiden naar zijn korte bespreking van het gebed om genezing.

Hoofdstuk 27

Gebed voor de zieken

Ziekte werd vaak beschouwd als een gevolg van een goddelijk oordeel. Er waren natuurlijk vele oorzaken, waarvan de grootste de zonde van Adam was, die in de volgende generaties werd verergerd. De meeste ziekten en zwakheden van vandaag hebben hun wortels in het verleden, zowel op lichamelijk als op geestelijk gebied.

Exodus 15:26 zegt,

> **[26] En Hij zei: "Indien gij ernstig acht slaat op de stem des Heren, uw God, en doet wat recht is in zijn ogen, en luistert naar zijn geboden, en al zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen van de ziekten aandoen, die Ik de Egyptenaren heb aangedaan; want Ik, de Here, ben uw genezer."**

Integendeel, als wij Zijn wet overtreden en weigeren acht te slaan op Zijn stem, zegt **Deut. 28:60**,

> **[60] En Hij zal alle ziekten van Egypte, waarvoor u bang was, over u doen terugkomen, en zij zullen u aankleven. [61] Ook elke ziekte en elke plaag die niet in het boek van deze wet geschreven staat, zal de Heer over u brengen totdat u vernietigd bent.**

Amerika is de meest medicinale natie in de geschiedenis en een van de ongezondste. Ziekten worden behandeld en beheerd maar niet genezen, waardoor we langer leven maar een slechte levenskwaliteit hebben. We schijnen vele wonderlijke apparaten te hebben om ervoor te zorgen dat de zieken in leven blijven om zo lang mogelijk te lijden. Het lijdt weinig twijfel dat wij lijden

onder de vloek van de wet, zoals God die in **Deut. 28** openbaarde.

Er is een collectief oordeel over de natie en ook een individueel oordeel. Het is niet mijn bedoeling hier een verhandeling te houden over het onderwerp van goddelijke genezing, want er zijn velen die meer gekwalificeerd zijn om over dit onderwerp te schrijven dan ik. Het feit dat Jezus onze ziekten op Zich nam aan het kruis is heel bekend (**Matt. 8:17**). De toe-eigening van Zijn voorziening voor genezing is iets waar velen nog steeds mee worstelen.

Waarom geneest God sommigen onmiddellijk, en anderen over een langere periode of helemaal niet? Ik heb hier geen antwoord op, maar ik vermoed dat het te maken heeft met een collectief oordeel van God over de nationale verwerping van de wet van God. Wij zijn niet louter individuen in onze relatie met God. We maken ook deel uit van een nationaal lichaam van mensen, en als zodanig worden we vaak getroffen door wat anderen doen.

Jacobus' oplossing is: "*Laat hem bidden*." We moeten geloven dat er voor elk probleem een oplossing is, en zoals Jakobus in 1:5 schrijft: "*Als iemand wijsheid mist, laat hij dan aan God vragen*." Jezus genas iedereen die tot Hem kwam voor genezing, omdat het Hem niet ontbrak aan wijsheid om met elk probleem om te gaan. Ik denk niet dat ons probleem een gebrek aan geestelijke kracht of autoriteit is, want Jezus gaf ons de autoriteit om te doen wat Hij deed (**Matt. 10:8**). Het ontbreekt ons aan wijsheid om dat gezag uit te oefenen.

Persoonlijke beperking en getuigenis

Jakobus 5:13-16 zegt,

> **[13] . . . Is er iemand vrolijk? Laat hem lof zingen. [14] Is iemand onder u ziek? Laat hem de oudsten van de gemeente roepen, en laat hen over hem bidden, hem zalvend met olie in de naam van de Heer,[15] en het in geloof aangeboden gebed zal degene die ziek is herstellen, en de Heer zal hem opwekken, en als hij zonden heeft begaan, zullen die hem worden vergeven.**

Het schrijven van een commentaar per vers heeft één ernstig nadeel. Het is onvermijdelijk dat een commentator op een gegeven moment op een passage stuit die hij niet uit ervaring kan onderwijzen. Ik probeer altijd te onderwijzen wat ik door ervaring heb geleerd, en niet alleen door bijbelstudie en openbaring. Als ik het "uitgewandeld" heb, kan ik met vertrouwen onderwijzen, omdat ik dan geloof dat mijn visie bevestigd is door het dubbele getuigenis en bewezen door ervaring.

In mijn commentaar op het onderwijs van Jacobus over het bidden voor zieken kan ik zeggen dat ik enige ervaring heb op dit gebied, maar niet genoeg om echt gezaghebbend te spreken. Het is iets dat ik nog steeds aan het leren ben, en ik wacht op de Heer om meer goddelijke genezing te zien in mijn bediening.

Ik begrijp dat bepaalde mensen speciale geestelijke gaven hebben op dit gebied (1 Kor. 12:9), maar ik lees in Jakobus 5 dat de oudsten van de kerk ook geroepen zijn om voor de zieken te bidden. Ik kan moeilijk geloven dat men om ouderling te zijn begiftigd moet zijn met de speciale gave van genezing.

Het lijkt mij dat hun gezag over ziekte meer algemeen is en toch duidelijk de oproep inhoudt om voor de zieken te bidden en te verwachten dat mensen genezen worden.

In juni 2004 kwam een vrouw naar mijn kantoor die onderdrukt werd door boze geesten. Deze hadden veel lichamelijke en psychische problemen veroorzaakt, die dateerden uit haar vroege leven toen haar ouders haar aan Satan hadden opgedragen als onderdeel van een vrijmetselaarsritueel op hoog niveau. Toen ik het gezag over die boze geest overnam en hem uitdreef, viel er een grote last van haar schouders. Toen bad ik ook voor haar genezing. Haar doof oor "knalde" en haar oor was genezen.

Vervolgens vroeg ze me of ik het licht had aangedaan. Nee, antwoordde ik. Ik was niet van mijn bureaustoel afgekomen. Toen vertelde ze me dat ze al 27 jaar kleurenblind was, zo kleurenblind zelfs dat ze alles in zwart-wit zag. Maar nu bewonderde ze de verschillende kleuren van mijn boeken op de plank.

Later die dag, nadat ze haar avondeten had gegeten, hoorde ik dat ze voor het eerst in 27 jaar in staat was normaal te eten zonder overal voedsel te morsen. Ze liet me haar zwaar bevlekte placemat zien met in het midden de ronde schone plek waar haar bord zou staan. Niemand hoefde meer de vloer te vegen na elke maaltijd, want nu kon ze het eten in haar mond stoppen zonder te morsen.

Wanneer mensen een ziekte hebben die door *geestelijke* krachten wordt veroorzaakt, is die vrij gemakkelijk te genezen. Men hoeft alleen maar die boze geesten uit te drijven, en de ziekten gaan gemakkelijk mee weg. Ik heb dit in het verleden al vaker gezien. Maar bidden om genezing van een ziekte die niet

door een boze geest wordt veroorzaakt, gaat mijn ervaring ver te boven.

Ik herinner me dat ik ooit bijna een week lang in een geestelijke oorlog verwikkeld was. Het ging hierbij niet om demonische bezetenheid als zodanig. Ik was toen de stad uit en besefte niet dat mijn vrouw thuis erg ziek was geworden zodra de oorlogsvoering begon. Toen de oorlogsvoering voltooid was en de strijd gewonnen, was mijn vrouw plotseling volledig genezen. Zij had de grootste last van de strijd gedragen zonder dat ik het wist, en dit eindigde op het moment dat de strijd was gewonnen. Dit kan gezien worden als een voorbeeld van genezing die ik persoonlijk heb gezien, maar ook dat gebeurde door buitengewone omstandigheden.

Ik moet nog een persoonlijk voorbeeld zien van duidelijke en dramatische genezing buiten het groepsgebed om. Hoewel ik verwacht dat dit spoedig zal veranderen, zou ik uw aanhoudend gebed voor mij en deze bediening op prijs stellen, opdat wij volledig toegerust zullen zijn voor het werk dat voor ons ligt.

Zeker, ik heb mensen zien genezen wanneer zij de oudsten van de kerk riepen om voor hen te bidden en hen met olie te zalven. Ik heb zelfs deelgenomen aan die groepsgebeden. Zulke voorbeelden zijn belangrijk en nuttig, maar het is niet hetzelfde als resultaten zien van één-op-één gebed.

Vergeving en genezing

Jakobus 5:15 zegt dat het gebed van geloof niet alleen de zieke zal herstellen en genezen, maar ook "*als hij zonden heeft begaan, zullen die hem vergeven worden*." Wat is het verband

tussen ziekte en zonde? Opnieuw moeten we ons tot het Evangelie van Matteüs wenden om te begrijpen wat Jakobus bedoelde. We lezen in **Matt. 9:2-7**,

[2] En zie, zij brachten een verlamde bij Hem, liggende op een bed; en Jezus ziende hun geloof zei tot de verlamde: "Heb moed, Mijn zoon, uw zonden zijn vergeven." [3] En zie, sommigen van de schriftgeleerden zeiden bij zichzelf: "Deze man lastert." [4] En Jezus, die hun gedachten kende, zei: "Waarom denkt gij kwaad in uw hart? [5] Want wat is gemakkelijker, te zeggen: 'Uw zonden zijn u vergeven', of te zeggen: 'Sta op en wandel'? [6] Maar opdat jullie zouden weten dat de Mensenzoon op aarde bevoegd is om zonden te vergeven", zei Hij tot de verlamde: "Sta op, neem uw bed op en ga naar huis." [7] En hij stond op en ging naar huis.

Het lijdt weinig twijfel dat Jakobus deze passage vele malen had bestudeerd en dat zijn woorden in 5:15 zijn eigen commentaar waren op het evangelieverslag. Alle ziekte is geworteld in de zonde van Adam, en de toestand van de wereld is sindsdien alleen maar slechter geworden. De onvergeven zonde heeft zich in de loop der tijd opgestapeld.

Christus' dood aan het kruis loste dit fundamentele probleem op, want we lezen in **1 Johannes 2:2**,

[2] En Hijzelf is de verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor die van de hele wereld.

Jesaja 53:5 profeteerde,

[5] Maar Hij werd doorboord voor onze overtredingen, Hij werd verpletterd voor onze ongerechtigheden; de kastijding

voor ons welzijn viel op Hem, en door Zijn geseling zijn wij genezen.

Petrus, die de naaste medewerker van Jacobus was, schreef in **1 Petrus 2:24**,

24 en Hijzelf droeg onze zonden in zijn lichaam aan het kruis, opdat wij zouden sterven aan de zonde en leven naar gerechtigheid; want door zijn wonden bent u genezen.

Jezus genas op basis van Zijn eigen kruisdood - zelfs voordat Hij naar het kruis ging. Wij kijken terug op die historische gebeurtenis, en dit is de basis van onze oproep om te bidden voor de zieken. Met andere woorden, Zijn dood aan het kruis betaalde niet alleen de straf voor de zonde van Adam, maar voor alle zonde van de wereld, zoals Johannes ons vertelt. Dit geeft gelovigen het gezag om zieken te genezen.

Als agenten van Christus in deze wereld hebben wij ook de autoriteit om zonden te vergeven. Het is niet zo dat wij zelf de zonde vergeven, maar wij doen wat onze Vader doet, en wij spreken wat onze Vader spreekt. Als wij woordvoerders van Hem zijn, dan zijn wij geroepen om stem te geven aan Zijn uitspraken die van de troon van God komen. Als we het vermogen hebben om Zijn stem te horen, dan hebben we niet alleen het *recht*, maar ook de *verantwoordelijkheid* om te spreken wat we gehoord hebben.

Deze verantwoordelijkheid wordt opgedragen in de wet zelf, die getuigen opdraagt te getuigen voor de goddelijke rechtbank (**Lev. 5:1**). Het is dezelfde wet waarmee de apostelen het bevel van het Sanhedrin in **Handelingen 4:15-20** terzijde schoven. Dus ook in deze zaak van genezing en vergeving, evenals in elke andere zaak waarin we werkelijk de stem van God hebben

gehoord, zijn we verplicht van Hem te getuigen door Zijn woorden te spreken en te doen wat we Hem zien doen. Ik heb ervaring met dit rechtsgebied, maar minder met de toepassing ervan op genezing. Toch weet ik dat het van toepassing is.

De sleutel lijkt te zijn dat de woorden die wij spreken niet onze eigen woorden kunnen zijn, noch de daden van onszelf. Het moeten de woorden en daden zijn van Jezus Christus zelf die door ons heen werkt door geloof en door de kracht van de Heilige Geest.

Hoofdstuk 28

Elia was een man als wij

Jakobus vertelt ons in 5:17, 18,

> [17] **Elia was een man met een natuur als de onze, en hij bad ernstig dat het niet mocht regenen; en drie jaar en zes maanden lang regende het niet op de aarde.** [18] **En hij bad opnieuw, en de hemel goot regen, en de aarde bracht haar vruchten voort.**

Jakobus erkende dat Elia niet volmaakt was, zelfs niet in zijn geloof. Nadat hij zijn grootste werk had gedaan in de confrontatie met de profeten van Baäl, lezen we in **1 Koningen 19:3**: "*Hij was bang en stond op en rende voor zijn leven*."

Hoe kon hij de ene dag zo onbevreesd zijn en de volgende dag zo bang? Wist hij niet dat God hem toen net zo gemakkelijk kon beschermen als daarvoor? De enigen die hem zouden bekritiseren zijn natuurlijk degenen die nooit in zijn voetsporen zijn getreden. Elia was tenslotte net zo menselijk als de rest van ons.

In feite is dat een troost voor ons, want juist daardoor kunnen wij ons met Elia identificeren. De Schrift staat ons niet toe hem een geloof toe te schrijven dat onbereikbaar is voor de gewone man.

Jezebel had de meeste profeten in het land al gedood. Obadja had honderd profeten in een grot verborgen (**1 Koningen 18:4**). Maar juist die daad laat zien hoe reëel de dreiging was. Elia's angst was vanuit menselijk oogpunt zeer gerechtvaardigd. Maar waarom ging hij over van geloof naar angst?

Het antwoord kwam door openbaring ongeveer dertig jaar geleden. Toen Elia's krachtmeting met de profeten van Baäl was gewonnen, dacht het overblijfsel van de genade dat zij de geestelijke strijd hadden gewonnen en stopte met bidden voor Elia. Toen hij zijn gebedssteun verloor, vluchtte hij in angst. Een profeet moet moedig genoeg zijn om de confrontatie met alle tegenkrachten aan te gaan, maar het is een feit dat zelfs profeten gebedssteun nodig hebben.

Elia's gevoel van eenzaamheid zou wel eens veroorzaakt kunnen zijn door een echt besef dat de gebedssteun van het overblijfsel van de genade was afgenomen. Hij klaagde bij God in **1 Koningen 19:14**: "*Ik ben alleen overgebleven.*"

Niemand is een eiland voor zichzelf, noch is een profetisch project een eenmansshow. De profeet is slechts de contactpersoon voor een ondersteunende groep mensen, en daarom wordt elke beloning die de profeet ontvangt gedeeld door die hele groep.

Jezus zei in **Matt. 10:41**,

> [41] **Wie een profeet ontvangt in de naam van een profeet, zal de beloning van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt in de naam van een rechtvaardige, zal de beloning van een rechtvaardige ontvangen.**

Dit is gebaseerd op het principe van identificatie. Omdat het overblijfsel van de genade Elia steunde, zijn zij gelijke aandeelhouders in Elia's beloning. Elia was zichtbaarder dan het overblijfsel in het algemeen, maar hij was niet onafhankelijk van hen.

In het bijzonder was Elia een man als de rest van het overblijfsel van de genade in zijn tijd. Zij hadden allen te maken met de menselijke natuur, en dus, toen Elia er niet in slaagde de toorn van Jezebel te overwinnen, faalden zij allen. Maar voor zover zij er tot dan toe in slaagden, werden zij allen zonder veroordeling beloond. Elia werd daarna opgenomen in een wervelwind (of "wagen") alsof hij niets verkeerd had gedaan.

Van Elia tot Elisa

Elia verborg zich voor Jezebel in dezelfde grot van de berg Horeb waar Mozes ooit zat. Terwijl hij daar was, vertelde God hem in **1 Koningen 19:16**,

16 Elisa, de zoon van Sjafat uit Abel-mehola, zult u tot profeet zalven in uw plaats.

Elia had de volle omvang van zijn bediening op aarde bereikt. Het werk was nog niet af, maar een ander zou worden opgewekt om het werk af te maken onder een dubbele zalving.

De bediening van Elia bereidt de weg voor de bediening met dubbele zalving. Johannes was op dezelfde manier "Elia" voor Jezus. Er zijn door de geschiedenis heen vele Elia's geweest, en velen zijn vandaag nog onder ons. Wij wachten op het einde van Elia's bediening, zodat het werk onder "Elisa" kan worden voltooid. Dan zal hetzelfde overblijfsel van genade geroepen worden om opnieuw gebedssteun te geven aan hen die meer zichtbaar zijn in de Elisa roeping.

De droogte en de regen

Jakobus herinnert ons eraan dat Elia bad dat de regen zou ophouden, en die hield 3½ jaar op. Deze droogte was in die tijd niet wereldwijd, want het woord "aarde" was in die dagen geen verwijzing naar de planeet zelf, maar naar het deel van het land dat uit de context bleek. In dit geval ging het om het land Israël en misschien om de directe omgeving. Ons wordt alleen verteld dat Israël zelf onder de droogte leed (**1 Koningen 18:5**).

God heeft altijd droogte gebruikt om zijn doelen te bereiken. Droogte veroorzaakt hongersnood, en God gebruikte de hongersnood in Jozefs tijd om het volk te dwingen tot hem te komen voor voedsel. Jozef was natuurlijk een type van Christus in Zijn tweede verschijning, dus de droogte in zijn tijd profeteerde van een andere in de laatste dagen. **Amos 8:11**, **12** zegt,

> **11 "Zie, er komen dagen", verklaart de Here God, "dat ik een hongersnood over het land zal zenden, geen hongersnood naar brood of dorst naar water, maar naar het horen van de woorden van de Heer. 12 ... Ze zullen heen en weer gaan om het woord van de Heer te zoeken, maar ze zullen het niet vinden."**

De hongersnood van Elia was een type van deze nieuwe hongersnood die in de laatste dagen over de Kerk komt. Net als in de dagen van Jozef is het doel ervan de mensen naar het overblijfsel van de genade te trekken om het woord te horen. Vóór de eerste verschijning van Christus wekte God Johannes de Doper op in de geest en de kracht van Elia om te profeteren tijdens een hongersnood om het woord van God te horen. Hij

bereidde de weg voor degenen die hongerig en dorstig waren naar het woord, om in Christus voldoening te vinden.

Wij hebben in onze eigen tijd een grotere en langere hongersnood van het woord gezien. Deze nieuwe hongersnood gaat nu vooraf aan de tweede verschijning van Christus en komt overeen met de tijd van de Laodiceakerk uit Openbaring 3.

Wij mogen de andere kant van Elia's oproep niet uit het oog verliezen, namelijk het bidden om regen - de uitstorting van de Heilige Geest, die op zijn beurt een einde maakt aan de hongersnood van het horen van het woord. Zij zullen het woord vinden onder het overblijfsel van de genade, want, zoals Paulus zegt in **Rom. 11:7**, zij hebben ogen om te zien, terwijl de rest van het volk verblind is.

Ondertussen werd het verborgen gezelschap van profeten gevoed door Obadja. Terwijl zij in het grootste gevaar verkeren, ontvangen zij ook voorziening van God, zoals Elia gevoed werd door de "raven" (Heb. *areb*) die Ferrar Fenton vers 5 weergeeft,

5 Dus ging hij en deed wat de eeuwiglevende zei, en vestigde zich bij de beek Kerith, die in de Jordaan uitmondt, en de Arabieren brachten hem 's morgens brood en vlees, en 's avonds brood en vlees, maar hij dronk uit de beek.

De Schrift laat zien dat het overblijfsel van de genade (het gezelschap van Elia) samen met alle anderen ontberingen moet doorstaan. Het goddelijke doel hiervan is echter om hen geloof en totale afhankelijkheid van God te leren. Verder is hun belangrijkste focus het brengen van de eerste en tweede regen op aarde door het gebed van geloof. Zij moeten ook het goddelijke plan en doel voor de tijdelijke droogte begrijpen en er niet tegen vechten. Hierbij kan een openbaring van timing

zeer behulpzaam zijn, want zij moeten weten wanneer zij moeten bidden voor droogte en wanneer voor regen. Beide soorten gebed komen voort uit hetzelfde geloof.

Het vervullen van de herfstfeesten

Als de huidige droogte voorbij is, geloof ik dat we dan de najaarsfeesten in vervulling zullen zien gaan, zelfs zoals geopenbaard in het verhaal van Elia. Toen Elia de zoon van de weduwe opwekte uit de dood in **1 Koningen 17:22**, was dat een type van de opstanding van de doden die het Trompettenfeest zal vervullen.

Toen Elia het volk opriep te kiezen welke God het wilde volgen, vertegenwoordigde die confrontatie de Grote Verzoendag, en het volk toonde berouw.

Toen Elia vervolgens zeven keer om regen bad, stelde dat de zeven dagen van het Loofhuttenfeest voor. De regen kwam dan op de achtste dag van Loofhutten, en Elia overtrof de wagen van Achab (**1 Koningen 18:46**). Je zou kunnen zeggen dat hij werd "weggevangen" (Grieks: *harpazo*). Dit "wegvangen" is de vervulling van de achtste Loofhuttendag - niet het gangbare begrip van de "vervoering". Elia's ervaring leek veel op die van Filippus in **Handelingen 8:39**, toen hij werd "weggevoerd" naar een stad die Azotus heette.

Hoofdstuk 29

Conclusie

De laatste twee verzen van het boek Jakobus laten ons achter met een vermaning tot bekering. In het bijzonder worden gelovigen opgeroepen om zondaars tot bekering te brengen.

> [19] **Mijn broeders, indien iemand onder u van de waarheid afdwaalt, en iemand keert hem terug,[20] laat hem weten dat hij die een zondaar van zijn dwaling afkeert, zijn ziel van de dood zal redden, en een veelheid van zonden zal bedekken.**

Deze vermaning moet in verband worden gebracht met de voorgaande verzen die de bediening van Elia beschrijven. Elia was vooral bekend vanwege zijn confrontatie met de profeten van Baäl, waarin hij de Israëlieten opriep zich te bekeren. **1 Koningen 18:21** zegt,

> [21] **En Elia kwam tot het hele volk en zei: "Hoe lang zult u nog twijfelen tussen twee meningen? Als de Heer** [*Jahweh*] **God is, volg Hem; maar als Baäl, volg hem." Maar het volk antwoordde hem geen woord.**

Israël was op een dwaalspoor gebracht door de 450 profeten van Baäl (18:22), die door Jezebel waren ingehuurd en gesteund. (Zij was de dochter van Ethbaal, de hogepriester van Baäl en koning-priester van Tyrus en Sidon, volgens **1 Koningen 16:31**.) Het volk was afgedwaald van de wet van God vanwege die profeten. Elia riep hen op zich te bekeren, dat wil zeggen, zich af te keren van de dwaling van hun weg. Toen Elia de wedstrijd won, keerde het volk zich inderdaad naar het rechte pad.

Elia's gebed in 18:37 zegt,

37 Antwoord mij, o Heer, antwoord mij, opdat dit volk weet dat Gij, o Heer, God zijt en dat Gij hun hart weer hebt gekeerd.

Het gaat echt om berouw, een verandering van gedachten en een verandering van richting.

Jakobus gebruikt het voorbeeld van Elia in de climax van zijn brief en wil zijn lezers achterlaten met het belangrijkste punt van zijn bespreking: echt berouw is nodig om mensen van de weg van de dwaling af te brengen en gered te worden.

Het grootste deel van Jacobus' onderwijs was om aan te tonen dat het uiten van geloof in Christus niet noodzakelijkerwijs waar geloof is. Echt geloof resulteert in werken. *Geloof veroorzaakt verandering*. Zonder bewijs van verandering is geloof een loze bewering. Deze verandering komt tot stand door berouw - het inslaan van een nieuwe richting of weg.

Elia bracht een verandering teweeg, al was het maar tijdelijk. De verandering in zijn tijd werd duidelijk doordat 450 valse profeten het leven lieten (**1 Koningen 18:40**). We weten niet hoeveel van hen daadwerkelijk de rest van hun leven gelovig bleven in de God van Israël. Als dit was vastgelegd, zouden we een beter idee hebben van hoeveel van hen *echt geloof* hadden. Het is waarschijnlijk dat een groot deel van hen in het heetst van de strijd handelde, nadat zij door het vuur uit de hemel waren overgehaald.

Geloof en overtuiging zijn twee verschillende dingen. Overtuigd worden door het zien van een wonder is al te vaak slechts een kwestie van lopen op zicht. Het heeft misschien

enige tijdelijke waarde, maar alleen het geloof zelf zal de tand des tijds doorstaan. De "werken" die Jakobus voorstond waren het bewijs op lange termijn van echt geloof.

Daarom, als iemand van ons erin slaagt een zondaar van zijn dwaling af te brengen, en dit resulteert in een blijvende verandering in zijn levensrichting, dan (zegt Jakobus) zal zijn ziel gered worden van de dood, en zullen zijn zonden bedekt worden (versluierd, verborgen of vergeven). Waarom? Omdat alleen oprecht geloof ons kan redden.

Jacobus en Paulus waren het met elkaar eens. Paulus concludeert dat het geloof alleen alle mensen rechtvaardigt. Hij zegt dat we, eenmaal gerechtvaardigd, een grote verandering moeten aanbrengen. Hij schrijft in **Romeinen 6:19**,

> **19 . . . Want zoals u uw leden presenteerde als slaven van onreinheid en wetteloosheid, met verdere wetteloosheid tot gevolg, zo presenteert u nu uw leden als slaven van gerechtigheid, met heiliging tot gevolg.**

Deze verandering van "meester" betekent dat we een andere reeks bevelen of wetten gehoorzamen. Na zijn rechtvaardiging komt de persoon onmiddellijk in het rijk van de "heiliging", dat is de verandering van levensstijl als een dagelijkse wandel van geloofsgehoorzaamheid (**Rom. 1:5**). Paulus zegt dat wij niet langer "slaven van de zonde" zijn (**Rom. 6:6**), maar nu slaven van Jezus Christus en Zijn wet. De duidelijke implicatie is dat als wij in "wetteloosheid" (Gr. *anomia*) blijven, wij nog steeds slaven van de zonde zijn en nog steeds het oprechte geloof nodig hebben dat door Jakobus nader wordt toegelicht.

Jakobus is het hierin volledig eens met Paulus. Jakobus zegt dat dit geloof oprecht moet zijn en niet slechts woorden zonder

berouw. Zonder Jacobus te waarderen, hebben velen gedacht dat zij gered konden worden door een formule te reciteren die zij een "geloofsgebed" noemen. Zodra zij verzekerd zijn van hun ticket naar de hemel, gaan zij terug naar hun normale levensstijl met weinig verandering in hun leven. Jakobus en Paulus staan schouder aan schouder, verenigd tegen dergelijke veronderstellingen.

Kortom, het is duidelijk dat Jakobus het belang leert van werken als bewijs van geloof. Anderzijds leert Paulus dat men niet kan proberen gerechtvaardigd te worden door goede werken te doen, omdat de rechtvaardiging door het geloof geschiedt. Beiden pleitten voor geloof. Beiden pleitten voor bekering. Beiden pleitten voor een heilig leven als vrucht van het geloof.